

12 Eylül düzeni
sürüyor!

Hesap sormak için devrimci sınıf mücadelesi!

Düzenin çözümsüzlüğü derinleşiyor

Düzen siyasetinin işçi ve emekçilere sunabileceği yegane çözümün bir çözümsüzlük ve tıkanma olduğunu yaşayan her şey yeniden doğrulamaktadır. Bölgesel gelişmelerden içerde yaşanan sorunlara kadar bu böyledir ve daha da ağırlaşarak sürecektir. Emperyalist merkezlerden sermaye çevrelerine kadar tüm çıkar odaklarının Türkiye'ye biçtiği misyon kendi ihtiyaçlarına sunacağı imkanlardan ibarettir. (s.4)

Sosyalizm ve çocuk

Basit bir sağlık hizmeti için bile il il gezdirilip çocukların öldürüldüğü, berber çıraklığında bedava çalışmaya isyan eden çocuklarımızın boynuna ip geçirilerek sokaklarda gezdirildiği, tecavüze uğrayan çocukların mahkeme eliyle yaşı büyütülerek ya da "rızası var" denildiği ve 15 yaşındaki gençlerimizin yerin altında kömür çıkarmaya koşulduğu bugünün dünyasından neredeyse 100 yıl öncesine gidiyoruz. (s.24)

12 Eylül rejimi sürüyor...

Hesap sormak için devrimci sınıf kavgası!

34 yıl önce sermaye düzeninin çok yönlü ihtiyaçları çerçevesinde gerçekleştirilen 12 Eylül askeri faşist darbesi, etki ve sonuçlarını toplumsal yaşamın tüm alanlarında hala daha sürdürüyor. 70'li yıllarda derinleşen kapitalist krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere ödetmek, bu temelde giderek yükselen kitle hareketlerini ve sosyal mücadeleleri dizginlemek amacıyla Brezilya, Şili, Arjantin, Yunanistan gibi dünyanın birçok ülkesinde benzer darbeler gerçekleştirdi. Emperyalist merkezlerde planlanan bu darbelerle işçi sınıfını ve emekçileri hedef alan kapsamlı neo-liberal yıkım saldırılarının önü düzlenmiş oldu.

Bugünün Türkiye'sine bakıldığında darbenin çok yönlü sonuçları açık bir şekilde görülebilir. İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşamlarını köleleştiren sosyal yıkım saldırıları, temel hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılması, polis devleti uygulamaları, siyasal yaşama rengini veren dinci gerici ve şovenizm, Kürt halkını hedef alan imha, inkar ve asimilasyon politikaları, gençliğe dayatılan koyu geleceksizlik vd... Hepsisi de 12 Eylül askeri faşist darbesi sayesinde kendisine varlık zemini buldu.

Düzen siyasetinde "Yeni Türkiye" tartışmalarının siyasal gündemi meşgul ettiği şu günlerde, sözde "Yeni Türkiye"nin kökünde 12 Eylül askeri faşist darbesinin yer aldığını, bugünkü iktidar güçlerinin bizzat 12 Eylül darbesinin ürünü olduklarını, dolayısıyla "yeni" tartışmalarının emekçileri aldatmaktan başka bir anlam ifade etmediğinin altını kalınca çizmek gerekiyor.

12 Eylül'ün iki yüzü:

Siyasi ve ekonomik programlar

12 Eylül darbesi, devrimci mücadelenin ve yükselen sınıf hareketinin baskı ve zorla ezilmesinden çok daha kapsamlı bir anlam taşıyor. Zira 12 Eylül, yalnızca yükselen mücadelenin önünün kesilmesi değil, bununla birlikte ülkenin geleceğinin sermaye düzeninin çok yönlü hedefleri çerçevesinde yeniden çizilmesi anlamına geliyor.

Öyle ki, emperyalistlerin doğrudan yönetiminde gerçekleştirilen darbenin ardından, siyasi, ekonomik, kültürel ve sosyal açıdan iç içe ve çok yönlü bir program hayata geçirilmeye başlandı. Bunun bir yanında sınıfa dönük sosyal yıkım saldırıları, yoksulluğun ve sefaletin derinleştirilmesi, sınıfın örgütlenmelerinin dağıtılması var. Sınıf hareketini felç etmeye yönelik uzun vadeye yayılmış sistematik saldırılar var. Bir yanında başta ilerciler-devrimci güçler olmak üzere toplumsal mücadelenin tüm dinamiklerinin baskı ve zorbalıkla ezilmesi, yenilgi ortamında ilerciler-sol güçleri düzenin icazet sınırlarına çekmeye yönelik çok daha incelikli politikalar var.

Diğer yanında ise toplumsal yaşamın yeniden şekillendirilmesi üzerine atılan adımlar var. Zira 12 Eylül öncesinde 'Aydınlar Ocağı' türünden gerici yuvalarında teorisi yapılan "Türk-İslam sentezi", askeri faşist darbe ile birlikte açıkça devletin resmi

politikası haline getirildi. Eğitimden kültür-sanata, toplumsal yaşamın tümü bu resmi ideoloji ekseninde dönüşüme uğradı. Her türden burjuva gericiliği toplumsal yaşamın tüm alanları üzerinde bir ağırlığa dönüştürüldü.

Dinsel gerici darbe ile beslendi

12 Eylül'de toplumsal mücadelenin tüm dinamikleri baskı ve zorla ezildi. Bununla birlikte 24 Ocak kararlarında somutlanan ekonomik program hayata geçirildi. Özellikle bu ikincisi, emekçi katmanlar için yokluğun ve yoksulluğun katmerleşmesi anlamına geliyordu. Yoksulluğun dipsiz kuyusu ve askeri faşist darbeyle gelen siyasal koşulların yarattığı çaresizlik, emekçi katmanlarda özgüven yıkımı, gerçeklerden ve ilerici değerlerden kopuş sonucunu doğurdu. Bu tablo, emekçi katmanların kaderciliğe, mistik inanca ve özellikle de dine yönelmesine neden oldu. Böyle olunca da dinsel gericilik, kendisine gelişip serpilmek için verimli bir alan buldu.

Buna 12 Eylül'ün hayata geçirdiği siyasal program eşlik etti. Dinsel gericilik tam da bu dönemde özel olarak palazlandırıldı. İlkokullarda zorunlu din eğitimine başlanması, kuran kurslarının yaygınlaştırılması, yeni imam hatiplerin açılması, dinsel gericiliğin devletin eğitim, kültür ve propaganda araçlarıyla topluma sistematik olarak pompalanması, Alevi köylerine bile camiler yapılması 12 Eylül'ün siyasi programının yaşamdaki karşılığı oldu. Böylesi özel bir program ve yönelimle devlet, arkasına Amerikan emperyalizmini ve egemen sınıfın desteğini alarak, dine ve dinsel gericiğe geniş bir alan açtı.

'89 yılında Sovyetler Birliği'nde ve ardı sıra Doğu Bloku ülkelerinde yaşanan çöküşün de etkisiyle sosyalizmden ve ilerici düşünceden geri duruş ve kaçış, burjuva gericiliğine güç kazandırdı. Bunun Türkiye'deki izdüşümü ise bir yandan ilerici sol güçlerin büyük bir kesiminin devrimcilik iddialarını ve sosyalizmi bir kenara bırakmak olurken; düzen cephesinden şovenizmin ve genel planda dinsel gericiliğin güçlenmesine ek bir alan açtı.

Bütün bu gelişmeler, sermaye düzeni açısından emekçi katmanları sersemletmenin, bölmenin ve mücadeleden uzaklaştırmanın aracı oldu.

AKP'yi 12 Eylül ve emperyalizm yarattı

Böylesi bir toplumsal atmosfer içinde gelişip serpilen dinci akımlar, emperyalistler ve egemen sınıfların desteğiyle siyasal iktidarın sahibi oldular. Bugün dinci gericiliğin şefi konumundaki Tayyip Erdoğan ise daha o zamandan emperyalistler

tarafından desteklendi ve bugüne hazırlandı. Erbakan çizgisinin belli millî duyarlılıklarının bulunması (batı düşmanlığına dayalı boş laf da olsa) ve Anadolu'nun geleneksel orta burjuva katmanlarının emperyalizmle nispeten sınırlı olan bağları, "İlmî İslam" projesine dayalı bir model ülke yaratılabilmesinde Tayyip Erdoğan'a özel bir görev yükledi. Tam da bu nedenle, Tayyip Erdoğan, daha İstanbul Belediye Başkanı iken Amerikan büyükelçileri ve bazı Amerikan kuruluşlarının özel ilgisine mazhar oldu.

O yıllarda Anadolu'nun geleneksel orta burjuvazisini temsil eden dinsel gericilik, AKP ile birlikte tekeller burjuvaziyi temsil eden bir parti kimliğine büründü. Geline yerde büyük burjuvazinin bir kanadının siyasal temsilciliği olma boyutuna ulaştı.

12 Eylül rejimi sürüyor

12 Eylül askeri faşist darbesi ile önü açılan ve bugün büyük burjuvazinin bir kesiminin siyasal temsilcisi, genelinin ise çıkarlarını temsil eden bir parti kimliğine bürünen dinsel gericilik, yaratmak istediği tüm yanılsamalara karşın 12 Eylül rejimini tasfiye etmedi. Tersine, 12 Eylül rejimine uygun olarak, emperyalizmin ve büyük burjuvazinin çıkarları doğrultusunda varlığını sürdürdü. Ortadoğu'da emperyalizmin temsilcisi, model ülkesi oldu.

Bugün 12 Eylül, AKP eliyle yürütülen ekonomik-sosyal ve siyasal politikaların tamamında varlığını sürdürüyor. Gericiliğin toplumsal yaşamın tüm alanlarında egemen hale getirilmesine yönelik adımlar atılması, her türlü ilerici çıkışın baskı ve zorbalıkla ezilmesi, en demokratik hakların bile ayaklar altına alınması, işçi sınıfına tam bir kölelik dayatılması 12 Eylül düzeninin hüküm sürdüğünü açıkça ortaya koyuyor.

12 Eylül'le hesaplaşmak için...

Cuntanın şefleri göstermelik yargılama oyunlarına konu oladursun, 12 Eylül rejiminin tüm icraatları bugün sermaye devleti tarafından sürdürülmektedir. Bu nedenle 12 Eylül'le hesaplaşmak, bugün dinci gerici iktidarda devamını bulan 12 Eylül düzeniyle hesaplaşmayı, her şeyden önce sermaye devletiyle açık bir mücadeleye girmeyi zorunlu kılmaktadır.

Burjuvazinin sınıf iktidarı devrilmeden ve devlet aygıtı parçalanmadan 12 Eylül'ün hesabını sormak mümkün değildir. 12 Eylül'den gerçek anlamda hesap sorabilmenin yolu, devrimci bir program etrafında kenetlenmiş işçi sınıfı ve emekçilerin mücadeleyi büyütmesinden, sosyalist işçi-emekçi iktidarının kurulmasından geçmektedir.

AKP 12 Eylül düzeninin devamcısıdır!

12 Eylül askeri faşist darbesi, sermayenin sınıfsal çıkarları doğrultusunda yaşama geçmiş ve idamlarla, işkencelerle, tutsaklıklarla, yasaklamalarla dolu karanlık bir döneme damga vurmuştur. Bu darbe ile Türkiye’de uluslararası sermayenin ihtiyaç duyduğu neo-liberal dönüşümler için gerekli ‘düzen’ sağlanmıştır. İşte bunun için CIA şefleri; “*Bizim oğlanlar başardı*” derken, TİSK başkanı Halit Narin de, darbe sonrasında "gülme sırasının kendilerine geldiğini" ifade etmiştir.

Şöyle ki, 12 Eylül darbesiyle, 24 Ocak “İstikrar Kararları” olarak bilinen IMF-DB patentli sömürü ve yıkım programı yaşama geçirilebilmiştir. Darbe öncesinde 1980 yılı başındaki Demirel hükümeti, başında eski patron sendikası başkanı, dönemin DTP müsteşarı Turgut Özal’ın olduğu ekibin hazırladığı 24 Ocak Kararları’nı açıkladı. Bu kararlarla, özel sektörün ve girişimciliğin önü açılıyor, devletin ekonomideki payının küçültülmesi amaçlanıyor, yabancı sermaye girişi kolaylaştırılıyor ve yabancı sermayeye yönelik teşvik edici uygulamalar hayata geçiriliyordu. Ağır sanayi ve temel mallara dönük kamu yatırımlarının tasfiye edilmesi amaçlanırken, temel mallar üzerindeki sübvansiyonların kaldırılması, kâr transferinin kolaylaştırılması, Kamu İktisadi Teşekkülleri’nin özelleştirilmesi hedefleniyordu.

24 Ocak Kararları, devalüasyona, yüksek faize, ihracat için ücretlerin düşürülmesine, kamu ürünlerinde zamma yol açıyor, işçiler, hızla düşen satın alma güçleri nedeniyle daha yüksek ücret artışı istiyor, bunun sonucunda grevler de yaygınlaşıyordu.

Artan grevler ve direnişlerin de gösterdiği gibi, işçi hareketinin güçlü olduğu koşullarda işinin zor olduğunu bilen sermaye sınıfı ancak kanlı bir darbe ile isteklerini gerçekleştirebilirdi. 12 Eylül’ün sermayenin ihtiyaçları ve istekleri doğrultusunda yapıldığını Vehbi Koç’un 1980 yılında yazdığı bir mektuptan da net olarak görmekteyiz. Bu mektupta Koç şöyle yazıyor:

“Sayın Kenan Evren, işçi-işveren ilişkilerinin düzenleyecek olan kanunlar asgari hata ile çıkarılmalıdır. Bazı sendikaların Türk Devleti’ni ve ekonomisini yıkmak için bugüne kadar yaptıkları aşırı hareketler, göz önünde bulundurulmalıdır. DİSK’in kapatılmış olmasından dolayı bir kısım işçiler sendikal münasebetler yönünden bekleyiş içindedirler. Militan sendikacılar bu işçileri tahrik etmek ve faaliyeti devam eden sendikaların yönetim kadrolarına sızarak davalarını devam ettirmek niyetindedirler. Bu durum bilinerek hazırlanacak kanunlarda gerekli tedbirler alınmalıdır. Komünist Parti’nin, solcu örgütlerin, Kürtlerin, Ermenilerin, birtakım politikacıların kötü niyetli teşebbüslerini devam ettirecekleri muhakkaktır, bunlara karşı uyanık olunmalı ve teşebbüsleri mutlaka engellenmelidir. Zatâtilerine ve arkadaşlarınıza muvaffakiyetler temenni ediyorum. Emrinize amadeyim.”(*)

Bu yüzden 12 Eylül ile birlikte darbecilerin ilk icraatları, siyasi partilerle birlikte, grevdeki işçilerin yüzde 87’sinin üyesi olduğu DİSK’i kapatmak olmuştur. Yöneticileri de binlerce devrimci, demokrat, ilerici insanla birlikte cezaevine atılmıştır. Önceden

hazırlanmış listelere göre 5 bin işçi işten çıkarılmış, yeni sendikal düzenlemeyle, sendikalaşma, sözleşme ve grev hakkı kısıtlanmış, hak grevi, dayanışma grevi, genel grev, iş yavaşlatma yasaklanmıştır. Kıdem tazminatı ve ikramiyelere sınırlama getirilmiş, SSK primi için işçiden yapılan kesinti arttırılmıştır.

Özetle; 12 Eylül ve devamındaki süreçte sermaye düzeni uluslararası sermayenin politikalarına göre yeniden yapılandırılmıştır. Türkiye, serbest piyasa koşullarına uyumun sağlanmasıyla birlikte uluslararası sermayeyle giderek bütünleşmiş, sömürü koşulları artarken, işçi ve emekçilerin örgütlülüğü darbelenmiştir. 12 Eylül darbesiyle işçi ve emekçiler, haklar ve özgürlükler açısından büyük bedeller ödemiştir. 24 Ocak Kararları’nın sonuçları 1980–1988 yılları arasında işçilerin satın alma gücünün yüzde 28, memurların yüzde 41,5 oranında düşmesinden de rahatlıkla anlaşılmaktadır. 12 Eylül karanlığı sermayenin ihtiyaçlarına göre çıkarılan saldırı paketleri ve projeleriyle bugün hala devam etmektedir.

12 Eylül karanlığı kararlılıkla sürdürülüyor!

12 Eylül ile birlikte işçi sınıfının can bedeli mücadelelerle kazandığı haklar büyük oranda elinden alındı. Geri kalan kırıntılar da sonrası hükümetler ve özelde AKP dönemi ile ortadan kaldırılmıştır. Geline yerde yoksulluk ve yoksunluk giderek artmakta, açlık sınırı dört kişilik bir aile için bin 175 lira 65 kuruş, yoksulluk sınırı da 3 bin 826 lira 24 kuruş iken asgari ücret 891 liradır. Sermaye sınıfı ve devleti bununla da yetinmeyip işçi ve emekçilerin durumunu daha da vahim hale getirecek uygulamalar peşindedir. Ulusal İstihdam Stratejisi içinde yer alan yeni saldırılarla taşeronlaştırmanın yaygınlaşması, esnek çalışma modelleriyle kurlsız, güvencesiz çalışmanın artması, kıdem hakkına göz dikilmesi, özel istihdam büroları vb. uygulamalarla işçi sınıfına yeni kölelik prangaları eklenmek istenmektedir.

AKP, 12 Eylül ile başlayan sürecin devamcısı, tamlayanıdır. Geline yerde işçi hakları adına hiçbir şey bırakılmamış, kıdem tazminatı hakkına da göz dikilmiştir. Özelleştirmeler neredeyse tamamlanmış, özelleştirilmeyen çok az yer kalmıştır. Eğitim, sağlık gibi kamu hizmetleri ticarileştirilmiş, paralı hale getirilmiştir.

Hatırlanırsa, şimdi “yeni” Türkiye’nin Cumhurbaşkanı Erdoğan, “eski” Türkiye’nin Başbakanı iken referandum aldatmacasıyla 12 Eylül ile hesaplaşıyor ve 12 Eylül dönemini kapatıp yeni bir dönem açıyormuş görüntüsündeydi. Bu vesileyle 2010 yılı 12 Eylül Anayasa Referandumu öncesi medya aracılığıyla sendikal hak ve özgürlüklerin genişletileceği, grev hakkının önündeki yasakların kaldırılacağı propagandası yapıyordu. Ancak gerçekte, değişen grev ve sendikalar yasası ile örgütlenme hakkına ket vuruluyor, sendikalaşmanın önü kesildiği gibi var olanların çoğunun getirilen yasaklarla elleri kolları bağlanıyor, 12 Eylül’ü bile aratacak gerilikte yasalarla grev yasaklarının kapsamı genişletiliyordu.

Son Şişecam grevinde de görüldüğü gibi, grevlerin ‘genel sağlığı veya milli güvenliği bozucu’ nitelikte olduğu gerekçesiyle ertelenmesi, yani fiilen yasaklanması mümkün olmuştur. Grev çadırına bile tahammül edemeyen yasakçı bir yasa çıkartan AKP, sermayeye darbelere gerek kalmadan da onların işlerini halledebileceğini göstermiştir. (**)

“Ayaklar baş olunca kıyamet kopar” sözüyle de sermaye sınıfının sadık temsilcisi olduğunu gösteren Erdoğan, 12 Eylül darbe sürecindeki faşizanlığı aratmayarak işkenceyi sokaklara taşımıştır. İşçi ve emekçilerin kendilerini ifade edecekleri toplantı, gösteri ve yürüyüş hakları gaz bombaları, plastik/gerçek mermiler, coplar, TOMA’lar, gözaltı ve tutuklama terörüyle engellenerek 12 Eylül karanlığı kararlılıkla sürdürülmeye devam etmektedir.

İşçi sınıfı ancak örgütlü gücüyle bu karanlığı parçalayabilir. 12 Eylül’ün tüm baskı ve zulmüne rağmen işçi sınıfı sermayenin saldırılarına karşı durmuş, 1986 Netaş, ardından Derby, 1989 bahar eylemleri gibi pek çok direnişle umudu tazelemişti. İşçi sınıfı ve emekçiler örgütlü olmanın verdiği güçle sömürüye, baskıya ve köleliğe karşı koyabilir. 12 Eylül darbesiyle gerçek hesaplaşma da işçi sınıfının örgütlü, militan bir şekilde kurulu düzenin karşısına dikildiğinde gerçekleşecektir.

(*)Koç Holding’in kurucusu Vehbi Koç’un 3 Ekim 1980’de, Kenan Evren’e yazdığı mektup (bianet.org)

(**)Oysa aynı Erdoğan 1988 yılında Necmettin Erbakan liderliğindeki Refah Partisi’nin İstanbul İl Başkanı iken, Basın-İş Sendikası üyesi Darphane işçilerinin grevinde “Grev gözcüsü” yazılı önlük giyerek “Ülkemizde özellikle 1980 sonrası hükümetler işçi haklarına insan onuruna yakışmayacak şekilde ilgisiz kalmaktadır. Alınları kutsallığını yitirmiştir. Ülkemizde işçilerimiz kira ücretlerini dahi ödeyemeyecek zorluklar içerisinde. Bu zulme son verene kadar haklı ve kararlı mücadelelerin yanında olmayı inancımız gereği görev telakki ederiz” demişti. Burjuva politikacılarının temel özelliği olan ikiyüzlülük ve yalanın Erdoğan’da da olmasına kuşkusuz şaşırıyoruz.

Düzenin çözümsüzlüğü derinleşiyor

12. Cumhurbaşkanı seçilen Erdoğan, önüne koyduğu bir hedefe daha ulaştı. Fakat AKP ve düzen cephesinde bir rahatlama söz etmek mümkün değil. AKP'nin Gül gibi bir krizi olması dışında, diğer iç ve dış gelişmeler de AKP için ayrı bir sorun alanı. Paraları sıfırlamasını iyi bilen bir cumhurbaşkanı ve bölgesindeki komşuluk ilişkilerini sıfırlamayı başaran yeni bir başbakan ile sermaye devletin hükümeti 'yenilenmiş' olsa da, ekonomiden dış politikaya bir anlayış değişikliği elbette olmayacak.

"Eski" ve "yeni" Türkiye sözünün bolca kullanıldığı şu günlerde her şey kaldığı yerden devam edecek. Düzen siyaseti belli bir kriz ve tıkanma içindeyken, düzen partilerinin çeşitli manevralar yapıyor olması bu durumu değiştirmiyor, aksine ağırlaştırıyor.

AKP'nin yeni kabinesi de 'değişim' ihtiyacıyla şekillendi. Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığı makamına AKP'ye son rötuşları yapana kadar oturmamasının nedeni bellidir. Başbakan seçilen Davutoğlu'nun Erdoğan'ın gölgesi olacağı bilinirken, Erdoğan yine de müdahale zeminini kaybetmek istemiyor. Çankaya Köşkü'nde oturmayacağını açıklayan Erdoğan'ın, 3 bin ağaç kesilerek yapılan Atatürk Orman Çiftliği'ndeki Başkanlık Sarayı'nda oturmayı düşünmesi hedefleriyle paralel. Bu herhalde Emine Erdoğan'ın Çankaya'yı "çok kasvetli" bulmuş olmasından değildir. Yeni yapılan Başkanlık Sarayı'nın önemi sadece yapım sürecindeki usulsüzlüklerden, kesilen ağaçlardan, yapım aşamasında yaşanan iş cinayetlerinden, yaklaşık 150 bin metrekarelik alana yayılacak üç bloktan, bin odasından, yerleşkesinde bir helikopter pistinin yer almasından dolayı da değil.

Başkanlık Sarayı'nın olağanüstü önem verilerek tasarlanmış olması da siyasi bir amaçla bağlantılı. Altında Pentagon modeli Harekat Merkezi'nin yer aldığı kampüs, yüksek güvenlikli bir sistem olarak tasarlanmış. Doğal afetlerde kriz merkezi, kimyasal, biyolojik, nükleer ve siber saldırılarda Hükümet Harekat Merkezi olarak kullanılacak yapı bomba, füze gibi balistik silahlara, kimyasal ve nükleer saldırılara karşı korunaklı. Elbette Erdoğan'ın en hassas olduğu konu unutulmamış! Uydu dahil her türlü haberleşme olanağına, kriptolu telefonlara sahip olan yapının duvarlarında her türlü dinlemeye ve takibe karşı ses ve elektromanyetik yalıtım yapıldı.

Başkanlık Sarayı tamam, sırada başkanlık sistemi var!

Erdoğan'ın öteden beri kendini hazırladığı başkanlık sistemi için artık içinde oturacağı bir Başkanlık Sarayı da var. Böylece sarayından kurmaylık yapmaya devam edecek. Yine de AKP ve Erdoğan için yarının getireceği şeyler pek iç açıcı değil. İŞİD gibi gerici çetelerle işbirliğinin yaratacağı ağır sorumluluklar, AKP'yi bekliyor. Ayrıca dün HAS Parti'deyken AKP'ye ve Erdoğan'a demediğini bırakmayan Numan Kurtulmuş gibi bir ismi içine sindirebilen ve bakanlık koltuğu verebilen bir bünyede zorlanmalar olduğu bellidir. Tesiri mutlaka görülecektir.

Sonuç olarak düzen siyasetinin işçi ve emekçilere sunabileceği yegane çözümün bir çözümsüzlük ve tıkanma olduğunu yaşanan her şey yeniden doğrulamaktadır.

Düzen siyasetinin içindeki tüm odaklar, yaşananlarla kendi tıkanıklıklarını ve çözümsüzlüklerini defalarca göstermektedir. CHP dümeni sağa kırmaya çalıştıkça kendi içinde sarsıntılar geçiriyor. 30 Ağustos vesilesiyle Kılıçdaroğlu'nun Erdoğan'a tutum aldığı hissine kapılanlar yine Kılıçdaroğlu tarafından gerçeğe döndürüldü. Zira hemen öncesinde Anıtkabir'de ikili tokalaşmıştı.

Kılıçdaroğlu'nun Erdoğan ile 'savaş nedeni dışında yan yana gelmeyeceğini' söylemesi de tribünlere oynamaktan ibaret. Hatırlanırsa Gül cumhurbaşkanı seçileceği zaman da CHP'nin 'çok katı' bir tutumu vardı. CHP'nin o günlerdeki sözcüsü ve MYK üyesi Mustafa Özyürek "Cumhurbaşkanı seçilmesi durumunda Gül'ün Cumhuriyet resepsiyonlarına, Gül'ün dış gezilerine katılmamız söz konusu değildir. Ancak zorunlu hallerde görüşürüz" demişti. CHP, Gül'ün seçildiği TBMM'deki oylamaya da katılmadı. Ancak, yemin töreni sırasında TBMM Genel Kurulu'na katılma kararı aldı. Zaten bu boykot da uzun sürmedi. TBMM açılışında Haziran Direnişi ve Hukuk Devleti gibi konularda Gül'ün yaptığı açıklamaları CHP milletvekilleri alkışladı. Cumhurbaşkanlığını devretmesi nedeniyle yaptığı ziyarette de CHP kırmızı halıyla Gül'ü karşıladı. Kaldı ki bugün Erdoğan'a CHP'nin nasıl bir tutum aldığına hiçbir önemi yok. Zira her ikisi de durdukları yerden tamamlayıcısı oldukları bu düzene hizmet ediyorlar.

Son zamanlarda parlatılan HDP ise Selahattin

Demirtaş'ın ayakta alkışladığı Erdoğan görüntüsüyle hakkında söylenecek bir söz bırakmadı. Demirtaş yaptığı açıklamalarla durumu kurtarmaya çalışsa da bu, burjuva siyasetinin nasıl bulaşıcı olduğunu göstermek dışında bir işe yaramadı. Emekçilerin aklında Haziran Direnişi'nde katledenlere "emri ben verdim" diyen, Berkin'in annesini yuhalatan, Roboski'nin, Reyhanlı'nın, Soma'nın sorumlusunun alkışlanması kaldı. Bu görüntüyü tamamlayan yine cumhurbaşkanlığı resepsiyonuna katılan HDP'liler oldu. Düzenin ana muhalefeti olma iddiası taşıyan HDP, artık mecliste TUSİAD tarafından ziyaret edilebilen bir "odak" durumunda.

Sonuç olarak düzen siyasetinin işçi ve emekçilere sunabileceği yegane çözümün bir çözümsüzlük ve tıkanma olduğunu yaşanan her şey yeniden doğrulamaktadır. Bölgesel gelişmelerden içerde yaşanan sorunlara kadar bu böyledir ve daha da ağırlaşarak sürecektir. Emperyalist merkezlerden sermaye çevrelerine kadar tüm çıkar odaklarının Türkiye'ye biçtiği misyon kendi ihtiyaçlarına sunacağı imkanlardan ibarettir. Bölgesel gelişmelerin keskinleştiği, içerde toplumsal sorunların biriktiği bir yerde; işçileri, emekçileri, Alevileri ve Kürt halkını bu yaşananlar sadece gerçek çözüme yönlendirmektedir. Bu kalıcı çözüme de ancak "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" bakışıyla örülecek mücadeleyle ulaşılabilir. Yegane kurtuluş ise devrim ve sosyalizmden başkası değildir.

Erdoğan – IŞİD ortaklığı devam ediyor

Gericiliğin şefi Recep Tayyip Erdoğan, Cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturması ile birlikte devlet içerisindeki kurumsallaşmasını pekiştirmiş oldu. Yeni makamına geçer geçmez, Al Jazeera Arapça ile röportaj yapan Erdoğan, sadece Türkiye değil, tüm Arap kamuoyuna da doğrudan seslenebildi. Röportajın en dikkat çekici başlıklarından birisi ise IŞİD üzerine söyledikleri oldu. Daha önce kendisi ve AKP kurmaylarının söylediklerinden farklı bir şey söylemeyen Erdoğan, daha diplomatik bir dil ile eli kanlı IŞİD çetesini meşru gördüğünü bir kez daha dolaylı olarak belirtmiş oldu. Ona göre el Nusra, IŞİD gibi kanla beslenen örgütler, aslında ‘Esed’ yönetiminin zulmünün yansımaları idi. Erdoğan, bu örgütlere olan desteğini açıktan söylemese de, aynı cephede olduklarını, Cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturur oturmaz kaydetmiş olması ayrı bir önem taşıyor.

AKP, gerici çeteleri Suriye’de iç savaşın başlamasından bu yana doğrudan destekledi. Batılı emperyalistlerin ilk başta destek verdiği dinci örgütlerin, savaş içerisinde yerlerini daha radikal olanlara bırakması, özellikle ABD’nin onlarca örgüt içerisinde tercih yapma ihtiyacını doğurdu. Batılı emperyalistler, giderek güçlenen IŞİD ve el Nusra yerine kendi çizdikleri sınırlar içerisinde kalabilecek örgütleri destekleme ve Suriye savaşını onlarla büyütme amacı taşıdı. AKP ise büyük ümitlerle körüklediği, yanı başındaki kirli savaşta Baas rejimine karşı savaşan ve vahşette sınır tanımayan çeteler arasında bir ayrım yapmamayı tercih etti.

Geric emellerine ulaşmak için her yolu deneyen AKP iktidarı, topraklarını açtığı, TIR’lar dolusu silah verdiği el Nusra’nın ABD tarafından ‘terör örgütü’ ilan edilmesine tepki göstermişti. Amerika ise Erdoğan’ın MİT Müsteşarı Hakan Fidan ile Washington’a yaptığı ziyarette AKP’ye yönelik tepkisini Obama üzerinden göstermişti. Obama, Fidan’ı Erdoğan’ın yanında el Nusra ile olan bağları sebebiyle azarladı. İlerleyen aylarda eski Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu’da el Kaide çizgisindeki örgütlerin dünya kamuoyuna yansıyan katliamlarını dahi kabul etmedi. Bunların Baas rejiminin ajanları tarafından yapıldığına veya yapanların rejime hizmet ettiğine dair açıklamalar yaptı. Ki utangaç kınama açıklamaları olsa dahi bu çetelere TIR’lar dolusu silah gönderilmeye devam edildi, hala da ediliyor. Kınama açıklamaları ya da zaman zaman zikredilen ‘terör’ tanımlamaları bu çetelere verilen desteğin üzerini örtmek için kullanılıyor.

Erdoğan’da verdiği röportaj ile IŞİD hakkında ‘Müslüman Müslüman’a bunu yapmaz’ ifadelerini kullanarak bu politikayı sürdürüyor. Röportajda söylenenlere dair derin okumalar yapmaya da gerek bulunmuyor, çünkü birkaç yıldır sürdürülen politikanın devamlılığını gösteriyor. Kaba hatlarıyla AKP için Sünni İslamcılar hakimiyet savaşı, Erdoğan’ın neo-halifelik hayaline bir katkı olarak görülüyor. Irak özelinde IŞİD ile bağların sadece Suriye savaşı ile bağlantısı da yok. Geçtiğimiz yıllarda Irak’ta yapılan seçimlerde

Erdoğan, Maliki’ye özel bir düşmanlık yürüterek, iki ülke arasındaki ilişkileri koparma noktasına getirmişti. Eski Irak Cumhurbaşkanı Talabani’nin yardımcısını yapan Sünni Tarık el Haşimi, Maliki’ye ve Şiilere karşı desteklenmiş, Irak içişlerine doğrudan müdahaleler yapılmıştı. Irak cephesinde istediğini elde edemeyen Erdoğan, Haşimi’nin Şiilere yönelik gerçekleştirilen bombalı saldırıların faili olduğu ortaya çıkması ile Haşimi’yi sahiplendi ve onu MİT korumasında Türkiye’ye yerleştirdi. Haşimi, halihazırda Irak el Kaide’si ile olan ilişkisine dair şüpheleri ortadan kaldırdı ve IŞİD Musul’u ele geçirir geçirmez onu sahiplendi. Davutoğlu’da Haşimi’nin çizgisinde açıklamalar yaparak, IŞİD’in terör örgütü değil, öfkeli, ezilen Sünnilerin bir patlaması olduğunu söylemişti.

Özellikle AKP ve yandaş medya IŞİD’in elindeki rehineler sebebiyle IŞİD’i hedef alan söylemlerin kullanılmadığını iddia etse de bunun hiçbir inandırıcılığı bulunmuyor. ‘IŞİD’i terör örgütü listesine koyamıyoruz, çünkü rehinelerimiz var’, ‘ticaret yapıyoruz, lojistik destek veriyoruz, çünkü rehinelerimiz vardı’, ‘zorunda kalmıştık’ diyebilmek için ve rehineler eğer geri gelirlerse, bu büyük başarıyı kutlamak için kurulan bir danışıklı dövüş, AKP’nin kimyasına da uygun bir politikayı gösteriyor.

Erdoğan’ın söyledikleri ile birlikte el Nusra üzerinden kamuoyunu yanıltmak için alınan ‘terör örgütü’ kararı geçtiğimiz aylarda ilan edildi, belli bir süre sonra ise bu karar kaldırıldı. Bir süre kamuoyunu yanıltmak için yapılan bu hamleler ile birlikte Ortadoğu’yu kan gölüne çeviren çetelere hem doğrudan verilen desteğin devamlılığı sağlanmış oldu hem de bu örgütlere büyük kaynak sağlayan Arap iş adamlarının önleri açıldı.

Kısa bir süre önce Bakanlar Kurulu el Kaide’yi Usame Bin Ladin ile birlikte kuran Wael Hamza Abd al Fatah Julaidan’ı “mal varlığı dondurulanlar” listesinden çıkardı. Resmi Gazete’nin 26 Ağustos tarihli sayısında Julaidan’a yaptırımın kaldırılmasıyla ilgili herhangi

bir gerekçe gösterilmedi. Resmi Gazete’de yer alan ibareler şu şekilde: “Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nin kararlarıyla listelenen kişi, kuruluş veya organizasyonların tasarrufunda bulunan malvarlığının dondurulmasına ilişkin Bakanlar Kurulu kararındaki listenin “El Kaide ile Bağlantılı Gerçek Kişiler” başlıklı bölümünün 148. sırasında yer alan Wael Hamza Abd al Fatah Julaidan adlı şahsa ilişkin hüküm yürürlükten kaldırılmıştır.”

Julaidan, 1988 yılında Usame bin Ladin ve Abdullah Yusuf Azzam ile birlikte El Kaide’yi kurmuştu. Aynı zamanda ‘teröre destek veren örgütlerin çatısı’ olarak nitelenen Rabita Trust örgütünün genel sekreteri olan Julaidan, Erdoğan’ın ‘hayırsever’ iş adamı Yasin El Kadı’nın en yakınındaki isimlerden birisi. Dış basın iddialarına göre IŞİD, Fatih’te gayriresmi bir büro açtı, Avrupa’dan Irak ve Suriye’ye militan akışını buradan koordine etmeye başladı. Son günlerde bu kirli ortaklığın kanıtlarına dair bir başka olay da el Nusra’nın Türkiye sınırları içerisinde bir kamp kurduğuna dair görüntüler oldu.

Sayılan olaylar, el Kaide – IŞİD – AKP ortaklığının sadece son günlerde basına yansıyan kısımları. Son birkaç yıldır hergün basında bu kirli işbirliğini gözler önüne seren haberler yer alıyor. Bundan sonra da yer almaya devam edecek. İnsanlığa karşı büyük suçlar işleyen, etnik ve dini soykırımlar gerçekleştiren bu örgütlere verilen açık destek işçi ve emekçilerin hafızasından kolay kolay silinmeyecektir. Cumhurbaşkanı Erdoğan ve Başbakan Davutoğlu’nun koltuğu da ancak Ortadoğu’daki diğer diktatörler kadar sağlam olabilir. Haziran Direnişi sırasında yüzünde büyük korku ifadesi yer alan Erdoğan, bu korkuyu hala yaşamaya devam ediyor. Bu yüzden bu kadar hiddetli ve saldırgan davranıyor. Ne zaman geleceği bilinmez ama mayalanmaya devam eden sınıfın büyük öfkesi Erdoğan ve hempalarını hak ettiği şekilde yargılayacak ve insanlığa karşı işledikleri suçların cezasını da verecektir.

Milli Eğitim Bakanlığı'ndan yeni politikalar:

Dershaneler özel okul oluyor, eğitimde gerici uygulamalar arttırılıyor!

Sermaye devletinin temsilcisi AKP iktidarı, cumhurbaşkanlığı seçimlerini kazanması ile birlikte yeni bir döneme girdi. Bu “yeni dönem” için pek çok “yeni” düzenleme yapılmakta. Kuşkusuz ki bu düzenlemelerin hepsi de emperyalizmin, yerli ve yabancı sermayenin ve onların temsilcisi AKP iktidarının ihtiyaçları ve çıkarları doğrultusunda gerçekleşmekte. Bu yeni düzenlemelerden nasibini alanlardan bir tanesi de eğitim sistemi. Yeni uygulamalarla eğitim sistemi her geçen gün daha da ticarileştiriliyor ve gericileştiriliyor. Böylece işçi ve emekçi çocuklarının eğitim alma imkanı git gide sınırlanırken “alınabilen” eğitimin niteliği de düşüyor.

İmam hatip okullarının yaygınlaştırılması, ders müfredatlarında din derslerinin sayısının arttırılması gibi uygulamalarla eğitim bilimsellikten uzaklaştırılıp “itaatkar nesil” yaratmanın aracı haline getiriliyor. Eğitimin dinci-gericileştirilmesinin ise eğitim alanı da dahil olmak üzere tüm alanlarda neoliberal politikaların hayata geçirilebilmesi için önemli bir yerde duran ve sistematik bir şekilde uygulanan dinci gerici politikaların bir parçası olduğunu unutmamak gerekiyor. Sermaye devletinin dinci gerici politikalarının kapsamı ve amacı ise şu şekilde özetlenebilir:

“Dinci gericiliğin örgütlü bir kuvvet olarak toplum yaşamında etkin biçimde önplana çıkışında 12 Eylül gerçek bir dönüm noktası oldu. 12 Eylül ile birlikte bizzat 12 Eylülcüler (siz Amerika emperyalizmi olarak anlayın, çünkü yularları olduğu gibi ABD’nin elindeydi) İslamı, dinsel gericiliği, genel olarak dini çok özel bir tarzda palazlandırdılar. Kuran kurslarının yaygınlaştırılması, yeni yeni imam hatip okullarının açılması, dinsel düşüncenin devletin eğitim, kültür ve propaganda aygıtlarıyla sistemli bir biçimde topluma pompalanması, din derslerinin zorunlu hale getirilmesi, Alevi köylerine bile camiler yapılması, dinci faaliyetler için Suudi Arabistan’dan gizli fonlar temin edilmesi demek olan Rabıta olayı, tüm bunlar 12 Eylül askeri faşist rejiminin icraatlarıdır. Çok özel bir programla, çok özel bir yönelimle devlet, arkasında Amerikan emperyalizmi ve egemen sınıf, dine ve dinsel gericiliğe geniş bir alan açtı. Bu aynı sürecin öteki yanı ise sosyal mücadelenin dizginlenmesi, devrimci akımların ezilmesi ve böylece burjuva gericiliğinin her türü için, özellikle de dinsel gericilik için meydanın düzlenmesidir.” (Türkiye’de dinsel gericilik - H. Fırat)

Yukarıdaki değerlendirmede de açıkça ortaya konduğu gibi bu politikalar hiç de AKP iktidarına has politikalar değil. Ancak AKP iktidarı, 12 Eylül döneminden beri sistematik bir şekilde uygulanan dinci gericiliği en üst düzeyde sahiplenmekte ve bu politikaları yaygınlaştırmaktadır. Bir bakıma iktidar olma ve iktidarda kalma başarısını(!) da bu şekilde sağlamaktadır.

Özel okullara teşvik artıyor, öğrenciler imam hatip liselerine yönlendiriliyor!

4+4+4 eğitim sistemi ile birlikte eğitim alanındaki politikalarını daha “planlı” bir hale sokan AKP iktidarı yeni okul döneminin başlamasına kısa bir süre kala planlarını da bir bir yürürlüğe sokmaya devam ediyor.

Milli Eğitim Bakanlığı “eğitimde fırsat eşitsizliğine son verme” adı altında teşvik paketini açıkladı. Neredeyse “teşvik”in tamamı “fırsat eşitsizliğine son verme” adı altında özel okullara ve bu okullara gidecek öğrencilere aktarılmakta. Kısacası sermaye devleti kamu kaynaklarını özel okul patronlarının önüne sermekte.

AKP-cemaat çatışması sonrasında “fırsat eşitsizliğine son verme” kılıfı ile ortaya atılan dershanelerin kapatılması kapsamında dershanelerin özel okullara dönüşmesi için de Milli Eğitim Bakanlığı gelen başvuruları kabul etmeye başladı. Bu okullara “temel lise” adını takan Milli Eğitim Bakanlığı adına müjdeyi veren Özel Öğretim Kurumları Genel Müdürü Ömer Faruk Yelkenci şu açıklamayı yaptı: *“Dönüşüm programına kabul edilen bu kurumlar şimdi okul açmak için başvuruyorlar. Bu kapsamda, ilk dönüşüm okulu olmak için, temel lise olmak için hak kazanan Özel Bingöl Boğaziçi Temel Lisesi oldu. Lisemize onay verdik. Hayırlı olsun. Bu liselere her sınıf düzeyinde öğrenci kaydı alabılacaktır.”*

Bundan önceki eğitim-öğretim dönemlerinde olduğu gibi önümüzdeki yeni dönemde de Milli Eğitim Bakanlığı’nın en temel politikalarının bir ayağını eğitimin ticarileştirilmesi oluştururken bir ayağını da

dinci gerici eğitim uygulamalarının yaygınlaştırılması oluşturuyor.

TEOG sonuçlarının açıklanmasının ardından skandallar da ortaya saçılmaya başladı. TEOG’da tercih yapmayan 134 bin öğrenci öncelikle imam hatip liselerine ve meslek liselerine yönlendirildi. Kimi öğrenciler ise evine kilometrelerce uzaklıkta okullara yerleştirildi. Böylece “normal” bir okula kaydolamayanların önüne “imam hatip” veya beğenmiyorsa “özel okul” a gitme özgürlüğü(!) konmuş oldu.

Ayrıca liselerin ardından orta okullarda da imam hatip okulları yaygınlaştırmaya başlandı. “Vatandaşların yoğun talep ve istekleri doğrultusunda imam hatip ortaokulu şubeleri açılması planlandığı” gerekçesiyle, İstanbul Beykoz’da bulunan 45 ortaokulun tamamı bünyelerinde imam hatip şubesi açılabilmesi için Boğaziçi İmam Hatip Ortaokulu, Selahattin Karakaşlı İmam Hatip Ortaokulu ve Çavuşbaşı İmam Hatip Ortaokulu’na bağlandı.

Tüm bu uygulamalar AKP şefi Erdoğan’ın cumhurbaşkanı seçildiği ve dinci-gerici AKP iktidarı adına yeni bir dönemin başladığı bu dönem de “eğitim alanı”nda dönüşümlerin son sürat devam edeceğini göstermekte. AKP iktidarı için eğitimi ticarileştirerek “sermayeye yeni rant alanları açmak” ne kadar önemliyse kuşkusuz ki gençliğin devrim ve sosyalizm mücadelesine yönelmesini engelleyecek ve beyinlerini uyuşturacak dinci-gerici eğitim uygulamalarını yaygınlaştırmak da o kadar önemli bir yerde duruyor. Bu tablo karşısında da eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim mücadelesini yükseltmek her zamankinden daha yakıcılaşıyor.

Bir rant ve iktidar kavgası alanı: Dershaneler

Paranın iktidar olduğu bir düzende her türlü kurumsal ve insani ilişkileri maddi çıkarlar belirler. Bu çıkarların çatıştığı yerde tıpkı AKP-cemaat geriliminde olduğu gibi ipler bir anda kopar. Böylesine kaygan bir zeminde varlığını sürdüren sistem içi ilişkilerde yarın ne olacağını ise kimse kestiremez. Bir bakmışsınız dostlar düşman, düşmanlar dost oluvermiş. Siyasal iktidarla cemaat arasında yaşanan dershane kavgası bu duruma verilebilecek en güzel örnektir. Daha dün efendilerinin eteğini öpenler, bugün onun nüfuz alanlarını bir bir yok etmeye çalışmaktadırlar.

AKP dershanelere karşı mı?

Her ne nedenle olursa olsun, dershanelerin kapatılması olumlu bir gelişme olamaz mı? Bu soru AKP'nin eğitimi sürüklediği çıkmazın farkında olmayan bir insan tarafından sorulabilir elbette. Nitekim buz dağının görünen yüzüne bakarsak öyledir de. Ancak dershaneleri kapatan AKP iktidarı, onları özel okullara dönüştürmek için kolları çoktan sıvadı. Üstelik okul statüsüne kavuşturulacak dershanelere, devlet desteğini de bizzat Tayyip Erdoğan müjdeledi. Yeni düzenlemeye karşı çıkan çevrelere işbirliği teklif eden Erdoğan, onlara şöyle seslendi: *"Gelin bu dershaneleri okula dönüştürelim. Bizim limitimiz 30. Kalite arıyoruz çünkü. Öğrenci verelim, veremiyorsak yıllık maliyeti nedir her birisi için o ücreti verelim. Ya da sizde öğretmen talebi varsa bize verin. Biz bunları sınava da tabi tutmadan devlet okullarında istihdam edelim. Yok, bunu da istemiyorsunuz. O zaman biz size arsa verelim, ucuz kredi verelim. Bütün bunların yanında vergide indirim, muafiyet sağlarız. Yeter ki gelin."*

Pire için yorgan yakmaya kalkan AKP'nin kulağı başka sermaye çevrelerince çekilmiş olacak, bu noktada özel okullar alternatifi devreye girdi. Dershane sektöründe sömürü payı %25 olan cemaat, bunu bir savaş ilanı olarak görse de devlet teşviklerini duyunca yelkenleri suya indiriverdi. En başta fırtınalar kopartan, ses kayıtlarını bir bir piyasaya süren ve kendi kozlarını oynayan Gülen ve cemaati, ağızına çalınan bir parmak balın etkisiyle dinginleşti. İpliklerin pazara serildiği ve hakaretlerin, çirkefliklerin havada uçuştığı o dönem geride kalınca uzlaşma süreci başladı. Hatta bu dönüşümün ilk adımları da atıldı. İlk dönem için 326 başvuruyu onaylayan Milli Eğitim Bakanlığı, dershaneleri özel okullara dönüştürmeye başladı. Üstelik MEB adına açıklama yapan Özel Eğitim Kurumları Genel Müdürü Ömer Faruk Yelkenci, teşviklerin sektörü hareketlendirdiğini ifade etti.

Görüldüğü üzere bu rant ve iktidar kavgasından kin ve ikiyüzlülük akıyor. Ama iş sınıfsal çıkarlara geldiğinde orta yol bulunuyor. Burada hesaba katılmayan tek kesim öğrenciler olurken elbette ki eğitimin niteliği ve ulaşılabilirliği hiç tartışılmıyor. Zira AKP'nin eğitimdeki eşitsizlikten herhangi bir rahatsızlık duymadığını, üstelik iktidar koltuğuna oturduğu günden bu yana, bu eşitsizliği derinleştirecek adımlar attığını cümle âlem biliyor. Geçtiğimiz günlerde mecliste verilen bir soru önergesine Milli Eğitim Bakanı

Her iki seçenek de emekçi çocukları açısından eşitsizliği ve geleceksizliği temsil ediyor. Zira dün dershanelere yatırılan milyonlarca para, yeni düzenlemelerle birlikte özel derslere ve özel okullara yöneltiliyor.

Nabi Avcı'nın verdiği yanıt bu gerçeği tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriyor. Avcı'nın kendi ağzından 2002-2003 ile 2012-2013 eğitim öğretim yılları arasında dershane, dershaneye giden öğrenci ve dershane öğretmeni sayısına ilişkin istatistikî bilgiler gün yüzüne çıkıyor.

Avcı'nın cevabına göre Türkiye genelinde 2002-2003 eğitim öğretim yılında 2 bin 568 dershane, 668 bin 673 öğrenci ve 23 bin 730 öğretmen bulunuyordu. 2012-2013 eğitim öğretim yılı sonunda dershane sayısı 3 bin 579, öğrenci sayısı 1 milyon 220 bin 435 ve öğretmen sayısı 47 bin 500'e ulaştı. Yani bugün eğitimdeki eşitsizliği ortadan kaldırmak için dershanelerin kapatılması gerektiğini savunan AKP iktidarı döneminde dershaneler adeta pıtrak gibi çoğaldı.

Filler tepişir, çimenler ezilir!

Mevcut iktidar dalaşında cemaat açısından bir rant kapısı kapanırken diğeri açılıyor. Olan elbette yine yoksul emekçi çocuklarına oluyor. Yıllardır üniversiteye giriş sınavlarında eşitsizliğin kaynaklarından biri olan dershaneler, sistem açısından büyük bir kar kapısı haline gelmişti. Artık yeni sistemle özel okul sayısının hızla artacağı ve devlet okullarına alternatif haline geleceğinin belirtileri şimdiden gözlenebiliyor. İlkokuldan itibaren dershanelere gönderilen öğrenciler, bu kez özel okullar aracılığıyla sınav yarışına sokuluyor. Aileler de sınavlardaki eşitsizliğin farkında olarak, çocuklarının geleceği(!) için fedakârlık yapıp, kredi çekip, borç bulup onları dershanelere/özel okullara gönderiyorlar. Tabi bu fedakarlığı(!) yapamayanların çocukları ise bir zanaat öğrensin diye meslek liselerine yönlendirilerek, çocuk yaşta işçiliğe mahkum

ediliyorlar ve doğal olarak eşit olmayan koşullardaki bu yarıştan yenik ayrılıyorlar.

Dershaneler kapatılacak mı, kapatılmayacak mı tartışmaları geride kalırken, şimdilerde tartışmaların ana eksenini özel okullara sunulacak devlet yardımları ve teşvikler oluşturuyor. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından da iktidarını perçinleyen AKP tarafı, özellikle eğitim alanında kendi geleceğine dönük planlarını hayata geçiriyor. Cemaatin etki alanını daraltarak ileride yaşanabilecek yeni gerilimlerde elini güçlendiriyor. İşte böyle kirli pazarlıkların döndüğü bir iktidar savaşında olan yine emekçilere oluyor. Deyim yerindeyse filler tepişirken yine çimenler eziliyor. Eğitim dinci-gericiliğin karanlığına mahkum edilirken, parası olanın sahip olabileceği bir lükse dönüştürülüyor. İmam hatipler ve özel okullar yaygınlaştırılarak dinci-gerici propagandanın ve eğitim müfredatının genç kuşaklarla buluşturulacağı alanlar yaratılıyor. Devlet okullarında ve MEB'in belirlediği eğitim müfredatında dindar nesil yetiştirmenin kısmi zorluklarına dahi tahammül edemeyen dinci-gerici odaklar eğitimi kirli çıkarlarının malzemesi haline getiriyorlar.

Bu tablodan anlaşılacağı üzere dershanelerin kapatılması tartışmasında hiçbir taraf çözümü ifade etmiyor. Her iki seçenek de emekçi çocukları açısından eşitsizliği ve geleceksizliği temsil ediyor. Zira dün dershanelere yatırılan milyonlarca para, yeni düzenlemelerle birlikte özel derslere ve özel okullara yöneltiliyor. Böylece parası olan eğitime ulaşabilecekken, parası olmayan yine devlet okullarında okutulan ezberci, niteliksiz ve bilimsellikten uzak eğitime mecbur bırakılıyor. Elemeci sınav sisteminde, elenmeye mahkûm olanlar da bir kez daha parası olmadığı için özel ders alamayan ve özel okullara gidemeyen emekçi çocukları olacak.

“Çözüm süreci” savaş ve saldırganlık projesidir!

Kürt sorununun düzen tarafından çözüleceğine dair beklentiye taraflar bilinçli olarak büyütüyorlar. Oysa kısa bir süre önce Genelkurmay Başkanı ve Tayyip Erdoğan’dan gelen açıklamalar, Kürt hareketinin tasfiyesini içeren düzen politikasının devam ettiği konusunda çarpıcı veriler sundu.

Yakın zamanda bu kapsamda bir konuşma yapan Tayyip Erdoğan şunları ifade etti: *“Şimdi Kürt, Türk, Laz, Çerkez sorunu... Bunları çoğaltabilirsiniz. Bu bizi ayrımcılığa götürür. Burada ayırım yapmam mümkün değil. Kimse yaratılırken ne olduğunu bilmiyor ki. Hepsini biz yaratandan ötürü seviyoruz. Onlara hizmette bizim görevimiz. Bu artık sadece terör sorunudur. Biz bölgesel milliyetçiliğe hayır dedik. Biz öldürmeye değil biz yaşatmaya mecburuz. Biz elimizden geleni yapmaya hazırız. Ben Kürt kardeşim diyorum. Kürt sorunu tabiri bizi ayrımcılığa düşürür. Her unsurumun bir sorunu var. Bunları çözmekle mükellefiz. Ben Kürt kardeşimi seviyorum. Ben Kürtçülüğe Türkçülüğe de Lazcılığa da karşıyım. Çünkü yaratılırken kimse seçmemiş. Biz bu ayrımcı çizgiye düşeriz diye çekiniriz. İster terör ister Kürt sorunu deyin. Biz bunları çözmek niyetindeyiz”.* Bir yandan bunları söyleyen Tayyip Erdoğan, Kürtlere yönelik vahşi katliamlar gerçekleştiren IŞİD çetesine tüm gücüyle destek verdi-veriyor. Bu bile AKP iktidarı ve ebedi şefinin Kürt sorununun çözümü konusundaki samimiyetsizliğini, Kürt sorununu terör sorunu olarak gördüğünü kanıtlamak için yeterlidir.

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Özel’in çözüm sürecine ilişkin olarak, *“Kırmızı çizgilerimiz aşıldığında gereken cevabı veririz”* diye konuşması, sermaye düzeninin bir bütün olarak Kürt sorunu karşısındaki tutumunu açıkça ortaya koymaktadır.

Tayyip Erdoğan yaptığı son açıklamayla “çözüm süreci” yalanları eşliğinde Kürt sorununu istismar eden AKP iktidarının gerçek tutumunu ortaya koydu. Daha önce de kalekol inşa edilmesine karşı mücadele eden Kürt halkının üzerine kurşun yağdıran devlet güçleri, AKP iktidarı tarafından alkışlanmıştı. Çözüm yalanları eşliğinde AKP iktidarı, Diyarbakır’da “kaçırılan Kürt çocukları” söylemiyle, bazı aileleri oturma eylemi yapmaları için kışkırtıp, Kürt hareketini köşeye sıkıştırmak istemişti.

Bu tutumlar, çözüm hayallerini köpürten düzen güçlerinin Kürt halkına yönelik imha ve inkara dayalı ırkçı-inkarcı resmi devlet çizgisini sürdürdüğünü gösteriyor. Bunun doğal sonucu olarak baskı ve şiddet araçlarını, özellikle de Haziran Direnişi’nden sonra yoğun olarak kullanan sermaye düzeninin, Kürt sorununa iğreti bir çözüm getirmesi bile olanaksızlaşıyor.

Tayyip Erdoğan, daha önce de “anayasa değişikliği yok, af yok, Kürtçenin eğitim dili olarak kabul edilmesi yok” demişti. Kürtçenin eğitim dili olması, genel af talebinin karşılanması, anayasal vatandaşlık vb. asgari taleplere bile düşmanca yaklaşan sermaye iktidarının bekçilerinin Kürt sorunu konusunda tekçi anlayışı sürdürecekleri aşikardır.

Tayyip Erdoğan Kürt sorununa ilişkin çözüm paketinde neler olduğuna dair tek söz etmiyor. Hala

“paket yok, yürüyen bir süreç var” diyor ve Abdullah Öcalan’ın müzakere sürecine geçtik söylemini doğrulayan tek bir söz söylemiyor. Sadece Tayyip Erdoğan değil tüm devletliler benzer bir yaklaşım içindeler. Düzen güçleri PKK’yi silahlı biçimiyle tasfiye edebilme çerçevesinde eş güdüm ve bütünlük içinde hareket ediyorlar.

Tayyip Erdoğan ve Genelkurmay Başkanı Necdet Özel’den gelen açıklamalar devletin Kürt sorununa, Kürt halkının haklı taleplerine yönelik bakışının özü, özetidir. Tek ulus, tek devlet, tek bayrak ve tek resmi dil paradigması devam etmektedir. Etnik ve kültürel farklılıklar zenginliğimizdir denilerek Kürt halkının devrimci dinamizmi düzenin labirentleri içinde boğulmak istenmektedir. AKP ve Genelkurmay’ın çözümünden anladığı Kürtlerin bir kültürel zenginlik ögesi olarak kabul edilmesidir. Kürt sorununun çözümünden anladıkları şey ise Kürt halkının denetim altında tutulmasıdır.

Tayyip Erdoğan ve Genelkurmay Başkanı’nın yaptığı açıklamalar “çözüm” sürecinin nasıl aldatmaca olduğunun net ifadesidir. Açıklamalar, Kürt halkının olmazsa olmaz dediği haklarına ilişkin olarak sermaye düzeninin herhangi bir vaatte bulunmadığının göstergesidir. Nitekim Tayyip Erdoğan daha önce de anadilde eğitimin gündemlerinde olmadığını belirtmişti. Zira tüm düzen güçlerinin asıl amacı Kürt sorununu değil Kürt hareketini çözmektir. Bu saldırının biricik panzehiri ise Kürt halkının ulusal hak ve özgürlüklerini devrimci mücadeleyle söküp almasıdır.

Genelkurmay Başkanı’nın ve Tayyip Erdoğan’ın açıklamaları Kürt sorununa ilişkin sermaye düzeninin “çözüm” anlayışına uygundur. Çünkü bu anlayış barışın

değil savaşın projesidir. Sermayenin faşist devletinin ve tüm kurumsal güçlerinin asıl amacı ise gerici-faşist rejimin tahkim edilmesidir. Yani “çözüm süreci” barışın değil, sınır tanımayan kapsamlı bir saldırganlık ve savaşın projesidir.

Asıl yapılması gereken “çözüm” aldatmacasıyla zaman yitirmemek, gerici-faşist rejime ve onun arkasındaki emperyalizme karşı mücadeleyi büyütme. Barış da ancak bu mücadelenin sonucunda kalıcı olarak kazanılacaktır. Eğer bu mücadele kazanılır ve emperyalistler ile işbirlikçileri yenilirse, yaşanan tüm eşitsizliklerin, baskı ve zorbalığın sorumlularından da kurtuluşun yolu açılacaktır. Kürdistan, Türkiye, Ortadoğu ancak bu koşullarda barışın egemen olduğu bir coğrafyaya dönüşecektir.

Kürt halkı, meşru ve haklı olan eşitlik ve özgürlük özemlerine, işçi sınıfını, emekçileri, ilerici-devrimci güçleri zorbalıkla ezmek isteyen bir iktidara güven duyarak değil; devrimci, birleşik, kitlesel mücadeleyi büyüterek kavuşabilir. Kürt halkı ulusal hak ve özgürlüklerini ancak ve ancak, sömürgeci kuşatmanın kaynağı olan burjuva sınıf devletine karşı mücadele sayesinde kazanabilir. Bu onurlu mücadelede Kürt halkının gerçek dostları işçiler, emekçiler ve ilerici-devrimci güçlerdir.

Kürt halkına karşı devletin ırkçı-inkarcı çizgisini temsil eden dinci-gerici iktidar, işçileri, emekçileri baskı ve zorbalıkla yönetmeye çalışıyor. Böylesi bir iktidara karşı etkili olabilmek, ancak “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını mücadelenin pratiğinde gerçekleştirmekle mümkündür. İşçi sınıfı ve emekçilerin olduğu gibi, ezilen Kürt halkının da bunun dışında bir çıkış yolu bulunmamaktadır.

"Mücadeleyi, örgütlenmeyi tartışmalıyız!"

TMMOB'ye bağlı odalara Çevre ve Şehircilik Bakanlığı yazı göndererek uluslararası etkinlikler için önden izin alınmasına yönelik 'uyarı' yaptı. Bu baskı ve denetim tutumuna ilişkin meslek odalarının görüşlerini aldık.

"Odalara aba altından sopa gösterirken mücadeleyi tartışmalıyız"

Kimya Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Eşbaşkanı Selin Top yazının geliş noktasına dikkat çekerek Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'ndan bütün odalara gönderildiğine değindi. Normalde odalarının Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na bağlı olmadığını aktararak bu tutumun TMMOB'yi baskılama amacının açık bir yansıması olduğunu söyledi.

"Biz mesleğimizi sermaye tarafından değil emekten, işçiden, halktan ve bilimden yana kullanıyoruz" diyen Top şunları ifade etti: "Bu kadar pervasız saldırıların olduğu bir süreçte tabi ki mevcut iktidar erkine zarar verebilecek herhangi bir yapıya zaten tahammülleri yok. Dolayısıyla bizim de varlığımız onları tehdit ediyor. Çıkan yasaya 'hayır bu bilimsel olarak yanlış sonuçlar doğurur' diyecek bir yapıyı yok etmek istiyorlar. Çünkü talanı daha rahat yapması gerekiyor. Bu amaçla ilk etapta bizi bakanlıklarına bağladı. Ve bunun üzerinden denetimlerini arttırmaya çalışıyor bu tarz yazılarla. Aba altından sopa gösteriyor. Benim istediğim mimar ve mühendisler olacaksınız demek isteniyor. Denetim adı altında peşimizde olacaklarını gösteriyorlar. Bunu diğer baskılardan kesinlikle ayıramayız. Bu sadece mimar ve mühendis odalarına değil bütün muhalif kesimlere uygulanan şiddetin ve baskının bir parçası olarak devreye sokuluyor. Bizdeki baskı mekanizması yüzünü bu şekilde gösteriyor. Onun dışında sokaklarda ifade özgürlüğünün kısıtlanması, tüm alanların kapatılmasıyla yapılanın bir başka yansıması da budur. Burada asıl konuşulması gereken arka arkaya gelen baskı arasında ne yapıldığıdır. Odaların örgütlenme modellerini tartışması, üyelerine ulaşmak ve onlarla bu baskıya karşı bütünleşmek için neler yapacağını konuşmak gerekiyor. Yoksa zaten yasal düzenleme, denetim gibi adımlar birbirini takip etmeye devam ediyor. Bunun için sadece bu yazı üzerinden değil tüm baskı uygulamalarıyla tehdit edilirken mücadeleyi, örgütlenmeyi tartışmalıyız."

"Muhalefet sesi duymak istemiyorlar ama biz yılmıyoruz"

Orman Mühendisleri İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Adnan Yalçın ise devletin 30 yıl önce çıkarmış olduğu bir kararname gündeme getirerek AKP'nin odaların idari ve mali denetim yetkisini üzerine aldığını ifade ediyor.

Yalçın, Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu'nun ilk uygulamayı başlatmasıyla Orman Mühendisleri Odası'nın idari ve mali yönden yaklaşık 33 gün

Selin Top

Adnan Yalçın

Kübra Ayçiçek

Ali Hacıoğlu

denetlendiğini aktararak şunları belirtti: "Müfettişler sizin şubenizi de denetleyeceğiz dediler. Biz bu denetlemeyi kabul etmek istemedik, neden? Mali yönden denetim zaten Ankara'da yapıldı. Bizim İstanbul Şubesi olarak nasıl bir harcama yaptığımız neye dayanarak yaptığımızı gördüler. İdari yönden de teftişten bir hafta sonra genel kurulumuz var meslektaşlarımız, üyelerimiz zaten bu denetimi yapacaklar dedik. Bu denetlemenin yapılmasına izin vermedik. Doğru olmadığını müfettişlere bildirdik. Onlar da Ankara'ya bildirdiler. Ve mahkemeye verdiler. Dava açılması üzerine yönetim kurulunun başta başkanımız olmak üzere yedi üyesi Çağlayan'da sulh ceza mahkemesinde hakim karşısına tespah tanesi gibi dizildik. İfadelerimizi verdik, dava devam ediyor."

Yalçın son olarak şunları ifade etti: "Hükümet maalesef muhalefet sesi duymak istemiyor. Orman Mühendisleri Odası'nın da TMMOB'a bağlı bir oda olarak toplumu doğru olduğunu bildiği şeyler konusunda uyarma görevi var. Bugün de bunları yapmaya devam ediyoruz. Hala da devam ediyoruz. Hiçbir şey bizi yıldırmıyor, geri adım attırmıyor."

"Bunu kabul ettiğimiz takdirde bunun devamı da gelecektir!"

AKP hükümeti uzun bir süredir TMMOB ile uğraştığını vurgulayan **Çevre Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nden Kübra Ayçiçek** özellikle Gezi'den sonra baskılarını daha çok arttığını söyledi.

"Şimdi bunu kabul ettiğimiz takdirde bunun devamı da gelecektir" diyen Ayçiçek birçok etkinliğe çağrıldıklarını, ranttan, kıyımdan ve çevre sorunlarından bahsettiklerini buna yönelik sınırlamaları fiili olarak muhtemelen kabul etmeyeceklerini söyledi.

Su sorununa değinen Ayçiçek İSKİ'nin kendileriyle uğraştığını zira gerçekleri deşifre ettiklerini söylüyor. "Susuzluğun altında da İstanbul için havzaların kurutulması çıkıyor, aşırı yapılaşma çıkıyor, dolayısıyla Erdoğan, kapitalizm ve sermaye çıkıyor" diyerek odaların üstlendiği misyonu vurgularken bu son baskı politikası için şunları vurguladı: "Çevre Mühendisleri Odası da TMMOB de Erdoğan'ın hedefi haline geldi. TMMOB halk için bilimi savunuyor, onlar ise rant için

bilim yapacağız diyorlar. Bunun içinde bizi karşısına almak zorunda.

TMMOB bunu kabul etmemeli, fiili olarak birşeyler yapılması lazım, fiili olarak biz çalışmalarımızı devam ettirebiliriz ama resmi olarak ne yapılabilir. Bu konuda çalışmalar var. Türkiye'de artık hiçbir şey yargı ile çözülemiyor. Nasıl ki halka gelin bir çözüm bulalım diyorsak üyelerimize de aynısını diyoruz. Gelin örgütlenelim, başka türlü sorunlarımızı çözemeyiz. Özellikle üyenin sahiplenmesi önemli. Üyenin de tercih etmesi gereken iki şey var. 'Ben rantın mühendisi mi olacağım, halkın mühendisi mi?' TMMOB'un üyeleri bunu tercih etmeli, yönetim halktan yana olmayı tercih ediyor. Israrla da üyelerine 'odalarınıza sahip çıkın' deniyor."

"Özerk yapıya müdahaledir"

"Kanun hükmündeki kararname ile meslek odaları üzerindeki hükümetin baskı ve yaptırımları birer sonuçları bu uygulamalar" diyen **Mimarlar Odası İstanbul Büyükşehir Şube Sekreteri Ali Hacıoğlu** hukuksuzluğa dikkat çekti.

"Kanun hükmünde kararname ile bakanlıkların mali ve idari denetimine tabi tutulmasını zaten bu hukuk silsilesi içerisinde biz doğru bulmuyoruz. Yani bu meslek odalarının özerk yapılarına müdahaledir" diyen Hacıoğlu bu adımın doğru bildiklerini yapmalarından vazgeçmeye sebebiyet verecek uygulamalar olmadığını vurgulayarak oda üzerindeki sınırını şöyle ifade etti: "Çalışmalarımızı çok etkileyici uygulamalar olarak görmüyorum. Kaldı ki biz Mimarlar Odası açısından meseleye baktığımızda uluslararası mimarlar örgütünün ikinci bölge başkanlığını yürütüyoruz. Yanılmıyorsam 198 ülkenin oluşturduğu Uluslararası Mimarlar Birliği'nin bölgeleri var ve bizim içinde bulunduğumuz yaklaşık 40 ülkenin olduğu bölümün bölge başkanlığını Türkiye kesimi yürütüyor. Onun dışında Avrupa Mimarlar Birliği üyesiyiz, Türkiye Avrupa Birliği'nin üyesi değilken biz Avrupa Birliği Mimarlar Kurulu'nun üyesiyiz. Aslında Avrupa Birliği özlemi olan bugüne kadar gelmiş geçmiş hükümetlerin önündeyiz fiiliyatta. Dolayısıyla meslek alanının evrensel bir tanımı var. Yani mesleki faaliyetler sınırlarla ifadesini bulan şeyler değil."

İhanet derinleşiyor

Türkiye'nin en çok üyeye sahip işçi konfederasyonu olan Türk-İş'in Genel Başkanı Ergün Atalay, bakanlık koltuğuna oturma hayallerini geçtiğimiz hafta açığa vurmuştu. Atalay, Ahmet Davutoğlu'nun ülkeye hayırlı olmasını diledikten sonra taşeronlaşmadan, Soma örneğinden yola çıkarak madenlerdeki çalışma şartlarının kötülüğünden, özelleştirilen ve özelleştirilmesi düşünülen termik santrallerden, işçilere yapılan sendika değiştirme baskısından bahsederek meseleyi bakanlık sevdasına bağlamıştı. Atalay, şu anki ve daha önceki Bakanlar Kurulu ile meclisin patron ağırlıklı olduğunu belirterek yeni Bakanlar Kurulu'nda 2-3 işçi ağırlıklı bakan olmasını arzuladıklarını söylemişti.

Ruhunu sermayeye ve AKP'ye satmış bir sendikacı olan Atalay'a göre, hükümette bakanlık koltuğu kapsa işçi sınıfının tüm sorunları 'çözümüne kavuşacak.'

Sermayeye açık işbirliği

Sermaye sınıfı ve AKP iktidarıyla işbirliğini bu kadar açık ve pervasız bir şekilde dile getiren Atalay, Türk-İş'in genel başkanlık koltuğunda oturuyor. Oturduğu koltukta fiilen hükümetin bir bakanı gibi çalışan Atalay, tüm bu sözleri özelleştirme saldırılarının yoğun biçimde yaşandığı, işçilerin sokakları ve fabrika önlerini mücadelenin ateşiyle ısıttığı bir süreçte sarf ediyor.

Anlaşılan o ki, Atalay ve çetesi, Yatağan'da özelleştirme saldırısına karşı 1 yılı aşkın süredir her yeri eylem alanına çeviren enerji ve maden işçilerinin mücadelesini umursamıyor. Üstelik tüm bu vurdumduymazlığı, Yatağan işçilerinin Ankara'da

Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önündeki nöbeti sırasında Yatağan işçileri tarafından Türk-İş Genel Merkezi'nin işgal edilmesine rağmen sergiliyor.

Türk-İş Başkanı Ergün Atalay Yatağan'a geldiğinde "Uyuyanı uyandırmak kolaydır, dürtersiniz uyanır, ama uyuyormuş gibi yapanı uyandırmak zordur" demiş. Yatağan'ın ardından, devirleri onaylanan Yeniköy, Kemerköy, Çatalağzı Termik Santralleri'nin peşkeşine sıra gelecekken Türk-İş bürokratları da üzerlerine düşen görevi yerine getiriyorlar.

Özelleştirme saldırıları tam gaz devam ederken bu saldırıya genel grev silahını kullanarak yanıt vermek yerine susmayı dolayısıyla onaylamayı tercih ediyor. İşçilerin 'genel grev' çağrısına kulaklarını tıkıyor. Yatağan işçisinin öfkesinin taşıdığını gören bürokrat takımı, suya sabuna dokunmayan ve tek derdi özelleştirmenin 'oldu-bittiye getirilmesi'ni eleştiren bir açıklamayla sorumluluklarından sıyrılmaya çalışıyorlar.

Sendikal bürokrasiye karşı mücadele

Ancak, Yatağan işçisinden gelen mesajlar hem sermaye sınıfının hem de Türk-İş bürokratlarının işinin kolay olmadığını gösteriyor. Yatağan'da özelleştirme saldırısına karşı barikatları kuran işçiler ihanetçi Türk-İş çetesine karşı da mücadele etmekte kararlılar. Ancak, özelleştirme saldırısını durdurmak için sadece Yatağan işçisinin mücadele ve direniş kararlılığı yetmeyecek. Sermaye sınıfına ve AKP iktidarına geri adım atılabilmenin yolu direniş barikatlarını kuran Yatağan işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltmek ve 'Her yer Yatağan her direniş!' sloganını başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun tüm kesimlerine yaymaktan geçer.

kaybetmesine neden olan katliamın yaşandığı ocağa komşu olan İmbat maden ocaklarında, katliamdan sonra, üretimi arttırmaları için işçilere baskı yapıyordu.

Kendi ocaklarındaki durumun, katliamın yaşandığı ocaktakinden daha kötü olduğunu söyleyen İmbat Maden Ocağı Genel Müdürü Gökalp Büyükyıldız'ın, işçilere sık sık "Bu ocak daha tehlikeli. Çünkü iki farklı gaz var. Biri karbonmonoksit, diğeri metangazı... Canavar yaklaşıyor... Bunun için daha fazla ilerlemek lazım. Yüzde 80 performans bekliyorum sizden" dediği belirtilmişti.

İmbat Madencilik, daha sonra da işçilerin e-devlet şifrelerine el koymasıyla gündeme gelmişti.

Türk-İş Soma'yı hatırladı!

Türk-İş Yönetim Kurulu, 2 Eylül'de Soma'da bir madencinin daha iş cinayetine kurban gitmesi üzerine yazılı bir açıklama yayınladı. Açıklamada, yaşanan bu iş cinayeti üzerinden sorumluların gerekli önlemleri almadığı belirtilirken Türk-İş'in bu konudaki sorumluluklarının üzerinden atlandı.

"Başta Soma olmak üzere, iş cinayetleri sona erdirilmelidir" başlığıyla yayınlanan açıklamada şunlar ifade edildi: "2 Eylül 2014 Salı günü, Soma'da meydana gelen elim iş kazası sonucu bir işçi kardeşimiz hayatını kaybetmiştir. Yıllardır dile getirdiğimiz hususların dikkate alınmaması sonucu iş cinayetleri maalesef devam etmektedir.

Torba kanun ile madencilik sektöründe öngörülen düzenlemeler şimdiye kadar yapılmamış olup, gerekli önlemlerin alınmadığı, denetim ve yaptırımların yetersiz kaldığı bu gibi durumlar sonucunda, yine bir işçi ailesi daha mağdur olmuştur. Yetkili ve sorumlular gereken önlemleri bir an önce hayata geçirmek durumundadır. Daha önce de ifade ettiğimiz üzere, sorumluluklarını yerine getirmeyenler, bunun bedelini ödemek durumundadır. Topluma ve işçilere karşı, herkes, üzerine düşen görev ve sorumluluğu titizlikle yerine getirmelidir. Hakkın rahmetine kavuşan işçi kardeşimize Allaha'tan rahmet, geride bıraktığı ailesine sabır ve başsağlığı diliyoruz."

Türk-İş de hesap vermeli

Türk-İş Yönetim Kurulu yaptığı bu açıklamayla kendi sorumluluklarını görmezden geliyor. Oysa Soma Katliamı'nda patronun ve iktidarın olduğu kadar Türk-İş'in de sorumluluğu bulunmaktadır. Patronla işbirliği içinde, katliama kadar iş güvenliği önlemlerini ağızına almayanlar katliamın sonrasında da sözde açıklamalar dışında hiçbir pratik içerisine girmediler.

Soma'da Maden-İş çetesi saldırdı

2 Eylül günü Soma'da yaşanan iş cinayetinde maden işçisi Metin Keskin yaşamını yitirmişti. DİSK'e bağlı Dev Maden-Sen'in Soma'daki örgütlenme çalışmasını yürüten Başaran Aksu, Kamil Kartal ve maden işçisi Onur Uzan, ölen işçinin ailesinin evine taziye ziyaretine gittikleri sırada T. Maden-İş çetesinin saldırısına uğradılar.

Akşam taziye evinin çıkışındaki saldırıyı gerçekleştirenlerin Türk-İş'e bağlı Maden-İş yöneticileri ve onların beslemeleri olduğu ifade ediliyor. Yine Maden-İş Sendikası üyelerinin "teröristler şehrimize geldi" provokasyonuna başvurduğu, bunun etkisiyle saldırıya katılan Somalılar da olduğu söyleniyor.

Bu saldırının ardından Soma Devlet Hastanesi'nde tedavileri yapılan Aksu, Kartal ve Uzan, karakolda saldırganlar hakkında şikayet başvurusunda bulundular.

Soma'da yine iş cinayeti!

Soma'daki İmbat Madencilik'te 2 Eylül günü meydana gelen iş cinayetinde Metin Keskin adlı işçi yaşamını yitirdi. 08.00-16.00 vardiyasında gerçekleşen iş cinayetinde Keskin'in 'kömürün hızlı taşınması basıncı' nedeniyle vagonla direk arasına sıkıştığı öğrenildi.

Balıkesir Dursunbeyli olan Metin Keskin'in üç çocuğu bulunduğu ve İstasyon Mahallesi'nde ikamet ettiği bildirildi.

İş cinayetinin ardından işçiler iş bırakma çağrısı yapmaya başladılar. Patron da 16.00'ya kadar üretimi durdurdu. Soma'da yüzlerce madencinin hayatını

“Sağlığımızı çalanlar işimizi de elimizden alıyorlar”

TAYSAD'da kurulu bulunan EKU Fren Kampana fabrikasında meslek hastalıkları yoğun bir şekilde görülmekte. EKU patronu meslek hastalığına yakalanan işçileri, iş yapamaz olarak niteleyerek veya başka gerekçelerin arkasına sığınarak işten atıyor. Son süreçte meslek hastalığına yakalanan 8 işçinin işine son verildi. İşten atılan işçilerden ikisiyle konuştuk...

- İşten atılma sürecinizi ve nedenlerini anlatabilir misiniz?

Kahraman Ağırbaş: Ben 2010 yılında burada işe başladım. Aylık 550 TL maaş ile başladım. Bizim bölümün kompleksi aynı ücrete çalışıyordu. Meslek hastalığına yakalandım. Bel fıtığı oldum, ameliyat geçirdim. Sonra beni yine aynı yere verdiler. Ben dilekçe yazdım, gittim durumumu anlattım. Çeşitli önlemlerin alınması için de konuştum ama beni kimse kaale almadı. Sonrasında iyice kötüleştim, bacağım felç oldu, % 60 hissiz sol tarafım. % 60 engelli raporum var. İş göremez raporumdan kaynaklı işten çıkartıldım.

Vücudum tamamen işlevini kaybetti, belime takılan platinden kaynaklı fazla hareket edemiyorum. Yarım saatten fazla oturmamam, aynı şekilde uzun süre hareket etmemem gerekiyor. Bir nevi hayatım bitti benim. Yeni doğan bir çocuğum var, onu parka götürürken kucağımda taşıyıp gezdiremiyorum.

Belin haricinde şimdi bir de ciğerlerden de çekiyorum. Hepsi fabrikada çalışma döneminden kalma hastalıklar. Ben titreşimli bir yerde çalışıyordum, titreşimi çok yüksek. Aslında bu şekilde olan bir yerde 4 saatten fazla çalışmamak gerekiyormuş. Burada çalışmayla ilgili bir sürü yöntem önermişim, hiçbir yapılmadı o zaman. Vücudumda titremeler başladı, benim ileride parkinson hastalığına yakalanma riskim çok büyük. Unutkanlık yavaş yavaş başladı zaten. Patron sağlığını elimden alıp beni dışarı attı, olan o. 50 yaşında beni ortada bıraktı, kimse bu yaştan sonra beni işe de almaz.

Sağlığımı elimden alanlar, işten çıkartırken rahat bir şekilde “sen artık özürlü olmuşsun seninle çalışamayız” dediler. Fabrikada daha uygun bir yerde çalıştırılabilirdim ama işten çıkarmayı tercih ettiler. Ben sendika değiştirme sürecinde göze batan işçilerdendim. Hiçbir zaman lafımı esirgemedim. İşten çıkartılmamın asıl nedeni buydu bence.

İsmail Altın: Ben fabrikaya başvurdum, beni ilk olarak taşlama bölümüne aldılar. Kimse çalışmıyor bu bölümde. Kısa bir zaman önce bir işçi hayatını kaybetmiş, herkeste bundan kaynaklı korku var. Taş patlaması sonucunda işçi korkudan ölmüş. Patlamanın nedeni de takılan motor, motorun devri fazla yüksekmiş.

Taşlamayı bir süre sonra bana devrettiler. Şu anda taşlamada çalışan arkadaşları ben yetiştirdim. Taşlamanın olduğu yerde yoğun bir şekilde toz olur. Bundan dolayı taşlamanın olduğu yeri komple çevirdiler, bizi oraya hapsettiler. Havalandırma falan yok. Aradan 5-6 ay geçtikten sonra öylesine göstermelik bir havalandırma koydular. Kendi

makinelerimizin başına geçecek alan bile vermediler. Bantların üzerinden atlayarak makinelerin başına geçtik. Defalarca söyledim ayağımız kayarsa ne olur. Bunu iş güvenlikçisine de söyledim. Çok toz olduğundan kaynaklı biz o tozu yutuyorduk. Ben o zaman ekip başıydım. Bu tozun ileriki zamanlarda bizim için vahim durumlar yaratacağını söyledim. Herkesle bu konu üzerine konuştum. Hatta en son genel müdür olan Sami Bey'le bile konuştum.

Bu konuda önerilerim vardı. Önerilerimi paylaştım. Hatta Proje Müdürü Erhan Bey'le de mutabık olduk. Fakat gel gör ki Sami Bey kabul etmedi. "Ben böyle bir şey için böyle bir masrafı yapamam" dedi. "İşinize gelirse çalışırsınız, işinize gelmezse çalışmazsınız" dedi. Ben de "Bu benim işime gelmiyor, benim çıkışı verin ben hayatımı yerde bulmadım, burası beni öldürecek ve çalışan herkesi öldürecek" dedim. "Ben sana çıkış vermem, çıkmak istiyorsan kapı orada" dedi.

Tabi bu arada bizim tazminat hakkımızı vermemek için ve çok konuştuğumuz için yıpratma politikaları başladı. Vardiya sorumluları, ustabaşları çeşitli bahanelerle benimle kavga etmeye başladı.

Yaşadığım bir olayı unutamıyorum, kış zamanıydı ben bronşit olmuşum. Gececiye dim. Gece saat iki civarıydı. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Vardiya amirine gittim dedim ki, amirim ben hiç iyi değilim kendimi çok rahatsız hissediyorum. Bana fabrika sağlık birimine gitmemi söylediler. Nasıl gideyim, kendimi yürüyebilecek güçte hissetmiyorum. Sabahı bekleyeyim diye düşündüm. Sabah saat 04:30, ben artık takatten kesildim. Yerde bir karton vardı onun üzerine uzandım. Aradan biraz zaman geçti, Yalçın diye bir ustabaşı vardı, geldi. Beni ayağıyla dürtmeye başladı, “ne yatıyorsun”, “nasıl yatarsın” diye tekmeliyor. Ben o halimle bir şey yapamadım ama çıldırdım, deliye döndüm. İnsan normalde kış günü betona yatar mı, insan bir anlamaya çalışır. Ertesi gün ben amirlere, yöneticilere, sendika temsilcilerine —o zaman Çelik-İş vardı— bildirdim. Hiçbiri aldırış etmedi, boşu boşuna konuştum. Benim o günden kalma mesleki kronik bronşitim var, ayrıca koah hastalığı ve silikozis de var.

Tozlu yerde çalışmamam gerektiğini yazan raporu

getirdim, buna rağmen beni aynı yerde 7-8 ay çalıştırdılar. Ben defalarca kez uyardım. Sonra çalışabilir raporu getir dediler. Bu durumda alabilmem pek mümkün değildi, 37 gün beni öyle beklettiler. SSK'dan beni uyardılar, bunun üzerine ben başbakanlık şikayet hattını aradım. Çelik-İş Kartal şubesine gittim. Beni resmen kovdular, git kendi işini kendin hallet dediler. Madem öyle ben halledeceğim, bu sendika niye var. Bu telefonda sonra benle bir arkadaşı depoya attılar. Biz bu süreçte sendika değiştirmeyi düşünüyorduk çünkü sendika patron ne isterse yapıyordu. Biz 208 kişiyle Çelik-İş'ten Birleşik Metal-İş'e geçtik. Bir senedir çetin bir mücadele veriyoruz. Bundan kaynaklı işten çıkartıldım. Meslek hastalığı bahane olabiliyor ama patronun asıl bahane olarak gösterdiği icralık olduğum. Borcum var diye çıkartıyorlar, işsiz kalırsam nasıl yatıracam. Ki ben takside bağlamışım her ay ödüyorum. Bu bahaneleriydi, sendika değişimi ve hak aramadan kaynaklı atıldım. Ben hep doğru olanı söyledim, mahkemede de söylenmesi gereken her yerde de. Sendika orada 22 yıldır saltanat sürüyor. Yönetime yakın davranan işçiler kayırılıyor. Makinaları tanımayanlar ustabaşı oluyor.

- Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

İsmail Altın: Ben mahkemeye vereceğim.

Hakkımız olan neyse alacağız. Kaç yıl sürerse sürsün davamızın arkasında olacağız. Hiçbir şeyi yanlarına kar bırakmayacağız. Bu sorun sadece EKU'da değil her yerde yaşanıyor. Yapacaklarımız TAYSAD'a yol gösterecek. Geçen seneki süreçten beri yaptıklarımızın etkilediğini gözlemleyebildik, bu meselede de bunun farkındalığıyla davranmamız gerekiyor. Bizler geleceğe inanıyoruz, bireysel bakamayız.

Kahraman Ağırbaş: Ben sağlığımı geri istiyorum. Eski Kahraman'ı bana geri versinler. Paralarında pullarında değilim. EKU yönetimine kendimizi göstereceğiz. Atılmış olabiliriz ama onları rahatsız etmeye devam edeceğiz.

Ege MİB Eylül Ayı Olağan Toplantısı gerçekleşti!

Ege MİB toplantısında; sınıfın gündemindeki toplumsal sorunlar, metal TİS'leri ve eğitim başlıkları tartışıldı.

Ege Metal İşçileri Birliği (MİB) Eylül Ayı Olağan Toplantısı 31 Ağustos Pazar günü Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği'nde gerçekleştirildi. Toplantıda, fabrikalardan yansıyanlar ve işçi sınıfının gündemine giren toplumsal sorunların yanısıra faaliyet alanlarında yaşanan hareketlenmeler, metal sektörü ve Grup TİS sürecine ilişkin gelişmeler, Ege MİB Meclisi ve iç eğitim seminerleri üzerine tartışmalar yürütüldü.

Türkiye ve dünyada yaşanan gelişmelerin tartışıldığı ilk gündemde işçi sınıfının bu gündemler karşısındaki yaklaşımı ve tutumu analiz edilmeye çalışıldı. Emperyalist savaş ve yıkım karşısında işçi sınıfının düne göre daha duyarlı bir durum içerisinde olduğu ifade edilen toplantıda bu duyarlılığın yer yer gerici bir tutuma dönüştüğünün de altı çizildi. Filistin-İsrail gündemine dair hem fabrikalarda hem de sosyal medyada başgösteren "Hitler haklıydı" gibi gerici temellerdeki bakış açıları örnek verilerek böyle yaklaşımın sınıfın zihninde yer ettiği söylendi.

Öte taraftan, siyasal süreçler karşısında bu gündemleri kendi gündemi olarak gören bir işçi sınıfı tablosunun her ne kadar gerici temellere kayma ihtimali olsa da, kendi gündemleri ve sınıfsal sorunlar karşısında da taraflaşmasının önünün açılacağına altı çizildi. İçerisinde bulunduğumuz süreçte yaşanan direnişler, eylemler, grevler ve örgütlenme çalışmalarına dikkat çekilen toplantıda işçi sınıfının toplumsal bilincinin gelişiyor olmasıyla bu gelişmelerin paralellikler taşıdığına vurgu yapıldı.

İkinci gündem olarak, faaliyet alanlarından yansıyan gelişmelere bağlı olarak Ege bölgesinde yaşanan direnişler, eylemler ile sendikal cepheden yansıyanlar değerlendirildi. MİB faaliyetlerine ilişkin değerlendirme yapıldı.

Toplantının üçüncü bölümünde ise Grup TİS süreci tartışıldı. Bu kapsamda Türk-Metal'in taslağı ve MESS ile yaptığı görüşmenin yanısıra Birleşik Metal-İş'in tutumu masaya yatırıldı.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın açıkladığı

taslağın üzerinden yürütülen tartışmalarda MİB faaliyetlerinden ve alandaki fabrikalardan, işçilerden yansıyanlar üzerinden durum değerlendirmesi yapıldı. Bu tartışmalar ışığında Ege'de metal işçilerinin TİS sürecinden çok bir beklentileri olmadığı tespiti yapıldı. Bu umursamazlığın en büyük nedeninin ise sendikalara karşı duyulan güvensizlik olduğunun altı bir kez daha çizildi.

Sınıfın genel gündemlerinin tartışılmasından sonra, iç gündemlerinin tartışılacağı dördüncü oturuma geçildi. Örgütlenme ve sektörel temelde sınıf faaliyetinin derinleştirilmesi, metal işçilerinin birlik sorununun önünün açılması temeline yapılan tartışmada Ege MİB Meclisi'nin kurulması ve düzenli bir periyotla toplanmasının önemi saptandı.

Metal İşçileri Birliği'nin programında da yer alan işçi demokrasisi ve meclis biçimindeki örgütlenme vurguları ele alınarak bu örgütlenmelerin inşasında, birlik sorununun en önemli halkalardan biri olacağı söylendi. MİB Meclisi'nin; öncü, ilerici metal işçilerinin birliği olan MİB'in, tabana yayılan geniş bir faaliyet ağı oluşturmada tayin edici bir çözüm halkası olacağı ifade edildi.

Kasım ayında toplanacak MİB Meclisi'nin en önemli gündeminin kendi birliğini büyütmek ve güçlendirmek olacağına değinilen toplantıda meclis toplantılarının periyodik olarak devam etmesinin önemine vurgu yapıldı.

Toplantıda son gündem olarak, iç eğitim kapsamında planlanan "iş güvenliği ve işçi sağlığı" konusu bir sonraki toplantının ilk gündemi ve eğitim başlığı olarak belirlendi. Bu başlığın sunumu Çiğli MİB bileşenlerine verildi. Zamanı henüz planlanmayan iki konuda da görevlendirme yapılarak iç eğitim gündemi karara bağlandı.

Son olarak merkezi MİB toplantısı için hazırlıklar ve gündemler belirlenip başlıklar saptanarak toplantı sonlandırıldı.

Ege Metal İşçileri Birliği (MİB)

Dual Borgstena'da işçi kıyımı

Kocaeli Arslanbey'de kurulu bulunan ve Hyundai araçlarına koltuk kılıfı üreten Güney Kore sermayeli Dual Borgstena fabrikasında işçi kıyımı yaşanıyor. Fabrikada, Çelik-İş Sendikası'na üye oldukları için 5 işçi işten atıldı. Sendika, işten atmalarla ilgili açıklama yaptı.

Çelik-İş Kocaeli Bölge Temsilcisi Erdal Yıldız, patronlara seslendiği açıklamasında işbirlikçi ve ihanetçi sendikal çizgisini Güney Kore işçi sınıfının yürüttüğü mücadeleyi diline dolayarak ortaya koydu. Yıldız şöyle konuştu:

"Kore'de sendikalar haklarını kavgayla almaktadırlar. Kavgacı zihniyet içerisinde hareket ediyorlar. Biz de sendikacıyız. Bizim derdimiz tezgah yıkmak değildir. Emek sendikacılık yapıyoruz. Bunu başarmak gerekiyor. Onun ötesinde sadece çıkar ilişkisidir. Bu fabrikada 315 çalışan bulunmaktadır. Burada 250 bayan çalışmaktadır. Burada çalışanlar İŞKUR tarafından eğitim alarak buraya girmişlerdir. Yoldan geçen işe alınmamıştır."

Fabrikadaki çalışma koşulları ve işten atılma sürecine ilişkin konuşan Dual Borgstena işçisi Zekiye Matur, 8 saat mesai yaptıklarını ve kesintisiz 16 saat çalıştıklarını ifade etti. Tek çarelerinin işçilerin sendikalaşması olduğunu ifade etti.

Metal işçileri Düzce'de grevde

Düzce Cumayeri'nde kurulu Anadolu Rulman fabrikasında TİS sürecinin tıkanması nedeniyle 18 Temmuz'da greve başlayan işçilerin bekleyişi devam ediyor.

Kombassan Holding'e ait fabrikada greve çıkan Türk Metal Sendikası üyesi işçiler 29 Ağustos'ta fabrika önünde eylem yaparak mücadele kararlılıklarını dile getirdiler.

Basın açıklamasına Türk Metal Sendikası Düzce Bölge Temsilcisi Murat Ardic, KESK Düzce İl Temsilcisi Ercan Seycan, Eğitim Sen Düzce İl Temsilcisi Fevzi İpek de katıldı. Açıklama sonrasında işçilere Türk Metal Sendikası tarafından erzak dağıtımı yapıldı.

Türk Metal Sendikası Bolu Şube Başkanı Özgür Elçi, grev süreci boyunca Düzce ve Cumayeri halkından büyük destek gördüklerini ve görmeye de devam ettiklerini söyledi. Sendikanın her türlü yaklaşımı göstermesine rağmen işyeri yönetiminin tutarsızlıklarına devam ettiğini söyleyen Elçi, grevi karalamaya yönelik söylemleri eleştirdi.

ICF işçilerine dayanışma ziyaretleri

İşçilerin direnişi birinci ayına yaklaşıyor. İşçilere, sendika üyesi arkadaşları ziyaret ederek destek verdiler. Burada açıklama yapan DİSK Birleşik Metal-İş Bölge Temsilcisi Bayram Kavak, mücadelelerine sonuna kadar devam edeceklerini söyledi.

Ayrıca Yenikent Mahallesi emekçileri de fabrika önünde direnen işçilere ziyarette bulundu. Yenikent Sosyal Dayanışma ve Kültür Derneği üyeleri de ICF işçilerine ziyarette bulunarak yanlarında olduklarını söylediler.

‘Kölelik Sarayı’nda adaletsizliğe karşı direniş!

‘Dünyanın en büyük adalet sarayı’nda ücret alacaklarının gasp edilmesine isyan eden işçiler 1 Eylül’de iş bırakarak direnişe geçtiler. İstanbul Kartal’daki Anadolu Adliyesi’nde yemekhane, kafeterya ve çay ocaklarında çalışan ve 3 aydır maaş alamayan işçiler hakları için iş bıraktılar.

İşçilerin eyleminden rahatsız olan taşeron şirket (MFZ) patronu Mehmet Fevzi Ziverek yemekhanede boykot çağrısı yapan genç bir işçiye saldırdı. Gereken yanıtın verilmesinin ardından konuşmalarına devam eden işçiler hep birlikte adliye binası önüne toplandı. Burada “Adalet sarayında adaletsizlik” şiarlı dövizleriyle, sloganlar ve alkışlar eşliğinde beklemeye başladılar. Büro Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul 3 No’lu Şube üyeleri de kendi kaleme aldıkları bildirilerle boykot çağrısı yaparak iş bırakma eyleminde yer aldı. Yemekhane işçilerinin iş bırakma eylemine avukatlar da destek verdi.

Kartal Hukukçular Derneği Yönetimi’nden Burak Eskici konuşma yaparak işçilere bilgilendirmede bulundu.

Tekmil: Direnişinizi taşıyacağız

Ardından BES İstanbul 3 No’lu Şube Örgütlenme ve Eğitim Sekreteri Taylan Özgür Tekmil söz aldı. Tekmil, hak gasplarının sadece Kartal Adliyesi’yle sınırlı olmadığını belirterek Soma’da yaşanan işçi katliamını hatırlattı.

İşçilerin örgütsüz bırakıldığına değinen Tekmil, sadece maaşların değil insanca yaşayabilecek bir ücret talebinin istenilmesini, ihale şartlarının arasına koyulacak hakların tek başına yeterli olmayacağını bunun için ihale alan şirketler değişse bile hakların korunma talebinin yükseltilmesi gerektiğini dile getirdi. Bunların sadece taşeron şirketine değil aynı zamanda bu hukuksuzluğa göz yuman başsavcılığa da iletilmesi gerektiğini ifade etti.

Bir kadın işçi de diğer şirkette maaşların yattığına dair söylentilerinin asılsız olduğunu söyleyerek diğer işçileri uyardı ve birlikte hareket etmeyi sürdürmek gerektiğini belirtti. Konuşmaların ardından bir komite seçilerek Başsavcı Vekili ile görüşme talep edildi ancak işçilerin talepleri kabul edilmedi.

Kadın işçiler:

Haklarımız için direnişteyiz!

1 Eylül günü, ücret haklarımızın gasp edilmesine karşı Anadolu Adliyesi’nde iş bırakan taşeron işçilerinin mücadelesi devam ediyor. İş bırakma eylemine katılan bir grup kadın işçi, yaşadıkları sorunları ve taleplerini gazetemize anlattılar:

- 3 aydır maaş alamıyoruz, senelik izinlerimiz bizden kesiliyor, ücretsiz çıkarılıyor. Bu sorunları dile getirdiğimizde bize kapıyı gösteriyorlardı. Şimdi kapı önündeyiz, eylemdeyiz, direnişteyiz.

Asgari geçim indirimimiz dahi verilmiyor. Taşeron şirketler devletle anlaşılıyorlar olan yine biz işçilere oluyor.

Direnişin 2. günü

Direnişin ikinci gününde de eylemler coşkulu bir şekilde devam etti. Sabah mesai saati ile birlikte adliye önünde toplanan işçiler boykot çağrısını içeren bildirileri içeri girenlere dağıttılar.

Öğle saatlerinde adliye önünde gerçekleştirilen eylemde BES 3 No’lu Şube Yönetimi adına yapılan ilk konuşmada patronun savcı ile görüştüğü ama işçilerin görüşme talebinin geri çevrildiği dile getirildi. İşçilerin daha önceleri patron karşısında konuşurken seslerinin titrediğini, ama bugün ise slogan atarken seslerinin daha gür çıktığı belirtildi.

Taşeron işçileri adına basın açıklamasını okuyan Ayşe Akcan ise “Bizler bugün en haklı taleplerimiz için direniyoruz. Er ya da geç kazanacağız kazanmak için de inatla mücadeleye devam edeceğiz” dedi.

Kartal Hukukçular Derneği adına konuşan Burak Eskici ise dünyanın en büyük “adalet sarayının” açıldığından beri hukuksuzluklarla anıldığını belirtti.

Taşeron işçiler adına konuşma yapan bir işçi de kazanana kadar direnişe devam edeceklerini söyledi.

Desteğe gelen hakimler ve savcılar adına konuşan Hakim Tamer Akgökçe “Bizlerin sorunları ortak. Bizler beyin emeğimiz sizler ise kol emeğiniz ile yaşamlarınızı idame ettiriyorsunuz. Bugün her yerde işçiler direnişlerle haklarını aramakta; Süttaş’ta, Yatağan’da ve Şişecam’da direnişler devam ediyor. Fabrikaları,

- Adaletle inancımız sıfıra indi. Taşeron şirketlerin yaptığı bu haksızlıkların başsavcılar tarafından görülmesini istedik. Onlar bizleri görmediler, biz de bu şekilde kendimizi gösterdik.

- 4 aydır maaşlarımız ödenmiyor, izin haklarımız verilmiyor. Zorla ücretsiz izne çıkarılıyor. Adli tatili, Ramazan ayını bahane ederek bu aylarda zarar ettiklerini onun için de maaşlarımızı ödeyemediklerini söylüyorlar.

- Maaşlarımız yatmadı ve bizleri sürekli oyaladılar, her gittiğimizde bir başka gün verdiler ama ödeme yapmadılar. Bize içeriden destek geldi, memurlar bizlerin yanında .

- Ben de 3,5 aydır bu şirkette yemekhanede kazanları temizliyordum. Fakat maaşımı alamadım

yemekhaneleri çalıştıran bizleriz, bizler hayatı çalıştırıyoruz bizler işleri durdurursak hayat durur. Haklı olan biziz, kazanacak olan da biziz” dedi.

Adalet için Hukukçular adına yapılan konuşmada ise burada yaşanan işçi düşmanlığının ilk olmadığı, adliye binasının inşaatında çalışan işçilerin de maaşlarının ödenmediği, sigortaların ödenmediği açıklandı.

Basın açıklamasının ardından bir grup işçi ve BES şube yönetiminden Taylan Özgür Tekmil, başsavcı vekili ile bir görüşme yaptı.

3. gün: Direniş kararlılığı

Direnişin 3. günü olan 3 Eylül’de yine adliye önünde buluşan taşeron işçileri adliyeye gelenlere boykot bildirileri dağıtarak direnişe destek çağrısı yaptılar. Direnişin 3. gününde adliyedeki bölümlerden birinde çay ocağının kapatıldığı, adliye çalışanlarının çaylarını kendilerinin yapmak zorunda kaldığı belirtildi.

İşçilerle sınıf dayanışmasını yükselten Emekçi Kadın Komisyonları (EKK) da işçilerin yanındaydı. Diğer yandan, taşeron şirketin patronu başsavcı vekili ile görüşme yaptı. Taşeron patronunun “İşçilerle anlaşmaya hazırım. İsteyen gelir iş başı yapar. Cuma gününe kadar maaşlarını ödeyeceğim” dediği belirtildi.

Gazetemizin baskıya hazırlandığı 4 Eylül günü de işçiler adliye önündeki eylemlerini sürdürüyorlardı.

Kızıl Bayrak / Kartal

ve zorla ücretsiz izne çıkarıldım. Kredi borçlarım olduğu için işe girmem gerekiyordu ve iş buldum. Adliyeye geldim, ne yapacağımı bilmiyordum. Maaş alamadığım için işten ayrıldım. Şirketin vermiş olduğu kağıtları imzaladım. Buraya da taşeron şirketten ödenmeyen maaşımı istemek için geldim ve tesadüfen arkadaşların eylem yaptığını gördüm.

Yemekhanede çalışırken çok zorluk yaşadım, ağır kazanlar kaldırıyordum. Hijyenik bir ortam yoktu, hem yemekler hem de temizlik açısından.

İşçilere verilen yemek personele giden yemeklerin artıklarıydı. Ben de burada bir iki kere gıda zehirlenmesi yaşadım. Arkadaşlarımdan yaptığı eylemi destekliyorum.

Kızıl Bayrak / Kartal

Kamu emekçileri hareketi ve görevler

4688 sayılı yasa ile kamu emekçilerine adeta deli gömleği giydirilmiştir. Bu yasa ile birlikte KESK fiili-meşru mücadele anlayışından uzaklaşmaya başlamıştır. Hak alıcı eylemlilikler yerini, yasa kuyrukçuluğuna ve meclis koridorlarında geçen bürokrat ilişkilere bırakmıştır. Bu da zamanla KESK'in değersizleşmesini getirmiştir. Bugünkü KESK dünkünün yanından dahi geçememektedir. Bunun asıl nedeni ise KESK'e hakim anlayışlardır. Düzenin sınırlarının dışına taşma iddiası, iradesi gösteremeyen anlayışlar KESK'i kendi kalıplarına sokmuşlardır. Fiili meşru mücadele adına atılan her adım bu anlayışların boğucu etkisi ile karşılanmaktadır.

AKP hükümeti kamuyu sermayenin talanına açık bir şekilde sunmaya devam ediyor. Bununla da yetinmeyip kamu emekçilerinin kadrolu çalışma ve iş güvencelerini ortadan kaldıran uygulamaları bir bir hayata geçiriyor. Bu süreçte KESK yönetimlerini tutan reformist anlayışlar, (ÖDP, HDP ve EMEP)süreci tabana inmeyen sönük eylemlerle geçiştiriyorlar. Her zaman olduğu gibi "yaptık ama olmadı" diyerek görevlerini yerine getirdiklerini ifade ediyorlar.

Gelinen aşamada kamuoyunda da büyük tepki toplayan 4+4+4 yasası, türban serbestliği, kamu hastane birlikleri yasaları da bir bir geçerken, kamuda kadrolaşma hızlandırılırken KESK'e hakim anlayışlar tabandan kopuk, altı doldurulmayan eylem biçimleriyle bürokratik tutumlarını bir kere daha sürdürmüşlerdir.

Bu anlayışların artık hiç bir takati kalmamıştır, tabiri caizse kendilerine dahi bir hayırları yoktur.

Bugün için kamu emekçileri hareketini yeniden canlandırmak, bu anlayışlarla hesaplaşmaktan ve kamu emekçileri içinde sınıf sendikacılığı anlayışı ile hareket eden, fiili meşru mücadeleyi eksen alan inisiyatifler oluşturmaktan geçiyor.

KESK genel kurulları ve reformistlerin tutumu

Genel kurullar süreci, kamu emekçileri hareketinin en temel ihtiyaçlarının tartışıldığı ve güncel talepler ekseninde kamu emekçilerinin yeni yönetimlerinin belirlendiği bir süreçtir. Fakat yıllardır bu süreç KESK'te böyle işlememektedir.

KESK genel kurulları kamu emekçilerinin genelini kesen sorunların ve gündemlerin tartışıldığı süreçler olmak yerine hakim anlayışların kendi dar gündemlerinin tartışıldığı süreçler olarak yaşanmaktadır. Genel kurullarda KESK'e hakim reformist-uzlaşmacı anlayışların rekabetçi tutumları, yönetim kurulları üzerinden yapılan pazarlıklar ve ittifaklar açığa çıkmaktadır. Son dönemlerde yapılan genel kurullarda bu durum daha belirgin bir hal almıştır. Kurul arasındaki süreçte mücadeleye katkı sunarken görmek dahi mümkün değildir. Kamu emekçilerinin çıkarlarının yerine grupların çıkarları KESK genel kurullarının belirleyeni haline gelmiştir.

Grupçu hesapların ve hedefsiz, programsız ittifakların oluşturulduğu, dengelerin delege sayısına

KESK'teki tıkanmaya samimi bir çözüm bulmak isteyen herkes, dünden bugüne KESK'e hakim olan anlayışların aşılması gerçekliğini ortaya koymalı, buna uygun bir pratiği örgütlemelidir.

göre belirlendiği, kamu emekçilerinin şube genel kurullarında belirlediği karar önergelerinin bile hiçe sayıldığı, ön açıcı konuşmaların ve önerilerin "gündem dışı" denerek engellendiği genel kurullar artık gelenek haline gelmiştir.

Bu tablonun kendisi bile KESK'teki tıkanmanın boyutunu ve nedenlerini görmek için fazlası ile yeterlidir.

Herkesin gündemi olan KESK'teki tıkanma

Bugün KESK'teki hakim anlayışlar dahi KESK'in yaşadığı tıkanmadan bahsediyorlar. Her ağzını açan geçmişin "mücadeleci KESK'ini" anıyor, nostalji yaparak geçmişe özlemlerini ifade ediyor. Tıkanmanın nedenleri üzerine hemen hemen herkesin bir fikri var. Bazıları sorunu çok doğru noktalardan da koyuyorlar. Fakat çözüm noktasında elle tutulur hiç bir fikirleri ve adımları yok. Bunun nedeni ise, tespit edilen tıkanmanın asıl nedeni olan reformist anlayışların (kendilerinin) rolünü koyamamalarıdır. Bugün KESK'teki tıkanmaya samimi bir çözüm bulmak isteyen herkes, dünden bugüne KESK'e hakim olan anlayışların aşılması gerçekliğini ortaya koymalıdır. Bu anlayışların ideolojik etkisinin ve bürokratik tarzlarının, örgütsel biçimsizliklerinin aşılması gerektiği gerçekliğini ortaya koymalı, bunu aşacak bir pratiği örgütlemelidir.

Tabi ki bir sorunun kaynağı olanlardan çözüm bekleyemeyiz. Bu sorunu gören ve çözülmesini hedefleyen devrimci ve ilerici kamu emekçileri tabandan oluşturacakları inisiyatiflerle bu sorunların aşılmasını sağlayabilirler.

Yeni dönem ihtiyaçları ve Sosyalist Kamu Emekçileri

Bugün KESK'e hakim anlayışların kendi tabanları

dahi mücadeleden uzak duruyorlar. Bir kısmı genel kurultan genel kurula "holiganlık" yapıyor. Öte yanda ise birikmiş önemli bir mücadelecilik dinamik var. KESK'e hakim anlayışların karşısında güçlü bir mücadelecilik odak göremedikleri için ya lokal düzeyde bir şeyler yapıyorlar, ya da mevcut tabloyu eleştirmekle yetiniyorlar. Bugün bu dinamikler zannedildiğinden çok daha fazladır. Her geçen gün de artmaktadır. Hatta KESK'e hakim anlayışların tabanından dahi (tekil de olsa) mücadelecilik anlayışla hareket edenler çıkabiliyor. Kendi alanlarında bir çıkış noktası, odak bulamayan mücadelecilik kamu emekçileri farklı alanlarda kendilerini ifade edecek zeminler bulmaya çalışıyorlar. KESK'e egemen olan anlayışların yarattığı geri, icazetçi ve uzlaşmacı tarz, bu emekçilerin uzaklaşmasının nedenlerinden biridir. Bir diğeri ise bir şeyler yapılması gerektiğini fakat, bunu sendikalarında yapmalarının olanaksız olduğunun düşünmeleridir.

Bugün toplumsal sorunlara karşı yapılan her çalışmada-mücadelede kamu emekçilerini görmek mümkündür. Fakat buralarda bulunmaları kendi örgütleri üzerinden değil bireysel duyarlılıklarının sonucudur.

Bugün yapılması gereken duyarlı, mücadelecilik kamu emekçilerini kendi alanlarında mücadeleye katacak inisiyatifler yaratmaktır. Bunun araçlarını oluşturmaktır. Toplumsal sorunlar başta olmak üzere bütün sorunlara karşı kamu emekçilerinin kendi cephesinden örgütlü bir tutum ve duruş geliştirmesini sağlamaktır.

Tam da bu nedenle Sosyalist Kamu Emekçileri, kamu emekçilerinin mücadele eğilimi ve ihtiyacını karşılayacak somut politikalar üretmekte ve bunun pratik adımını atmaktaki yetersizliklerini aşmalıdır. Güçlü politikalar üretilen alanlarda ise hayata geçirilen tutumlar kolektifleştirmelidir. Bugün bir dizi alanda önemli çabaların ve kazanımların altında sosyalist

kamu emekçilerinin etkisini görmek mümkündür. Burada aşmamız gereken asıl sorun, bu çabaların ve kazanımların kolektifleştirilmesi ve genel kamu emekçilerine mal edebilecek çalışmanın örgütlenmesidir.

Sosyalist Kamu Emekçileri sistematik bir biçimde tabanın inisiyatifini açığa çıkaran çalışmayı önüne koymalıdır. Sendikal bürokrasinin aylık toplantılarına sıkışan bir çalışma tarzının aşılması için çaba sarf etmelidir. Birimlere ve alanlara dayalı bir çalışmanın geliştirilmesini sağlamalıdır. Kamu emekçilerinin söz, yetki, karar sahibi olduğu taban inisiyatiflerini oluşturarak-güçlendirerek bürokrasinin yozlaştırıcı etkisini kırarak bir çaba içerisine girmelidir. Bunun bir yanı pratik çabadır. Ama bu pratik çabaya da yön verecek olan ideolojik açıklık sağlanmalıdır. İdeolojik mücadele bugün bu cenderenin aşılmasında önemli bir yerde durmaktadır. İdeolojik mücadelenin temel yapı taşlarını ise sınıf mücadelesinin çıkarları ve yasaları belirlemelidir.

Sosyalist Kamu Emekçileri ve yayın sorunu

Sosyalist Kamu Emekçileri çalışmasının yayın cephesindeki aracı olan “Kamu Emekçileri Bülteni” uzun bir zamandır çıkmıyor. Bunun yerine önemli gündemlere müdahale çerçevesinde broşürler dizisi çıkarıldı. Fakat geline aşamada bülteni düzenli olarak çıkarmak önemli bir yerde duruyor. Kamu emekçileri hareketine müdahale etmek açısından bütün eksiklerine rağmen yayınlarımız önemli görevler gördüler. Sendika kongrelerinden, bir dizi toplantı vb. kadar çeşitli özneler, gruplar, grup temsilcileri, bültenlerimizdeki değerlendirmeleri kullanmak zorunda kaldılar. Sınırları olmakla beraber bazı öncü kamu emekçileri bültenlerimizi alandaki gelişmelere dair bir görüş oluşturmak için temel araç olarak değerlendirdiler. Benzer örnekleri fazlası ile sıralayabiliriz.

Bu durum bile düzenli çıkan bültenin gerekliliğini gösteriyor. Daha güçlü ve daha etkili kullanılacak bir bülten, kamu emekçileri hareketi içinde devrimci bir taraflaşmanın yaratılmasında önemli bir rol oynayacaktır.

Her şeyden önemlisi bu dönem önemli imkânlar yakalamış bulunan Sosyalist Kamu Emekçileri çalışmasının toparlanmasına ve çalışmalarının, birikiminin, deneyimlerinin merkezileştirilmesine hizmet edecektir.

Kamu alanındaki yayın çalışmamız, alanın sorunlarına yanıt ürettiği gibi siyasal gündemleri de gerektiği gibi işlemelidir. Alanın gündemleri ile siyasal gündemlerin bağıni kurmalıdır.

Kamu emekçileri hareketine müdahalede bülteni gerektiği gibi değerlendirmek önemli bir yerde duruyor. Fakat kamu alanındaki yayın faaliyetini bültenle sınırlı görmemek gerekir. Düzenli olarak çıkan diğer yayınlarımızı da kamu alanına taşımaya başarmalıyız. Sosyalist Kamu Emekçileri çalışmasını yürüten yoldaşlar başta olmak üzere bütün çevre çeperimizin başta Kızıl Bayrak olmak üzere yayınlarımıza katkı sunmasını sağlamalıyız. Kızıl Bayrak’ın alanda dağıtımının yapılmasını sağlayacak imkânları olanakları yaratmalıyız. Kızıl Bayrak’ın beslenmesine-güçlendirilmesine yönelik yapılan çağrılar, Sosyalist Kamu Emekçileri’nin önünde durmaktadır.

A. Tekin

“Sendikanın içindeki yapıyı değiştirmek için mücadele ediyoruz”

Yıldız Sunta ve Yıldız Entegre’de yaşanan sürecin ardından genel merkez tarafından kapatılan Ağaç-İş Sendikası Kocaeli Şubesi’nin Başkanı Şener Furuncu ile süreç üzerine konuştuk...

- Sendika şubesinin kapatılmasının ve temsilcilerin görevden alınmasının ardından gelişen süreci anlatabilir misiniz?

- Yaşananların ardından biz açlık grevine başlama kararı aldık. Valiliğin bize sözü vardı bu sorunu çözeceğine dair. Biz süreci hızlandırmak için açlık grevi kararı aldık. Bu kararı aldıktan sonra işverenin rahatsız olduğunu bir kere daha görmüş olduk.

Biz açlık grevini fabrikanın önünde yaptık, patron misafirlerini, bayileri, müşterilerini depo içine alamadı. Açlık grevinin 4. gününde genel merkez şubeyi kapatma kararı aldı. Büyük ihtimalle görevsiz kaldığım için olay yerini terk edeceğim düşüncesi vardı. Türk-İş Bölge Temsilcisi bize süreçte yardımcı olacağını söyledi, sürecin takipçisi olacaklarını ifade etmelerinin ardından açlık grevini bitirmemizi önerdiler, biz de 10. gününde açlık grevini sona erdirdik. Biz yine davamızı peşindeyiz. Bizden, 10 günlük süre istendi. Salı günü (02 Eylül) itibarıyla bu 10 günlük süre bitti. Bugüne kadar görünen somut hiçbir adım yok. Ne yapacakları henüz belli değil biz sorup öğreneceğiz. Herhangi bir adım atılmazsa biz de eylemlerimize kaldığımız yerden devam edeceğiz.

Bundan sonraki eylemlerimiz artık farklı bir boyutta gerçekleşecek. Şube başkanlarıyla değil de direk işçiler ile bir araya gelip onları bilinçlendirip, bizim başımıza gelecek olayların onların da başına gelebileceğini anlatmaya çalışıp mücadeleye devam edeceğiz. İşçi birliğini oluşturmak amacımız. Kent merkezinde bir yürüyüş veya miting tarzında eylemler de yapmayı düşünüyoruz.

- Yıldız Entegre’de veya Yıldız Sunta’da işçi arkadaşların yaşanan bu süreçlere tepkileri nasıl?

- Yıldız Sunta’da son yaşananların ardından biraz korkarak bakıyorlar. Yıldız Sunta’da güç dengesi olarak bizim açımızdan olumsuz bir değişim var gibi, eksen kayması yaşadık. Ama Yıldız Entegre’de direnişlerimiz devam ediyor, buradan oldukça da umutluyuz. Burada 800’e yakın üyemiz var henüz istifa eden yok daha da katılım olmaya devam ediyor. Biz süreci Entegre’yle beraber yürüteceğiz, şu anda görünen bu.

Temsilci arkadaşlarımız fabrika içerisinde sendika odasını açtılar ilk zamanlar. Bunun üzerine savunmaya çağırıldı temsilci arkadaş. Patron tanımadığını gösterdi. Sonra görüşmek için her bölümden temsilci seçilmesini istedi. İşçiler aldığımız karar sonucunda seçim yapıp patrona temsilci göndermediler. Ardından patron görüşmek için seçilmiş temsilcileri çağırarak zorunda kaldı.

- Açlık grevi bölgeye, izmitli emekçilere ve medyaya nasıl yansıdı?

- Açlık grevi sürecinde merkezde de imza kampanyası düzenledik. 6 binin üzerinde imza topladık. Bu da kamuoyunda fazlasıyla yer almasını

sağladı. İmzayı toplayan arkadaşlar buradaki bölge halkının nasıl duyarlı olduğunu gördüler. İmza atarken onlar da fikir ve görüşlerini söylediler. Özellikle yerel gazetelerde haberlerimiz fazlaca yer aldı. Bizim niyetimiz ilk baştan beri bu süreci genel basına duyurabilmektir, bunda çok başarılı olamadık. Önümüzdeki dönemlerde ise genel basına ulaşmak için de plan yapacağız.

“İşçi birliği için mücadele vereceğiz”

- Bir yandan patronla bir yandan da sendika bürokratlarıyla mücadele ediyorsunuz. Deneyimlerinize paylaşıcağınız bir şeyler var mı?

- Bizler şu an duruş olarak hem patrona hem de sendikanın içindeki yapıya, yönetime karşıyız. Bunu değiştirmek için mücadele ediyoruz.

Bizler bugün Ağaç-İş Sendikası’nda yaşıyoruz bu sorunları, burada sorun olduğunu söylüyoruz ama Türkiye’de bütün sendikalarda da benzer sorunlar olduğunu gördük. Bunu öğrendik.

Bundan sonraki süreçte fabrika önünde değişik iş kolu olan arkadaşlara da sesimizi duyurup bizim yaşadığımız durumu yaşamamalarını sağlamalıyız. Yaşıyorlarsa buna karşı mücadele etmeliler, buna dur demeliler. Ortak hareket ederek çözüm noktasına ulaştırılması gerektiğini düşünüyoruz. Eğer destek verilerse çözümü hep birlikte bulacağımıza inanıyorum. Birlikten kuvvet doğar. Bundan sonra ağaç, metal veya başka işkolları ayırımı yapmadan işçi birliği için mücadele vereceğiz.

- Bu toplam süreçle ilgili söyleyeceğiniz ek bir şey veya yapmak istediğiniz bir çağrı var mı?

- Demokratik olmayan bir durum ile karşı karşıyayız, bunu çözmek için bir şeyler yapmak istiyoruz. Bizler hala taleplerimizin arkasındayız. Eğer bizim bu taleplerimiz gerçekleşmezse o genel merkezdeki anlayışı tamamen temizlemenin, oradakileri göndermenin yollarına da bakacağız.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

Şişecam grevi, sendikal bü

Şişecam işçileri toplu sözleşme sürecinde patron tarafı ile anlaşma sağlayamadıkları için 20 Haziran'da greve çıkmışlardı. Grevin 8. gününde Bakanlar Kurulu'nun keyfi kararı ile cam grevi yasaklanmıştı. Bunun üzerine Kristal-İş yönetimi işçileri ikna ederek grevi bitirmişti. Kristal-İş yönetimi hükümetin keyfi kararına karşı üye işçilerin ve ilerici kamuoyunun tepkisini örgütlemek yerine keyfi kararı kabul etmeyen işçileri dizginleme misyonu ile hareket etti. Hatta keyfi biçimde atılan iki üyesini dahi gerçek anlamda sahiplenme cüreti gösteremedi. Bütün bu yaşananların gerisinde düzenin icazet sınırları altında sendikacılık yapma anlayışı yer alıyor. Bugün icazetçilik artık sermayenin çıkarları için sendikacılık yapmakla eşitlenmiş bulunuyor.

Sınıfın boynundaki idam urganı: Sendikal bürokrasi

Sendikal bürokrasi bugün sınıf mücadelesinin önündeki en önemli engellerden biri haline gelmiştir. Sermaye düzeni işçi ve emekçilerin ileri çıkışlarını engellemek için ilk başta sendikal bürokrasiyi kullanmaktadır. Geline yerde ilericilik yaftası takınan sendikacılar dahi sömürü düzenine hizmette sınır tanımıyorlar. Şişecam işçilerinin karşı karşıya kaldığı durum bunun en güncel örneğidir.

Bakanlar Kurulu'nun grevi yasaklamasının ardından işçilerin öfkesini ve tepkisini örgütlemek, keyfi yasakları aşmak adına Kristal-İş yönetimi tarafından esaslı hiçbir adım atılmamıştır. 60 günlük grev yaşağının bitiminin ardından yasal olarak grev yapılamayacağı ortada iken sermayeyi ve hükümeti sıkıştıran hiçbir eylemli süreç örgütlenmemiştir. Yapılan tek şey mahkemelere başvurmakla sınırlıdır. Danıştay'ın olumsuz kararının ardından Yargıtay'a müracaat edilmiş, cam işçisinin kaderi düzen mahkemelerinin vereceği sonuca bağlanmıştır. 60 günlük zamanda çok şey yapılabilecekken yapılmamıştır. Öfke patlaması yaşayan işçilerin bağımsız eylem pratiği geliştirmesini engellemek kaygısı ile bir iki eylem yapılmıştır, o kadar. Sendika yönetimi için bu eylemler "hava boşaltma eylemleri" olmuştur. Bunlarla da yetinilmemiş, grev yaşağının bitiminde ihaneti resmileştirmenin yolları aranmıştır.

Kristal-İş Sendikası yönetimi işçilerin greve çıkmama yönünde oy kullanmasına kesin gözüyle bakmış olmalı ki, "sendikal demokrasi" demagojisine sarılmıştır. Referandum yapılarak işçilere patron tarafının tekliflerini kabul edip etmedikleri sorulmuştur. Referandumdan beklediği sonucu elde edemeyen Kristal-İş yönetimi işçilerin iradesini çiğnemiştir. Toplu sözleşmeye imza atarak "sendikal demokrasiden" ne anladıklarını göstermişlerdir.

İhanet şebekesi gibi işleyen sendikal bürokrasi, efendilerine bir kere daha hizmette kusur etmemiştir. Bunu cam işçisinin boynuna sermayenin kölelik zinciri takarak bir kere daha kanıtlamışlardır. Son yaşananlar göstermektedir ki, sendikal bürokrasi işçi sınıfı hareketi önündeki en önemli engellerden biridir. Sınıfın boynuna takılmış idam urganıdır. Köleliğin sürdürülmesinin bir aracıdır.

Pek demokrat sendika ağaları

Bürokratik kast bugün sendikalarda en alt kademeye kadar (tekil istisnalar dışında) kendi çizgisini işlemiştir. Bütün sendika konfederasyonlarında durum aynıdır, bürokratik kastlaşma bugün genel bir hal almıştır. Konfederasyondan konfederasyona, sendikadan sendikaya farklı biçimlerde olsa da aynı amaca sadakatle bağlıdırlar.

Bürokratik kast dün Greif işgalinde DİSK/Tekstil ve DİSK yönetimi olarak sınıfın karşısına çıkmıştı. Bürokrat takımı o kadar alçaklaşmıştır ki, mahkemeye verdikleri belgelerle devletin işçilere polis ordusuyla saldırmasını sağlamışlardır. Devrimci işçileri hedef göstermişlerdir. İhaneti ya hayata geçirmişlerdir ya da hayata geçirenleri desteklemişler ve görmezden gelmişlerdir. Bunların hepsi devrimcilik-demokratlık adına yapılmaktadır.

Benzer bir kast bugün de Kristal-İş, SGBP, Türk-İş etiketi ile cam işçisinin karşısına çıkmıştır. Sınıfın hak ve menfaatlerini savunmaktan uzak olan bürokrat takımının tek derdinin; sermaye düzeninin çarklarının

dönmesi olduğu bir kere daha görülmüştür. Sınıfın iradesini tanımamaları bunun göstergesidir. Sınıfa ihanet eden bu kast yaptıkları her işi demokratlık adına yapmıştır.

Sendikalara hakim olan bürokratik, uzlaşmacı, ihanetçi yapının demokratlığı, sahtekarlık üzerine kuruludur. Burjuva düzenin yasalarının işçileri cendereye almasına göz yummak, bu yasaların sınıf içindeki uygulayıcılığı yapmaktır. Sınıfın bu yasalar ve fiili uygulamalar altında ezilmesini izlemek, en ufak haklı çıkışlarını dahi "aman yasaların dışına çıkmayalım" diyerek ezmektir. Bunların demokratlıkları lüks lokantalarda yedikleri yemeklerin, yaz tatillerinin, keyfi harcamalarının fişini sendikaya masraf olarak fatura etmektir. Kendi için her şeyi meşru görüp işçilerin en ufak talebini dahi gayri meşru ilan etmektir bunların demokratlığı.

Sendikal bürokrasinin ihanetçi tutumu bir kere daha sınıflar üstü demokrasi olmadığını – olamayacağını göstermiştir. Bu kast burjuvazinin ideolojisinden beslendiği için, burjuvaların kendi çıkarına olan her şeyi demokrasi yaftası ile süslemelerini ve hayata geçirmelerini kendilerine örnek almaktadırlar. Onlar için demokrasi kapsamına giren her uygulama sınıf için yeni baskı, kölelik ve angarya demektir. Sınıf için demokrasi kapsamına giren her şey ise özünde sermayenin sömürsünün sınırlanması, insanca çalışma ve yaşam koşullarına ulaşmak için kazanım elde edilmesi, patronlar düzeninin keyfi uygulamalarının ve kölelik yasalarının delinmesi demektir.

Bürokrasi ve ihanet çemberi

Ağaların demokratiği işçi sınıfının mücadele yasalarından değil burjuvazinin literatüründen alınmadır.

Sendikaların isimleri farklı, uygulamaları aynı

Greif Direnişi döneminde açık bir ihanet yaşandı. Burada da sendikal bürokrasi referandum oyununu sergilemek istedi. Greif yönetimi ile çıkar birliği olan DİSK/Tekstil yönetimi, bu hainlere gözyuman DİSK yönetimi Greif işgalini bitirmek için canla başla çalıştı. İlk önce referandum oyununu sergilemek istediler. Taşeron patronlarını ve parayla tuttıkları adamlarını Greif yönetimi ve sendika yönetimi bir olarak fabrikaya sokup oylama yapmaya çalıştılar. Bu saldırı Greif işçileri tarafından boşa düşürüldü. İşçilerin Greif'e ait 3 fabrikada sandık kurma teklifleri kabul görmedi. Daha sonra DİSK/Tekstil, Greif yönetimi ve devletin baskı ve saldırı kurumları el birliği ile direnişe karşı alçakça bir saldırı gerçekleştirdiler. Polis ordusunun fabrikaya saldırdığı gün DİSK/Tekstil yönetimi DİSK'in göz yumması ile ihanet sözleşmesini imzaladı. Öncesinde DİSK'in "işçilerin iradesi dışında hiçbir sözleşme imzalanmasına izin vermeyeceğiz" sözüne rağmen.

Aynı ihanet farklı biçimde Şişecam'da yaşanıyor. İşçilerin iradesi hayır çıkıyor, buna rağmen ağalar sözleşmeyi imzalıyorlar. Gerekçe olarak ise evet ve hayır oyları arasındaki farkın az olması sunuluyor. Ama hiç kimse referandumu dahi reddeden 2000'i aşkın cam işçisinden bahsetmiyor. Bu işçilerin büyük bir kısmının fiili meşru mücadeleden yana oldukları için oy kullanmadığından bahsetmiyor. Binlerce cam işçisinin iradesini yok sayıyorlar. Burada Türk-İş yönetiminin işçilerin iradesinden yana tavır almasını beklemek doğanın tabiatına aykırı ama büyük iddialarla oluşturulan SGBP'ye ne demeli.

Türk-İş yönetiminin mücadele anlayışını ve çizgisini eleştirerek sınıf sendikacılığı iddiası ile çıkan SGBP bugün ihanetin ortağıdır. Bu platformun bileşeni olan sendikalar sınıfın haklı davasına sırt çevirmektedirler. Her pratikleri Türk-İş yönetiminden farksızdır. Bunlar sadece demokrasi adına daha fazla lâfazanlık yapmaktadırlar. Kristal-İş açık bir ihanet gerçekleştirmiştir. Bileşeni olduğu platformun çıktı çıkmamıştır, Tek Gıda-İş ihanet gerçekleştirmiştir, (son örneği Kent Gıda'dır) öncü işçilerin atılmasına ön ayak olmuştur, bu platformun çıktı çıkmamıştır...

Lafa gelince demokrasi, sınıf mücadelesi bunlardan sorulur. İddiaları büyüktür ama gelişmeler göstermiştir ki bu iddiaların hepsi koftur. Asıl dert Türk-İş yönetim kademesindeki kast yerine kendilerinin geçmesidir. SGBP doğduğu ilk andan itibaren ölü doğmuştur.

Sınıfın ileri eylemleri karşısındaki tutumları bunun kanıtıdır. En önemli kanıtı ise mücadelecilik iddiasıyla sahneye çıkmalarına rağmen sınıf sendikacılığı adına, fiili meşru mücadele adına hiçbir şey ortaya koymamalarıdır.

SGBP aslında bu platforma büyük anlamlar biçen reformist sol çevrelerin de mücadele anlayışlarının göstergesidir. Bu anlayışlar da sınıfın devrimci eyleminin gelişmesinden uzaktırlar. İflas eden tablo aslında bu anlayışların tablosudur.

Sınıf kurtuluşu için taban inisiyatifleri

Cam işçilerinin grevi başlamadan önce yayınladığımız bir değerlendirmede cam işçisinin sendikal bürokrasiye ve sermaye karşı kazanım elde edebilmesi için taban inisiyatiflerinin önemini vurgulamıştık; "Bugün için haklı talepleri sahiplenmek zorunda kalan bürokrasinin yarın geri vites yapmamasının önünde hiçbir engel yok. Cam işçisinin mücadele tarihi bürokrasinin geri vitesleri ile doludur. Gerçek bir kazanımı elde etmek için "söz, yetki, karar" süreçlerinin işçiler tarafından işletildiği komiteler kurulmalıdır. Sendika yönetimi bu komitelerin aldığı kararları hayata geçiren ve koordine eden kurullar olarak çalışmalıdır." Gelişmeler bürokrasinin gerçek rolünü bir kere daha göstermiştir. İşçi sınıfının taban örgütlülüğünün hayatiliğini bir kere daha kanıtlamıştır.

Cam işçisi bugün büyük bir öfke duyuyor. Bu nedenle tabandan güçlü bir çıkışın yapılmasının olanağı fazladır. Bu olanakları sınıf adına kazanıma

dönüştürmek ise taban inisiyatifleri oluşturmakla mümkündür. Sınıf içinde fiili meşru mücadele anlayışına dayalı örgütsel formlar yaratmakla mümkündür. Bugün için yapılması gerekenlerin başında bu gelmektedir. Aksi halde bürokrasiye ve ihanete öfke duyan cam işçisi yine kendisini alternatifsiz görerek gücünü gerektiği gibi değerlendiremeyecektir. Sermaye ve sendikal bürokrasi işçi ve emekçilere kendileri dışında bir alternatifin olmadığını ifade ediyorlar. Bunu kanıtlamaya çalışıyorlar. Bunda başarılı oldukları için işçi ve emekçilerin öfkelerini bireyselleştiriyorlar. Sendikal bürokrasiyi açacak bir güce dönüşmesini engelliyorlar.

Sınıf devrimcileri ve öncü işçilerin yapması gereken şey sınıfın alternatifsiz olmadığını, taban örgütlülükleri kurulduğunda ve işçi inisiyatifi açığa çıkarıldığında sınıfın önünde hiçbir gücün duramayacağını göstermektir. Düzenin yasalarının ve onların uygulayıcılarının sınıfın önündeki en önemli engel olduğunun ve bunları aşan bir bilinçle mücadele vermenin gerekliliğini göstermektir. Bunlar yapıldığında cam işçisinin ve diğer işçi bölüklerinin öfkesi işçi sınıfı mücadelesi için anlamlı bir güce dönüşecektir. Bunun en önemli kanıtı olarak Greif Direnişi önümüzde durmaktadır. Greif işçilerinin yarattığı örgütlenme ve mücadele bilincini cam işçisine ve diğer sınıf bölüklerine taşımak bugünün en önemli devrimci görevlerindendir. Yeni Greif'leri yaratmak da bu devrimci görevi layıkıyla yerine getirmekle mümkün olacaktır.

20. yıl: Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi!

Kızıl Bayrak yukarı, daha daha yukarı!

Türkiye devrimci hareketi 12 Eylül'de ağır bir yenilgiye uğradı. İdeolojik alanda başlayıp moral alana uzanan bu yenilgi kısa süre içinde ve çok kolay alınmış bir yenilgiydi. Devrimci hareket daha bu ağır yenilginin nedenlerini anlamadan, bu kez, Sovyetler ve Doğu Bloku'nun çözülüp dağılmasıyla birlikte dünya ölçeğinde gericilik dalgası dizginlerinden boşaldı. Bu, ulusal planda yaşanan yenilgiyi daha bir derinleştirdi, ona daha tahripkar boyutlar kazandırdı.

Her şeyden önce ideolojik bir kırılma vardı. En başta da, sol hareketin önemli bir kesiminde devrimci teoriye, demek oluyor ki Marksizm'e ve Leninizm'e inanç zayıflamıştı. Kimilerine göre güncelliğini kaybetmiş, güne ve geleceğe referans alınacak bir teori değildi artık Marksizm. Bunu, işçi sınıfına, onun tarihsel misyonuna ve doğal olarak devrimci sınıf mücadelesine olan inançsızlık ve güvensizlik tamamlıyordu. Devrimci parti fikri ve pratiğine duyulan inançsızlık, dönemin bir başka kırılma noktasıydı. Tüm bunlar, devrimden kaçışla ve devrimci iktidar hedefinden vazgeçme ile bileşiyordu.

Dahası var; Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Bloku'nun dağılması ile bir dönemin sonuna gelinmişti. Emperyalizmin şarlatan ideologları bunu "sosyalizmin sonu" olarak ilan ettiler. Bunu, psikolojik boyutları da olan ideolojik bir saldırının imkanına çevirdiler. Ekim Devrimi'ni ve eserlerini hedef tahtasına oturtular. Onlara göre devrimler dönemi sona ermişti, Ekim Devrimi de tarihin bir kazasıydı. Sosyalizmse gerçekleşemez bir ütopyaydı.

Yeni dönem ve komünist hareketin doğumu

Dönem yeni bir dönemdi, devrimci hareketse bu yeni döneme tümüyle hazırlıksızdı. Bu nedenledir ki, ideolojik ve sınıfsal bakımdan en zayıf olanlar, 12 Eylül'de yaşanan yenilgi ve yıkımı en ağır biçimde yaşadılar ve bu saldırılara direnemediler. Geçmişten kalan en önemli miras "devrimin iradesi" idi. 12 Eylül'ün ardından bundan eser kalmamıştı, her alanda tam bir savrulma yaşanıyordu.

Şöyle ki, önce programlar sulandırıldı, sloganlar budandı. Devamla, devrim ve iktidar hedefinden vazgeçildi. Sorunlara geniş bakmak ve büyümek adına, geriye doğru açılımlar yapmak, illegaliteye elveda deyip, utanç verici biçimde düzenin icazet alanına kapaklanmak, tam boy legalizm batağına saplanmak adeta bir moda haline geldi. Kızıl renklerden yavaş yavaş vazgeçildi, renkler silikleşti, beyaz-mavi renklere bürünüldü. Sosyalizmin tarihsel kazanımlarını savunmak ve korumak gücü ve iradesi ortaya koymak konusunda da zaafiyet gösterdiler. Bir kısmı zamanla komünizmin sembollerinden de feragat ettiler. Her şeye rağmen devrimcilikte ısrar edenler de, bu tasfiyeci sürüklenişten kaçamadılar. Onlar da, Lenin'in deyimi ile, "oportünizm halinde" yozlaştılar. Geçmişte devrimci demokratlar, zaman içinde, liberal demokrat haline geldiler.

Dönem yeni ve gerçekten de zor bir dönemdi.

Kızıl Bayrak da sınıf devrimciliğinin temsilcisidir. O, siyasal yaşama gözlerini açtığı günden beri, her daim sınıfla beraberdir. Fabrikadadır, işyerindedir, grevde ve direnişdedir. İşçi sınıfının sesi ve soluğudur.

Devrimcilik artık türkü söyler gibi yapılamıyordu, yapılamazdı. Devrimci yapılar da türkü söyler gibi inşa edilemiyordu. Bu yeni döneme ancak yeni bir devrimcilik anlayışıyla, her bakımdan dönemin ruhuna uygun devrimci bir hareketle karşılık verilebilirdi. Tarih, yeni dönemin yeni bir devrimler dönemi olarak yaşanacağına inananları göreve çağırıyordu. "Yeni Ekimler için ileri!" şiarı ve devrim iradesini kuşanmış olarak Ekimci komünistler bu çağrıya cevap oldular.

Tasfiyeciliğe, açık oportünizme, yozlaşmaya, bu dönemde yaşanan kitlesel boyutlardaki mültecileşmeye, ülkeden ve devrimden kaçışa karşı durdular. Türkiye'nin bir devrim toprağı olduğunu, bu toprağın sürekli devrimci teori, devrimci eylem ve devrimci örgüt ürettiğini ileri sürdüler. Döne döne Türkiye'de devrimin güncel olduğunu vurguladılar. Ülkeye dönüş çağrıları yaptılar.

Devrimci teori, devrimci sınıf ve devrimci örgüt

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olamazdı. Bu nedenle kavranması gereken ilk halkanın devrimci teori olduğunu savundular. Burjuvazinin küstah ideologlarının ve sol hareketin içindeki yeni dönem liberallerinin inadına, yüzlerini tümüyle klasik teoriye çevirdiler. Marks-Engels ve Lenin hala biricik referans kaynağıydı. Bundan hareketle, tereddütsüz biçimde, tarihin bilimsel tek devrimci teorisi olan Marksizm-Leninizm'e sarıldılar. Devrimci teori onların olmazsa olmazlarından biri oldu.

Komünist Manifesto, komünistler için hala günceldi. Onun ruhunu oluşturan temel tezler hala günceldi ve geçerliydi. Tarih sınıf mücadelelerinin tarihiydi. Tarihin hareket ettirici gücü sınıf mücadelesiydi. Kapitalizmin yegane yeni ürünü işçi sınıfıydı. Toplumun tek tutarlı devrimci sınıfı işçi sınıfıydı. O, burjuvazinin alternatifiydi ve kapitalizmin

mezar kazıcısıydı. Toplumun geleceği işçi sınıfıydı. Geleceği, demek oluyor ki, ancak ve ancak sosyalizmi işçi sınıfı kurabilirdi. Bu onun tarihsel misyonuydu. Komünistler tüm bunlara inanıyordu ve ilk günden itibaren buna uygun bir pratiğin içinde oldular. Teorilerinin, politikalarının ve pratik/örgütsel çabalarının merkezine işçi sınıfını koydular. Yani, komünistlerin bir diğer olmazsa olmazı da işçi sınıfıydı.

İlkesiz birlik ve legalizm, iki güçlü cereyandı. Çekici bazı slogan ve gerekçeler eşliğinde legalizm ve ilkesiz birlik önermeleri ileri sürülüyor, bu yönlü çağrılar yapılıyordu. Devrim kategorik olarak bir çoklarının gündeminden çıkmıştı. Bir legal dergiler furçası vardı. İllegal ve ihtilalci bir yeraltı örgütünün inşası meşakkatli bir yoldu. Legal dergiler etrafında yürütülecek etkin bir legal alan çalışması tercih edildi. Zaman içinde dünün şaşaalı örgütleri, renksiz-reformist legal parti ve örgütlere dönüştüler.

Komünistler, daha en başından itibaren devrimci örgütün yaşamsallığına inandılar ve buna göre davrandılar. Özgürlüğün gerçek alanının illegalite ve yeraltı olduğuna inandılar ve illegal Ekim'le yola çıktılar. Ekim sadece bir dergi değil, bir yeraltı örgütü idi komünistler için. Onun misyonunu böyle tanımladılar. Ekim devrimci teorinin kürsüsü ve taşıyıcısı oldu her daim. Onun esas alıcısı her daim işçi sınıfı oldu. O her zaman fabrikalara ve işyerlerine taşındı. Ekim bir örgüttü, bir örgütçüydü ve esas olarak işçileri örgütledi. Onun esas hedefi, sınıf temelli devrimci bir örgüt olma. Bu onda, yapısal bir özellikti ve hiçbir çekici cereyan onu bu yoldan çeviremedi. O, sınırlı güç ve imkanları ile her dönem devrimin, işçi sınıfının ve sosyalizmin sesi oldu.

İdeolojik-teorik çalışma ilerledi, gelişti ve zaman içinde bir parti programı formu kazandı. Sınıfa dönük çalışma her dönem komünistlerin günlük yaşamı oldu, doğrultu hiç değişmedi. Komünist hareket ne kazandıysa bu alanda kazandı. Kadrosunun esasını buradan devşirdi, kültürünü burada oluşturdu, sınıf

devrimciliği geleneğini burada yarattı. Güçlük ve yalnızlık dolu, zor ve engeli yollardan, çetin sınavlardan geçilerek, sağlam devrimci bir yapı inşa edildi.

Bu yapının ustası, yapı taşlarının döşeyicisi Ekim'di.

Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi, Kızıl Bayrak

Kızıl Bayrak'ın doğum tarihi 1994 yılıdır. O, komünist hareketin sağlam yapı taşlarına basarak ve sırtını devrimci yapıya dayayarak siyasal yaşama adım attı. Gerçek şu ki, Kızıl Bayrak'ın serüveni de Ekim'inkine benzer.

Şöyle ki, sol hareket sadece program, slogan ve renk değiştirmedir. Renk değişikliği ile uyumlu olarak ve yine geriye dönük biçimde ad değişikliklerine de başvurdu. Örneğin, kapsayıcılık ve popülerlik adına kızıl renk yerine, beyaz ve mavi renkler tercih edildi. Bununla uyumlu dergi ve gazete adları bulundu.

Komünistler sınıf devrimcileriydi. Sınıfın bayrağının rengi kıızıldı ve bu böyle kalmalıydı. Bu nedenle onlar, bilinçli olarak kızıl renkte ısrar ettiler ve yayınlarının adlarını da Kızıl Bayrak olarak belirlediler. Hiç kuşkusuz bu, devrim ve sosyalizmde ısrarın ifadesiydi.

Kızıl Bayrak kıızıldır ve komünisttir. O, Ekim'le aynı hamurdan yoğrulmuştur. İdeolojisi aynıdır ve yapının bir diğer köşe taşıdır. O, özgürdür, düzenin icazet alanına sığmaz. Adına legalizm denilen esarete ise hiç gelmez.

Kızıl Bayrak da kendi alanında devrimin ve sosyalizmin kürsüsüdür. Düzene karşı devrimi savunur, kapitalizme karşı sosyalizmi. Her vesileyle işçilere, emekçilere ve gençliğe devrim çağırısı yapar. Burjuvazinin köhnemiş ve yıkılmayı bekleyen cumhuriyetine karşı, sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetini ileri sürer.

Kızıl Bayrak da sınıf devrimciliğinin temsilcisidir. O, siyasal yaşama gözlerini açtığı günden beri, her daim sınıfla beraberdir. Fabrikadadır, işyerindedir, grevde ve direnişdedir. İşçi sınıfının sesi ve soluğudur.

Ve Kızıl Bayrak her daim devrimci teorinin, yani Marksizm ve Leninizm'in kürsüsü olarak iş görmüştür. Oportünizme, tasfiyeciliğe, sosyal şovenizme, reformizme, parlamentarizme, cinsiyetçiliğe ve legalizme karşı mücadelenin yılmaz savunucusu olmuştur.

Kızıl Bayrak aynı zamanda her ulustan emekçilerin, kentin ve kırsal yoksullarının, özgürlüğü için mücadele eden kardeş Kürt halkının, ezilen diğer halkların, eşit haklar isteyen Alevi emekçilerin ve devrimci gençliğimizin sesidir, onların taleplerinin savunucusu, özlemlerinin takipçisidir.

Kızıl Bayrak, dünya görüşü, yapı ile aynı olan ideolojik çizgisi, savunduğu değerler ve uğruna mücadele ettiğimiz dava için vazgeçilmez bir silahtır. Yıllardır komünistlerin elinden hiç düşürülmeyen bir bayraktır.

O şimdi 20. yılındadır. Her türden saldırıya karşı ona sahip çıkılmış, hiçbir zaman yere düşürülmemiştir. Ülkede ve özellikle yurtdışında görev hala aynıdır; Kızıl Bayrak bundan böyle daha çok sahiplenilmeli, en başta hareketli, demek oluyor ki diri güçlere ulaştırılmalı, bu sayede ona yeni okurlar bulunmalı ve hak ettiği yere kavuşturulmalıdır.

Kızıl Bayrak yukarı, hep yukarı, daha daha yukarı!

Yurtdışından Komünistler

Emperyalizmin yeni tetikçisi IŞİD durmuyor, kan akıtmaya devam ediyor!

Kardeş Şengal/Ezidi halkı ile eylemli dayanışmaya!

Emperyalizm, dizginsiz bir militarizm ve çığrından çıkmış silahlanma yarışıyla, emperyalist rekabet ve dünyaya egemen olma hırsıyla ezilen halklara ve mazlum uluslara kan kusturuyor.

O kadar ki, örneğin günümüz Ortadoğu'su tam bir kan deryasına dönüşmüş bulunuyor. Sadece son birkaç yıl içinde, on binlerce insan katliamlardan geçirildi, milyonlarcası yerinden yurdundan sürüldü, Irak, Libya, Suriye gibi ülkeler işgal edilip harebeye çevrildi. Bütün bu barbarlık ve vahşet her zamanki gibi "barışı ve güvenliği sağlamak, halklara demokrasi ve özgürlük götürmek" gibi tiksindirici yalanlar eşliğinde sergileniyor.

Ortadoğu'daki kanlı savaşların yeni durağı ise Rojava ve Şengal'dir. Bu kez kırımından geçirilenler de Ezidi Kürtler'dir. Bu mazlum halk bugüne dek tam 72 kez katliamdan geçirildi. Şimdi, yine sözde uygar dünyanın ve insanlığın gözleri önünde bir yeni katliamdan geçiriliyor.

Sadece son bir ayın içinde binlerce Ezidi katledildi. On binlercesi yerinden yurdundan sürüldü. IŞİD zulmünden kaçan 5 bin Ezidi Şengal Dağı'na sığındı. Günlerce açlık, susuzluk ve hastalıklarla boğuştu. İnsanlığın gözleri önünde cereyan eden bu dram hala devam ediyor. Şengal/Ezidi halkı hala güvende değil, çünkü, IŞİD tehdidi sürüyor. Bu ölüm makinesi durmuyor, her gün yeni bir katliam gerçekleştiriyor.

Emekçiler!

IŞİD çeteleri Suriye'de sayısız katliam yaptı. Rojava'ya saldırdı, Kobanê'yi işgale yeltendi. Hızını alamadı, bu kez, Musul'u işgal etti. Bu da yetmedi, Şengal'i işgal etti, büyük bir acımasızlık örneği sergiledi. Birkaç gün içinde binlerce Ezidi Kürdü katliamdan geçirdi. Maxmur'u ele geçirmeye çalıştı. Bugün, sözde Şengal halkının yardımına koşup, onlara sözde güvenlik şemsiyesi açan ABD ve Almanya, İngiltere ve Fransa tüm bunlar olurken kollarını dahi kıpırdatmadılar. Mazlum halkların çığlıklarına kulaklarını kapadılar, orman sessizliğini tercih ettiler. Ne zaman ki, IŞİD adlı cinayet örgütü, Güney Kürdistan'a yönelip, Erbil kapılarına dayandı, bunlar harekete geçtiler. IŞİD'in Kerkük'ü tehdidi ise bardağı taşıran halka oldu. Yine, bölge halklarının güvenliğini

sağlamak aşağılık yalanı ile kurtarıcı pozlarında bölgeye üşüştiler.

Dün IŞİD'e para, erzak yardımında bulunan, koruyup kollayan, onları silahlandıran bu güçler, şimdi de Şengal halkına erzak gönderiyor, Peşmergeleri silahlandırıyor. Bu konuda birbirleriyle yarışıyorlar. Bunun kendisi mazlum halkları aldatmak amaçlı bir ortaoyunudur, tam bir ikiye bölme ve birbirine inandırıcılığı yoktur.

Kardeşler!

İnsanlığın başına bela olan bu cinayet örgütünün arkasında emperyalistler var. Başta ABD olmak üzere, İngiltere, Almanya, Fransa var. Bölgenin en gerici devletleri olan Türkiye, Katar ve Suudiler var. Bu katliam çeteleri onların eseridir. Onların halkları etnik, dini ve mezhepsel temelde bölme ve birbirine kırdırtmada ifadesini bulan kanlı politikalarının eseridir. Bugüne dek onlar IŞİD'i besledi. Savaşınlar diye onları silahlandıranlar, eğitenler, oluk oluk para akıtarak bu gerici savaşı finanse edenler bu güçlerdir.

Irak, Libya, Suriye, Rojava ve şimdi de Şengal'de yürütülen savaş emperyalist ve gerici bir savaştır. Petrol ve dogalgaz başta gelmek üzere, Ortadoğu'nun tüm yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin ele geçirilmesi için yürütülmektedir. Bu tümüyle haksız, gerici ve acımasız savaşı yürüten asıl güçler emperyalistlerdir. IŞİD sadece tetikçidir.

Avrupa'nın yerli ve göçmen çeşitli uluslarından işçiler, emekçiler, ilerici ve devrimciler!

On binlerce Ezidi gerçek dostlarının, başta bölgenin kardeş halkları olmak üzere, dünya halklarının, ilerici ve devrimci güçlerinin desteğini ve eylemli dayanışmasını bekliyor. Bu hemen yapılmalıdır. Zira, destek hayatidir, dayanışma acildir.

IŞİD çeteleri durmak bilmiyor. Onları sadece ve sadece bölge halklarının birleşik devrimci direnişi başta olmak üzere, dünya halklarının emperyalizme, sömürgeciliğe ve her türden gericiliğe karşı kararlı direnişi durdurabilir.

O halde ileri! IŞİD'i durdurmaya, Şengal halkıyla maddi ve manevi her türden destek ve dayanışmayı ve emperyalizme karşı direnişi büyütmeye!

BİR-KAR

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu

Lear patronu öncü işçileri kafese kapattı!

Arjantin'deki Lear fabrikasında işten atmalara karşı direnen ve işe geri dönen işçiler, şimdi de fabrika içinde tecrit edilmek isteniyor.

İşçi kıyımına karşı direniş nedeniyle dört işçi temsilcisini işe almak zorunda kalan Lear patronu, baskılarını içerde de sürdürüyor. Lear patronu, daha önce özel güvenlikçiler ve grev kırıcı işçileri saldırttığı dört öncü işçiyi şimdi de tecrit etmeye çalışıyor. Öncü işçilerin çalıştığı alanın etrafını kapatan patron, bu kafesler sayesinde öncü işçilerin diğer işçilerle iletişim kurmasının önüne geçmek istiyor.

Patronun tüm baskı ve saldırılarına rağmen mücadelelerini sürdüren Lear işçilerine öğrencilerden de destek geldi. Arjantinli üniversite öğrencileri, Buenos Aires Ticaret Odası önünde Lear işçileri için eylem yaptılar. Öğrenciler, öncü işçilerin fabrikada tecrit edilmesini protesto eden maket bir kafes yaptılar.

Patron işbirlikçisi SMATA sendikası ise işçilerin karşılarındaki tutumunu sürdürüyor. İşten atma saldırısı karşısında sessiz kalan, "bundan doğal bir şey olmadığını" öne süren SMATA bürokratları, öncü işçilere yönelik baskılara da ortaklık ediyor.

Öte yandan, çeşitli eylem ve etkinliklerle mücadelelerini sürdüren Lear işçilerine karşı cunta döneminin katillerinin devreye sokulması ülke çapında tartışma yaratmış durumda.

Arjantin'de pesosun dolar karşısında değer kaybetmesinin etkisi, kendisini en çok otomotiv sektörü üzerinde gösteriyor. Ekonomide yaşanan çalkantı nedeniyle otomotiv sektöründe 12 bin işçinin daha işten çıkarılması gündemde.

Bu arada, işten atma saldırısı ve baskıların ardı arkasının kesilmediği Lear şirketinin, biri İstanbul Bostancı'da diğeri Bursa Gemlik'te olmak üzere, Türkiye'de de iki fabrikası bulunuyor.

arasına sızmaya çalışan kişi, İngiltere ile yapılan Malvinas Savaşı'nda gizli haber alma örgütünün şefi olan Roberto Engel Galeano.

Galeano'nun işçilere yönelik diğer saldırı ve operasyonları da yöneten kişi olduğu belirtiliyor.

Cunta döneminde Arjantin ordusunun en rütbeli generali César Milani'nin emrinde, Malvinas Adaları'nda da Mohamed Ali Seineldín'in emri altında çalışan Galeano, şu anda güvenlik bakanlığına bağlı birliklerin koordinasyonundan sorumlu. Galeano, hükümetin "güvenlikten sorumlu" şefi Berni tarafından bu göreve getirildi.

Berni de ülkedeki suçların göçmenler tarafından yapıldığını ve sınır dışı edilmeleri gerektiğini iddia etmesi ve Lear işçilerinin eylemi sırasında üç polis helikopteri uçurarak işçileri korkutmaya çalışması ile biliniyor.

İŞİD Kobanê bölgesinde kaybediyor

YPG Basın Merkezi tarafından, Ağustos ayı içerisinde Kobanê bölgesinde yaşanan çatışmaların bilançosu hakkında bilgi verildi.

Verilere göre İŞİD çeteleri Ağustos ayında Kobanê bölgesinde güney, doğu ve batıdan olmak üzere üç koldan 8 kez saldırıda bulundu, iki kez de bölge köylerine girmeye kalktı.

Açıklamada, "Tüm bu saldırılar birliklerimizin verdiği yanıtla karşılaştı ve 63 çete üyesi öldürüldü, yüzlercesi de yaralandı. Çetelere ait 5'i askeri olmak üzere 8 doçka (uçaksavar) yüklü araç, 6 merkez ve bir motosiklet imha edildi. Ayrıca çetelere ait 4 araç darbe aldı veya kullanılmaz hale geldi" denildi.

İŞİD canileriyle süren çatışmalarda ise YPG ve Şemil El Şemal taburuna bağlı 8 savaşıncının (7 YPG'li ve bir Şemil El-Şemal savaşıncısı) yaşamını yitirdiği açıklandı.

Serêkaniyê'de çeteleri pusuya düşüren YPG, 3 İŞİD çetesini öldürdü. Daha sonra kendi aralarında çatışan çetelerden de 10 kişinin öldüğü bildirildi. Kobani'de ise GirêZagros'a saldırı hazırlığındaki çetelerden 2 kişi öldürüldü. Kerkük'te ise 1 İŞİD emiri yakalandı.

Geçiş koridoru kapatıldı

YPG Genel Komutanlığı, Şengal Dağı'nda on binlerce Ezidi Kürdün kurtarıldığı Şengal-Rojaва arasında oluşturulan geçiş koridorunun saldırılar nedeniyle geçici olarak sivil geçişlere kapatıldığını duyurdu. Komutanlık, güvenlik tedbirlerin tamamlanması ile koridorun birkaç gün içinde tekrardan açılacağını kaydetti.

YPG Genel Komutanlığı'nın açıklaması şöyle: "YPG güçlerimiz tarafından oluşturulan ve güvenliği sağlanan Şengal Dağı ile Rojava arasındaki güvenlik koridoru bazı saldırılara maruz kalmıştır. Bu nedenle koridorun daha güvenli hale getirilmesi amacıyla koridor geçici bir süre sivil geçişlerine kapatılmıştır. Sivil halkın zarar görmemesi amacıyla uygulanan bu güvenlik tedbirlerinin tamamlanması ardından koridor birkaç gün içinde tekrardan sivil geçişlerine açılacaktır."

İŞİD Süleymanbeg'i kaybetti

Bu arada, Süleymanbeg Kasabası'nın kontrolü yeniden Irak askerlerine geçti. Yaşanan çatışmalarda 9 İŞİD'li öldürüldü. İŞİD, kasabayı terk etmeden önce kamu dairelerini havaya uçurdu. Irak ordusu ile gönüllü Şii milislere peşmergelerin de destek verdiği söyleniyor.

Cunta döneminin katillerinden medet umuyorlar!

Arjantin'de mücadeleyi sürdüren Lear işçilerine yönelik baskılar devam ediyor. İşçilerin direncini kırmak için her türlü yöntemi kullanan Arjantin hükümeti, gözaltı ve tutuklama saldırıları için işçilerin arasına "sızmaya" çalışıyor. Bunu yaparken de cunta döneminin rütbeli askerlerinden/deneyimli katillerinden medet umuyor.

Lear işçileri, yaklaşık bir ay önce aralarına sızmaya çalışan birini fark ettiler. İşçilere göre bu kişi hükümete kimlerin tutuklanması gerektiği konusunda bilgi veriyordu. Aradan bir süre geçtikten sonra, işçilerin arasına sızmaya çalışan bu kişinin kimliği açığa çıktı.

Arjantin basınına yansıyanlara göre, işçilerin

“Denizlere çıkar sokaklar”

*Bak işte yaklaşıyor fırtına
Bak yine yükseliyor dalgalar
Yollardan sonra
Yıllardan sonra
Şarkılar söylüyor çocuklar
Yollardan sonra
Yıllardan sonra
Yeniden yan yana onlar*

*Ne geçmiş tükendi
Ne yarınlar
Hayat yeniler bizleri
Geçse de yolumuz bozkırlardan
Denizlere çıkar sokaklar...*

Geçtiğimiz yıl bir fırtınayı geride bıraktık, Haziran fırtınasını, direnişini... Öyle bir fırtınaydı ki bizleri bir araya getirdi, kitleleri ayağa kaldırdı, korku duvarlarını yıktı, yeni tohumlar saçtı toprağa ve o günden beridir yeni fırtınalara gebe bir dönemdegiz.

“Bak işte yaklaşıyor fırtına”, “yeniden yan yana” geleceğiz “yollardan sonra, yıllardan sonra”. Geçmişin devrimci mirasının tükenmediğini, bu kokuşmuş sömürü düzenine mahkum olmadığımızı kendi ellerimizle yarınları kuracağımızı göstereceğiz. Bu kokuşmuş düzenden kurtulmak için kalktığımızda ayağa, yepyeni bir ‘biz’ olacağız. Direniş özgürleştirecek bizleri, biz özgürleştireceğiz yarınları. Bugünün kuraklığına bakma. Elbet patlayacak yeni Haziranlar. Denizlere çıkacak sokaklar. Daha nice Denizler yaratacak barikatlar, daha nice direniş ezgileri söylenecek hep bir ağızdan.

İşte bu yüzden yaklaşan fırtınaya hazırlık yapmalıyız. Biz istesek de istemesek de miladını doldurmuş kapitalist sistem, yeni fırtınalar yaratacaktır. Bu onun kaçınılmaz çelişkilerinin bir sonucudur. Önemli olan kopacak olan fırtınaya bizlerin yön verebilmesidir. Bunun için ayağımızı yere sağlam basabilmeliyiz. Bu da ancak devrimci bir örgüt ve bu güce dayanarak kitleleri mücadeleye kazanmakla olur. Bu yüzden devrimci politikayı etkin kılacak, kitleleri taraflaştırarak, kopacak olan fırtınalara göğüs gerecek ve ona yön verecek olan gençliğin devrimci birliğini yaratabilmeliyiz.

İşte bu bakışla adımlarımızı sıklaştırıyoruz. Bu düzenin gençliğe verebileceği hiçbir şey yoktur, biliyoruz! Tüm gelecek söylemleri, vaatleri bir bir çökmektedir. Kapitalist sistem tarihsel olarak miladını dolmuştur. Son çırpınışlarını yaşamaktadır.

Gençliğin taşıdığı devrimci potansiyel harekete geçecek yol arıyor

Böylesi bir düzende, gençlik kitlelerinin hiçbir gelecek bulamadığı bir ortamda, bunca baskı, kısıtlama, zorbalık karşısında direnişin ve özgürlüğün tadına varmış olan milyonlar, bu düzenin yıkılmasından başka hiçbir çözümün kendilerini karşılamayacağını ortaya koymuştur.

Gençlik devrimci politikaya açıktır, hatta onun için

bir ihtiyaçtır. Her dönem toplumsal sorunlara ilgili olan gençlik, kendi geleceğini toplumun geleceğinden ayrı düşünmemektedir. Bu tüm dünyada böyledir. '68 Baharı'nda tüm Avrupa'da gençlik, ayağa kalkan işçi sınıfının yanında yer almıştır, Fransa'da Sorbonne Üniversitesi'nde gençlik kitleleri Che'nin Boliviya'da katledilmesi üzerine emperyalizme bir yanıt oluşturmak için üniversitelerini işgal etmiştir. Keza aynı dönemin Türkiye'ye yansımaları yükselen gençlik hareketi olmuştur ve 6. Filo eylemlerinden işçi direnişlerine, yıkımlara, kadar birçok toplumsal sorunda ayağa kalkmıştır.

O gün yükselen gençlik hareketinin politik ve örgütsel ihtiyaçlarını karşılayabilen bir örgütlülük vardır: Dev-Genç. Dev-Genç gücünü gençliği politik olarak kucaklaması ve farklı eğilimlere sahip gençlik kitlelerini bünyesinde toparlayabilmesi ile sağlamıştır. O gün birileri meclisi-parlamentarizmi, orduyu yani kısacası düzeni adres gösterirken, devrimi hedef olarak ortaya koyanlar kitleleri peşinden sürüklemiştir ve bu hareketin içinden Denizler, Mahirler, İbolar çıkmıştır. Bugünlere miras kalan devrimci kopuş o günlerden mayalanmıştır. O günlerden bugüne yer yer geri çekilmeler yaşansa da, bu geri çekilmeler yükselişlerden daha da uzun sürse de, bu durum gençliğin içinde barındırdığı devrimci potansiyelin varlığından şüphe ettiremez. Zira yakın zamanda gençlik ODTÜ'de ayağa kalktı, “Başkaldırıyoruz” dedi, Dolmabahçe eylemleriyle yaprak kıpırdamıyor denilen havayı dağıttı. Haziran'da, Berkin Elvan'ın cenazesinde, Soma'nın katillerinden hesap sormak için milyonlar olup sokağa aktı. Gençlik tüm toplumsal sorunları önüne aldı. Ancak gençliğin bu enerjisini 60'larda olduğu gibi bugün de seçimlere kanalizetmeye çalışanlar oldu. Gençliğin devrimci potansiyelini düzen içi kanallara akıtarak heba etmeye çalışanlar oldu ve olmaya devam ediyor.

Mücadeleyi salt AKP-Tayyip karşıtlığına indirgeyen dar bakış, alternatif olarak hiçbir şey sunamamaktadır. Düzeni bir bütün olarak karşısına almayan her pratik, her bakış düzen sınırlarına hapsolmaya mahkumdur.

İşte bu yüzden kitlelerin ihtiyacı devrimci politikalarıdır. Bu politikaların gençlik içinde ete kemiğe büründürülmesidir, güç olmasıdır.

Gün Deniz olma günüdür

Emperyalist savaşlar, müdahaleler, işgaller ve katliamlar karşısında emperyalizme karşı mücadele çağrısını yükseltmek bugün hiç olmadığı kadar yakıcıdır. Ortadoğu coğrafyası Türkiye'nin de içinde yer aldığı bir savaşın, kan gölünün, yangının içindedir. Türk sermayesi bu savaşta bir taraftır. Emperyalizmden, Siyonizm'den sermayeden, çıkar ilişkilerinden yana taraftır. Savaş karşısındaki tüm tutumları bu rezil çıkar ilişkilerine göre belirlemektedir. Sözde Ortadoğu halklarına yaptığı yardımlar da kendi çıkarlarını korumak içindir. IŞİD ve ÖSO'ya yıllardır başta silah olmak üzere her türlü desteği sunanlar, İsrail ile hiçbir askeri ve ekonomik ilişkisini kesmeyenler Ortadoğu'da akan her damla kandan mesuldürler.

Savaştan beslenen, kan içici asalakların çıkarı ortadadır. Sözde bu savaşta taraf olan Esad'ından diğer gerici odaklara kadar her biri aynı çıkar hesaplarının içindedir. Bu boğazlaşmaların içinde, bu kan gölünün ufkundan kızıl bir güneş doğacaktır. Bu kızıl güneş Ortadoğu halklarının ortak mücadelesinden doğabilir ancak. Ulus, din, mezhep ayrımı olmaksızın yürütecek ortak mücadele ile olanaklıdır kurtuluş.

Denizler mücadelenin yolunu göstermiştir bizlere. 6. Filo'yu denize dökenler, Amerika'yla işbirliği içinde olanlara karşı mücadeleyi yükseltenler, Filistin'de mücadeleye omuz verenler, emperyalizme karşı halkların kardeşliği yolunu göstermektedir. İçeride ve dışarıda Kürt halkına karşı imha politikaları devam ederken darağacında da “yaşasın Türk-Kürt halklarının kardeşliği” sözünü haykıranlar bizlere yürünmesi gereken yolu göstermektedir.

Gençlik birliğe, devrime, DGB'ye!

Toplumsal sorunlara karşı gençliğin var olan duyarlılığını örgütlemek gerekiyor. Baskı ve zorbalık karşısında gençliğin özgürlük taleplerini, gerici ve geleceksizlik karşısında ise gençliğin gelecek taleplerini haykırmalıyız.

Bu düzen içinde özgürlük bir hayaldir. Özgürlük bu düzenin yıkılmasında, onu yıkmaya mücadelesinde ve bu mücadeleyi yürüteceğimiz örgütlülüklerimizdedir. Baştan aşağıya örgütlü olan sömürü mekanizmasına, devlet mekanizmasına karşı örgütlenmekten başka çaremiz yok. Bakın burjuvazi tepeden tırnağa örgütlü; silahlı güçleri, yargısı, üniversiteleri, YÖK'ü, medyası vd... Bu düzenin bütün kurumları koskoca bir örgütün bileşenleri. Bu örgütlü zor aygıtını bireyci bağımsızlıklıkla yıkmayı düşlemek bile bu düzene tutsaklıktır.

Tam da bu nedenle, genç komünistlere düşen en temel görev devrimci politikayı etkin kılacak örgüt ve araçların yaratılmasıdır. Bu araçların başında ise bir yılı aşkındır adımlarını attığımız Devrimci Gençlik Birliği vardır. Bir dizi tartışmanın ardından gerçekleştirilen kampımızın ardından, gençliğin devrimci birliği yolunda ilk somut adımlar atılmış, ilk birikimler ve örgütsel zeminler oluşturulmuş bulunuyor. Elbette gerçek zeminine kavuşması için DGB'nin gençlik içerisinde olgunlaşan mücadele potansiyelleri ile buluşması, devrimci politikaya kazanması ve bu potansiyele yanıt verecek örgütsel zeminler oluşturması gerekmektedir. Bizler, genç komünistler olarak önümüzdeki dönem içerisinde DGB'nin politik ve örgütsel olarak güç kazanabilmesi için tüm çabamızı, düşünsel ve örgütsel gücümüzü, olanaklarımızı seferber edeceğiz.

Gençlik içerisindeki tüm samimi unsurlara, Haziran barikatlarında dövüşmüş on binlere çağrımızdır; birleşik, kitlese, devrimci bir gençlik hareketi yaratma yolunda, gençliğin devrimci birliği saflarında buluşalım.

Ekim Gençliği

(Ekim Gençliği'nin Eylül 2014 tarihli 152. sayısından alınmıştır...)

DGB'den kayıt dönemi faaliyetleri

İstanbul Devrimci Gençlik Birliği, üniversite kayıt haftasının ilk günü olan 1 Eylül'de sabah erken saatlerden itibaren İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde kayıt yaptırmaya gelen öğrencileri karşıladı. Stand açarak "Gençlik birliğe, devrime" broşürleriyle örgütlenme çağrısı yapan DGB'liler, 6 Eylül'de Adalar'a yapılacak tanışma gezisine katılım çağrısı yaptı. Öğrenciler, emperyalist savaşa karşı taraf olmaya çağrılarak, Türkiye'nin İsrail'le, NATO'yla, İŞİD'le her türlü ilişkilerini kesmesi talebiyle yürütülen kampanya çerçevesinde imza toplandı.

Kayıtların ikinci gününde eksikliklerini tamamlayan DGB'liler, daha etkin bir çalışma yürüterek, stand çevresini afiş ve pankartlarla donattılar. Fen, Edebiyat, İktisat, Siyasal Bilimler, İletişim ve Hukuk fakültelerinde gençlerle de iletişim kurulurken, birçok öğrenci 6 Eylül Cumartesi günü Adalara yapılacak tanışma gezisine çağrıldı. Ekim Gençliği okurları da stand açarak ve tek tek fakülteleri dolaşarak dergi satışı yaptı.

Ankara'da ODTÜ ve Beytepe'nin kayıt haftasında mücadele çağrısı büyütüldü. ODTÜ'de stand açarak gençliğe çağrı yapan DGB'liler ayrıca "Sessizliğe çıglık, karanlığa ışık, emperyalizme karşı Deniz ol!" çağrılı afişleri kayıt bölgesinde ve okulun farklı alanlarında kullandılar.

Beytepe DGB yerele özgü bildirilerle gençliği mücadeleye çağırdı. Kayıtlarda yoğun bir ilginin olduğu çalışma oldukça verimli geçti. Bildiriler kısa sürede tükenirken, birçok öğrenciyle sohbet edildi.

Ege Üniversitesi'nden DGB'liler sabahın erken saatlerinden itibaren Ege Üniversitesi'ne kayıt

yaptırmaya gelen öğrencileri karşıladı. Gençliği broşürlerle örgütlenmeye çağıran DGB'liler, kayıt yaptırarak öğrencilerin yoğun olarak kullandığı güzergahlarda sticker çalışması yaptı.

Uludağ Üniversitesi'nde kayıt haftasının birinci ve ikinci günlerinde DGB öğrencilere seslenerek devrim çağrısını yükseltti. İlk gün Mediko-Sosyal'de stand açılırken burada Denizkart almaya gelen öğrencilere bildiriler verildi. Bildiri dağıtımı okulun çeşitli noktalarında da sürdü. İİBF ve Makine Mühendisliği Fakültesi'nde dağıtım yapıldı. Okulun çeşitli noktalarına da afişler asıldı. İkinci gün ise İİBF'de stand açıldı.

Kocaeli'de DGB'lilere gözaltı!

Kocaeli Üniversitesi'nde (KOÜ) çalışmalarını başlatan DGB, sosyal tesisler önünde sesli propaganda, dergi satışı, bildiri dağıtımı ve afişleme yaptı. Kocaeli Dünya Bankası mevkiinde devrimci çalışmayı sürdüren Yaşar Kazıcı, Yusuf Çağlar Araz ve Emre Erbirol polisin gözaltı saldırısıyla karşılaştı.

Konuya ilişkin DGB şu açıklamayı yaptı: "Kocaeli Üniversitesi öğrencisi olan 3 DGB'li Emre, Çağlar ve Yaşar akşam saatlerinde "Sessizliğe çıglık, karanlığa ışık, emperyalizme karşı DENİZ ol! / DGB" afişlerini yaparken gözaltına alındı. Gözaltında olan arkadaşlarımızın başına gelebilecek her şeyden Kocaeli Emniyeti sorumlu olacaktır. Bu ve benzeri engelleme ve saldırı girişimleri gençliğin emperyalizme ve karanlığa karşı mücadelesini durduramayacaktır."

EÜ'de öğrencilere kanlı bir el uzanıyor!

1-5 Eylül tarihleri arası Ege Üniversitesi'nde kayıt günleriydi. Birkaç senedir İzmir Emniyet Müdürlüğü de stand açıyor kayıt günlerinde. Esas politikasını açığa vurduğu broşürün dışında velilerin ilgisini çekmek için poğça, limonata, defter ve kalem dağıtıyor.

Ancak asıl dikkat çeken, polisin dağıttığı broşürler. "İlk adımda dost eli" başlıklı broşür baştan sona ihbarcılığı öğütüyor, muhbir bir nesil yetiştirmek istiyor. Demokratik kurumları ve devrimci gençlik örgütlerini bir suç aygıtı olarak göstermeye çalışıyor. "Anne babalara görev düşüyor" diyerek reşit bireylerin hayatına müdahaleyi normalleştiriyor. Üniversitedeki, özelinde de yurttardaki baskıcı uygulamaları meşrulaştırıyor.

Ali İsmail'i neden öldürdünüz?

Üniversiteye gelen gençlerin dünyayı yeni bir gözle izleyeceği belirtilen broşürde, gençlerin haksızlığa karşı mücadele edecekleri, çevre ve siyaset bilincinin gelişeceği söyleniyor. Hemen ardından da bazı "suç odaklarının" bu durumu istismar edeceği söyleniyor.

Broşürde "kanuni hak olan basın açıklamaları ve yürüyüşler ile demokratik toplum için önemli yerde duran ifade özgürlüğünün" yine "suç odakları" tarafından istismar edileceği ve bunlar üzerinden gençlerde örgütsel kimlik oluşturulacağı söyleniyor.

Basın açıklamalarını ve yürüyüşleri kanuni hak olarak gördüğünü, ifade özgürlüğünü önemli bulduğunu ileri süren bu polisler tek bir soru sormak yeterli: Ali İsmail Korkmaz'ı neden öldürdünüz?

Her şey suç, herkes suçlu!

Broşür, "Müzik CD'lerinden karikatürlere, dergilerden internet sitelerine..." ifadeleri ile her şeyi suç unsuru olarak gösteriyor, toplumsal muhalefetin en ufak bir dışavurumunu bile mahkum etmek istiyor. Basın açıklaması, toplantı ve gösteri yürüyüşleri serbest diyor, ama kendi tahakkümü altında gerçekleşmeyen hiçbir eylemliliğe de izin çıkarmıyor. Bu eylemlere katılan insanlar fişlenip sistematik bir biçimde tacize uğruyor.

"Dost elinde" öğrenci kanı var!

Ege Üniversitesi'nde polisin uzattığı "dost eli" işkence ve katliamlarla öğrencilerin kanına bulanmıştır. Ege Üniversitesi'nde daha önce Ali Serkan Eroğlu'nu katleden o "dost eli", geçtiğimiz dönemde de Soma için işgal eylemi yapan öğrencilerin kaburgalarını ve kafalarını kırmış, çatıdaki öğrencilere gaz bombası ve plastik mermi atılan tetikleri çekmiştir.

O "dost eli", gelecekleri ve özgürlükleri için eylem yapan, mücadele çağrısı yükselten öğrenciler üzerinden baskı ve terörü eksik etmemiştir.

Bugün dağıtılan broşürde yer alan ifadelerin, Haziran Direnişi'nde meydanları zapt eden milyonlar nezdinde bir karşılığı yoktur. Hepsinin yalan ve aldatmacadan ibaret olduğu bilinmektedir.

Üniversiteye yeni gelen gençler, çok geçmeden, o "dost ellerin" silahları kuşanarak karşısına dizildiğini de görecektir.

İşte devletin koruduğu çocuklar!

Devlet yurtlarında büyüyen bir grup genç tarafından kurulduğu açıklanan Hayat Sende Gençlik Akademisi yurttan ayrılan gençlerle ilgili bir rapor hazırladı. Bu rapora göre her yıl devlet yurtlarından ayrılan ortalama 700 çocukta yüzde 10'u intihar ediyor. 18 yaşını doldurduğu için yurtlardan ayrılmak zorunda kalanların yüzde 20'si de suça sürükleniyor. Fuhuşa sürüklenen genç kadın oranının ise yüzde 14 olduğu dile getirildi.

Ayrıca 18 yaşını doldurduktan sonra devlet tarafından işe yerleştirilen 37 bin 945 çocukta yaklaşık 2 bin 500'ünün işten çıkarıldığı ifade edildi. Çalışanların yüzde 40'ının mobbinge maruz kaldığı, 4 bin 368 kişinin de iş için beklediği belirtildi. Raporda, yurtlardan dışarı çıktıktan sonra hayat mücadelesine katılan gençlerin psikolojik sorunlar yaşadığı, uyum problemi olduğu ifade edildi. Bu gibi nedenlerden dolayı daha savunmasız oldukları dile getirildi.

Kimsezi çocuklar sahiden devlet korumasında mı?

Devletin ilgili kuruluşlarının açıklamalarında 11 bin 605 kimsezi çocuğun, bin 39 birimde devlet koruması altında olduğu ifade ediliyor. Ancak Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın 2013 Aralık ayı istatistiklerine göre kayıtlarda 'koruma altında' görünen 3 bin 71 çocuğun nerede olduğu bilinmiyor. Yani devlet koruması altında olduğu iddia edilen çocuklardan devletin haberi bulunmuyor.

Çocuklar devletin gözetiminde tecavüze uğruyor

Türkiye'de devlet yurtlarında kalan çocukların yaşadıkları ayrı bir trajedi. Konuyla ilgili saklanamayıp son bir yıl içinde basına yansıyan haberler bile fazlasıyla ürkütücü. Sakarya'da cinsel istismara ve şiddete maruz kalan 14 yaşındaki kız çocuğu, Afyon'da tecavüze uğrayan 3 kız çocuğu, Mardin'de beş ay boyunca yurttaki Kuran hocasının tecavüzüne uğrayan 14 yaşındaki çocuk, Denizli'de baba dayaağından kaçan bir genç kızın maruz kaldığı tecavüz, Aksaray'da yaşları 11 ile 16 arasında değişen öğrencilerin uğradığı tecavüz, Bahçelievler 80. Yıl Çocuk Yuvası'nda koruma altında bulunan 15 yaşındaki K.D.'nin tecavüze uğramasının ardından hamile kalması ve kürtaj

yaptırmasına izin verilmemesi... Bu ve benzeri bir çok insanlık dışı olayın meydana geldiği yer devletin çocukları sözde koruma altına aldığı yurtlar, kurumlar oluyor.

Yurtlar düzenin tüm çürümüşlüğünün yaşandığı yerlerden biri. Dışarda yaşayanların benzerleri buralarda da yaşıyor. Bundan ötürü bu düzenin çocuklara sunduğu çözüm asla bir kurtuluş olamaz. "Koruma altında" tutulan çocukların, yurtlardan ayrıldıktan sonra karşılarına çıkanlar, yaşadıklarının bir başka benzeri olmaktadır. Ayrıca çocuklar kapitalist sistemin acımasız çarklarına karşı, "koruma altında" maruz kaldıkları şiddet, baskı, tecavüz gibi saldırılar dolayısıyla daha korunaksızdırlar.

Gaziantep Güçsüzler Yurdu'nda tecavüz

Raporun yayınlandığı dönemde Gaziantep Güçsüzler Yurdu'nda da kalanların tecavüz, dayak ve kötü muameleye maruz kaldıkları ortaya çıktı.

Tanık oldukları saldırıları belediyeye ileten hastabakıcılar ise buradaki görevlerinden alınarak başka bölümlere gönderiliyorlar ve işten çıkarılıyorlar. Yaşananlardan şikayetçi olanlar belediyenin olayları örtbas ettiğini söylüyorlar.

Tanıkların anlatımlarına göre tecavüze uğrayanlar kimseyle iletişime geçmesine izin verilmeyerek bir odaya kilitleniyorlar. Diğer taraftan yardımseverlerin yaptığı yiyecek ve gıda yardımı ihtiyaç sahiplerine ulaştırılmayarak personel tarafından paylaşılıyor.

Yurtta hastabakıcı olarak çalışan Zeynep Orhan tanık olduğu olayları şöyle anlatıyor:

"Zamanla hastalarla diyaloga geçtiğimizde hastalardan bir tanesi başından geçenleri bizle paylaştı. Yurtta bir personel tarafından 4 ay boyunca tecavüze uğramıştı. Belediyeden umudumuz yok. Belediye olayın üzerini örtbas ediyor. 2 aydır uğraşıyorum ama bir sonuç alamadım."

Hasta bakıcı A.A. ise şikâyetinde bulunmasının ardından önce temizlik işlerine verildiğini sonra da işten atıldığını söyledi. A.A. yurttaki yaşayanları şöyle anlattı:

"Yurtta yaşayanları şikâyet ettiğim için işten çıkarılarak, belediyenin temizlik hizmeti birimine verildim. Sertifikalı hasta bakıcı olmama rağmen temizlik birimine verdiler. Verdikleri tarihi geçmiş yiyecekleri hastalara dağıttım. Bunu idareye yansıttığımız zaman işimizden olduk."

Kadın cinayetleri: "Organize işler bunlar!"

Kadına yönelik şiddetin, tecavüzün süreklileştiği bu düzende, AKP tarafından hayata geçirilen gerici uygulamalarla kadının ödediği bedel daha da artıyor. Gerici zihniyetin toplumsal yaşamda yarattığı etkiyle birlikte, AKP'li politikacıların kadına yönelik söylemleri de bu bedelin artmasına neden oluyor.

Ağustos ayında 22 kadının öldürülmesi, dokuz kadın ve kız çocuğuna tecavüz edilmesi, 16'sının tacize uğraması, 55 kadının şiddete maruz kalması bu sonuçlardan bazıları.

2014'ün ilk sekiz ayında ise 184 kadın öldürüldü. 70 kadın ve kız çocuğu ise tecavüze maruz kaldı. 417 kadın şiddete maruz kalırken, 77 kadın ve kız çocuğuna cinsel tacizde bulunuldu.

2013 yılında da 268 kadın öldürüldü. 197 kadın tecavüze, 245 kadın da tacize uğradı. Sağlık Bakanlığı'nın rakamlarına göre 2013'te kadına yönelik 12 bin 946 şiddet olayı gerçekleşti. Tüm bu rakamlar basına yansıdığı kadar öğrenildiğinden gerçeğin ancak çok az bir kısmını ifade etmekte. Özellikle şiddet, taciz ve tecavüzler açıklanamadığından, yaşananlar belirtilen rakamlardan çok daha fazla oluyor.

Tüm bunların sorumluluğu ise iki gerici odağa ait. Kadını meta olarak gören kapitalist sistem ve buna bağlı olarak gelişen dinci gerici, kadınların yaşamış olduğu tüm kötülüklerin nedeni oluyor. Tecavüzcülerin serbest bırakıldığı, tecavüze uğrayan kadının suçlu görüldüğü bu düzende kadınlar tecavüzcüsüyle evlenmeye zorlanıyor. Kadın cinayetlerinde "cinnet getiren koca" vb. haberlerle verilerek cinayetler meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Tecavüz de, cinayet de bizzat düzen tarafından bir çok yolla teşvik ediliyor.

Organize cinayetlerde medyanın rolü

Kadınlar bu düzende organize bir şekilde tecavüze, tacize, şiddete ve cinayete maruz kalırken medya da bu suçlarda üzerine düşen rolü fazlasıyla oynuyor. Kadın bedeni üzerinden yapılan istismarla birlikte iş o kadar ahlaksız boyutlara varırdı ki artık kadınları öldürenler televizyon programlarına çıkartılıyorlar. Bu programların "kadın programları" olarak sunulması ise yaşanan vahametinin boyutunu gösteriyor.

28 Ağustos'ta eşini tornavida ile 43 yerinden yaralayan Yakup Kara adlı şahsın Kanaltürk'te Songül Karlı'nın sunduğu "Songül Karlı ile Yeniden" programına çıkartılarak, "beyefendi" olarak sunulması bu örneklerden biri.

Seda Sayan'ın programında "güleryüzlü katil!"

Yine daha önce iki eşinin katili Sefer Çalınak kendine eş bulması için Flash TV'de yayınlanan evlilik programına çıkartılmıştı. 5 kere evlenip 2 eşini öldürdükten sonra izdivaç programına katılan Sefer Çalınak bu kez de Seda Sayan tarafından programa çıkartıldı. "Peki, erkek karısını neden öldürür?", "Bu kadar güler yüzlü bir katil gördünüz mü" diyen Seda Sayan da organize kadın cinayetlerinde medyanın rolünü fazlasıyla göstermektedir.

Sosyalizm ve çocuk

“Çocukların neşeyle şarkılarını ve türkülerini söyleyecekleri tek sistem sosyalizmdir.”
Victor Jara

“Çocuk istismarı” konulu hazırladığımız yazı dizisinde ihmallerden kaynaklı yaşanan çocuk ölümlerine, çocuk işçiliğine, çocuğa yönelik cinsel şiddete aslolarak kapitalizmde çocuk olmak gerçekliğine değindik. Son olarak ise “Sosyalizm ve çocuk” başlığı üzerinden Ekim Devrimi’nde çocuklara yönelik uygulamalardan bahsedeceğiz. Sovyetler’in eğitim alanında çocuk toplulukları, kreşler, yurtlar vb. açarak çocukların çok yönlü gelişimlerinin ve ihtiyaçlarının sağlanmasına yönelik adımlarını ama daha özelinde bu adımların somut örneklerinden ‘Genç öncüler hareketi’ ve Makarenko’nun Yaşam Yolu kitabında ele aldığı ‘suçlu’ çocuklardan oluşan “Gorki Topluluğu”nu anlatacağız. Bunun için geçmişe doğru bir yolculuk yapıyoruz...

Basit bir sağlık hizmeti için bile il il gezdirilip çocukların öldürüldüğü, ailelerine ise cenaze aracının dahi tahsis edilmeyip ölü çocukların kucaklarda taşınmak zorunda kaldığı, alınmayan önlemler yüzünden okullarında çocukların yaşamını yitirdiği ve eğitimcilerin 13 yaşında, işitme engelli olduğu için “yaşasa da ailesine bir katkısı olmayacağı” görüşünü savunduğu, berber çıraklığında bedava çalışmaya isyan eden çocuklarımızın boynuna ip geçirilerek sokaklarda gezdirildiği, tecavüze uğrayan çocukların mahkeme eliyle yaşı büyültülerek ya da “rızası var” denilerek tecavüzcülere beraat kararlarının verildiği ve 15 yaşındaki gençlerimizin doğadaki maddelerin yapısını incelemek yerine yerin altında kömür çıkarmaya koşulduğu bugünün dünyasından neredeyse 100 yıl öncesine gidiyoruz.

Elleri çok küçük yaşlardan itibaren çalıp çırpma almış, kumar oynayan, fahişelik yapan, serseri, başboş, evsiz-barksız, savaşlarda ailelerini yitirmiş çocukların yepyeni bir insana dönüştüğü, ürettiği ve özgürleştiği bir topluma, bir döneme uzanıyoruz.

Bir peri masalı değil anlatacağımız; tarihin tanıklık ettiği toplumsal gerçeklerin bir kesiti... İnsanın insan tarafından sömürüldüğü, bir avuç ayrıcalıklı kesimin milyonları kendi hesabına çalıştırdığı düzeninin yerle bir edildiği, bir zamanlar halklar hapishanesi olan toprakların kardeşlik coğrafyasına dönüştürüldüğü, insanın kar getiren bir araç, bir sayı olmaktan çıkartılıp “insanlaştığı” bir toplumsal düzene yapıyoruz yolculuğumuzu; Sovyetler’e, Ekim Devrimi’ne.

Yeni bir düzenin inşası, yeni insanın yaratılma çabası

1917 yılında gerçekleşen Büyük Ekim Devrimi özel mülkiyete, ücretli köleliğe, sömürüye savaş açtı. Özel mülkiyeti ortadan kaldırmanın ve toplumdaki her türlü eşitsizliğin son bulmasının zeminini yarattı. Ekonomi bir avuç zenginin çıkarlarına göre değil tüm toplumun ihtiyaçlarına göre şekillenecekti, bu da doğallığında kadın-erkek, çocuk yani tüm toplumun üretim süreci

içerisine girmesi anlamına geliyordu.

Ekim Devrimi’nde yaşanan iktisadi ve ekonomik değişimler yeni bir toplumun inşası için ortaya konan pek çok çalışmayla güçlendiriliyordu. Bunun için öncelikli olarak kadının toplum yaşamındaki eşitsizliğinin giderilmesine yönelik adımlar atıldı. Kadının üretime dahil edilmesi için çeşitli iş ve becerilerin kazandırılacağı enstitüler, okuma-yazma kursları açıldı, böylelikle kadınların üretim süreçlerinde ve yönetimde etkin bir konuma geçmelerine önayak olundu. Çocuklar için kreşler, yurtlar, eğitim toplulukları açılarak çocuk bakımı kadının ve ailenin üzerinden alındı. Bu yolla bir yandan kadının özgürleşmesinin yolu düzlenirken öte taraftan da toplumun bakımına bırakılan çocuklar da böylelikle sağlıklı bir gelişim süreci içerisine girmiş oluyorlardı.

Ekim Devrimi ile birlikte toplumda yaşanan değişimlerin gerisinde elbette yeni insanı yaratma mücadelesi yatıyordu. Yeni bir dünya düzeninin inşası olan Ekim Devrimi’nin mayası ancak eski düzenin kalıntılarından arınan yeni insanın yaratılmasıyla tutacaktı. Bunun için Sovyetler’de çocuklara yönelik çok anlamlı deneyim ve örgütlenmelere rastlıyoruz.

Sovyetler’de eğitim ve Genç Öncüler Hareketi

Kafa ve kol emeğini birbirinden ayırarak işçilerin üretim sürecini kavramalarını gereksiz gören hatta engelleyip tek yönlü bir eğitim anlayışıyla sorgulamalarının önüne geçen kapitalizm sadece altı boş bir ‘yetkinleşme ve ‘uzmanlaşma’ sunmaktadır. Kapitalizmde işçi-emekçiler makinenin bir parçasıdır, kendi insanlık özünden uzaktır. Kendisine ve kendi emeğine yabancısıdır. Bunun sonucu olarak tüm insanlar birbirine yabancısıdır. Bu yabancılaşmanın son bulması için üretim araçlarının ve bilginin toplumsallaşması gerekir. Ekim Devrimi işte bunun bir ilk deneyimidir ve bu yolda önemli adımlar atmıştır. Bunun eğitim alanındaki karşılığı ise ‘Politeknik eğitim’ olmuştur. Politeknik eğitim, politik-ideolojik-pratik eğitimin bir arada olmasıdır.

Devrimin hemen sonrasında yüksek öğrenim dahil olmak üzere eğitimin ücretsiz hale getirilmesi, anadilde eğitimin benimsenmesi, eğitimin üretim süreçleriyle içiçe sürdürülmesi birçok deneyimin kazanılmasını beraberinde getiriyor; değişen toplumsal düzenin üretim tekniklerine ilişkin deneyim ve birikimlerinin eğitim yoluyla aktarılması diyalektik bir bütünlük oluşturuyordu.

‘Sovyetler’de eğitim, her çocuğun yeteneğini, etkinliğini, bilincini, kişiliğini ve insani özünü kolektif bir biçimde geliştirmeyi amaçlamıştır. Sovyet pratiğinde kişiliğin biçimlendirilmesi; öğretim programına, ders kitaplarına ve ders saatlerine sığdırılmamıştır. Ders dışı ve okul dışı etkinliklerle, çalışma toplulukları ve kulüpler kanalıyla, öncü örgütler ve Komsomol (Genç Komünistler Birliği) örgütlerinin destekleriyle öğrencilerin zihinsel gelişmeleri yönlendirilmiş, onların yaratıcı yetenekleri geliştirilmiştir.

Krupskaya, Genç Öncü Hareketi üzerine yazdığı makalesinde yeni insanı yaratmakta ders ve okul dışında gerçekleştirilen çalışmaların önemini şu sözlerle dillendirir; ‘Okul dışı çalışma gerçekten çok önemlidir çünkü çocukların düzenli yetiştirilmelerine yardım eder ve her yönden gelişmeleri için gerekli koşulları yaratır. Çocuk inisiyatiflerini teşvik etmeli, çocuklara yaratıcı çalışmalarında yardım etmeli, onlara rehber olunmalı, özelemlerini doğru yola kanallandırmalıyız. (N.K. Krupskaya, Eğitim üzerine, syf 162 Yorum Yayınları)’

Gençliğin okul dışındaki eğitimi için Komsomol örgütler görevlendirilmiştir.

Bunlardan çocuk komünist örgütlenmesi olan ve şekillenme sürecindeki toplumsal gelişmelere tavır alan çocuklardan oluşan ‘Genç Öncü Hareketi’; misyonu, çocuklarda bıraktığı etki ve ortaya koyduğu deneyimler bakımından oldukça anlamlıdır. Çocuk komünist örgütlenmesinin kendisine verdiği ad olan ve 11 ve yukarı yaştaki çocukların katıldığı Genç Öncü Hareketi çocukların kendi aralarında deneyimlerini paylaştığı, oyunlar oynadığı, korolar kurduğu, ilginç

zeka oyunları oynadığı, toplumsal üretimin belirli bir kısmına katıldığı pratikleriyle çocukların bireysel değil kolektifte çok yönlü gelişebileceğinin en önemli kanıtıdır. Genç Öncü Hareketi'nin gerçekleştirdiği etkinliklerin ortak paydası ve buradaki eğitimin ahlaki özü Genç Öncüler'de bir paylaşım ve yoldaşlık duygusunun yanı sıra sorumluluk duygusu geliştirmek, yaşamı üretmeye yönelik disiplin duygularının yerleşmesini sağlamaktır. Bu duyguların bireysel çıkara değil toplumsal çıkara dayandırılması bu topluluk ve örgütlenmelerde temel olgulardan biridir.

Genç Öncü Hareketi'nin toplumsal dönüşümdeki yeri ve çocuklarla ilgilenmek noktasında saptadığı açıklıklar ve önemli deneyimlerinin yanında Makarenko'nun Gorki Çocuk Topluluğu da çocukların toplumsal yaşamda nesne değil özne olduğu, üretimin belirli kısımlarına katkı sağladığı, yaratıcı yöntemlerle algılarının, duygularının, yaşam biçimlerinin şekillendiği paylaşımcı bir ortamda sağlıklı yetişebildiğinin ve bunun dönüştürücü etkisinin somut bir örneğidir.

kendi iradeleriyle sınırlanır. Bir yandan topluluk içinde tüm öğretmen ve çocukların aynı açlık ve yoksulluğu çekmesi ve insanların açlıktan ölümlerine mısırın içki için kullanılması gerçeğiyle yüzleşmeleri çocuklarda dönüştürücü bir etki yaratır. İşte bu birlikler tam bir eğitimsel bir çalışmadır.

Toplulukta sorunlar bitmez, bir dönem kumar baş gösterir. Kumar gibi kötü bir belanın gençler içerisinde yaygınlaşması bir diğer belanın hırsızlığın yaygınlaşmasına neden olacaktır. Elindekileri kumarda yitirenlerin çalması kaçınılmazdır. Kumarda kazananların ise diğerlerine kendi işlerini yaptırdıkları görülür. Büyükler kendisinden küçük çocukları ezmeye başlar. Çocuklar birbirlerini aldatıp soymaya zaten çok sınırlı olan yemeklerine el koymaya başlarlar. Makarenko çocukların kendilerinden güçsüzleri korumak yerine haksızlık yapmasına, çocukların aldatılıp açlıktan ölmek üzere hale gelmesine göz yummaz. Topluluk üyesi bir çocuğun kumarda sürekli kaybedip diğerlerine borçlu hale gelmesi ve çocuklar içinde sürekli bunun lafının edilmesi onun topluluktan ayrılmasına neden olur. Kumar belası yüzünden bir çocuğun sokaklara düşüp çaresiz kalması diğer topluluk üyelerine bir ders verir. Toplulukta yiyecek sıkıntısı için çalışmaların yapılması, çocuklara uğraş bulunması ile kumarın önü alınır. Bir yandan da çeşitli oyunlarla çocukların içindeki baskılanmışlık ve şiddet boşaltılmaya çalışılır. Hırsız-polis-yargıç üçlemesinden oluşan bir oyunla çocuklar sürekli yer değiştirerek suçlu, suçluyu affeden ya da suçluyla ceza veren, onu yakalayan rollerine bürünür ve yaptıklarını bu açılardan sorgulama yoluna giderler.

Toplulukta akşamları hikaye, masal okunması iple çekilen bir etkinlik olur çocuklar için; onları en çok etkileyen ise Maksim Gorki'nin kendi yaşam öyküsünden alıntılarının olduğu "Ekmeğimi kazanırken" olmuştur. Maksim Gorki, sokaklara düşen, küçük yaşta işçilik yapan çocukları, yaşadığı zorlu, acılı yılları anlatır; tıpkı topluluktaki çocukların yaşadıkları gibi. Onları etkileyen şey okuduklarının yaşadıkları olmasıdır ve kendilerine artık 'Gorki çocukları' demeye başlarlar.

Gorki çocukları hayatta kalabilmek için çalışmak zorundadır. Topluluğun ihtiyaçları için çocuklar kulaklara (zengin çiftçi) çalışmaya başlar. Onarım yaparlar, eski binaların yıkımına, tuğlaların çıkarılmasına yardımcı olurlar. Bu çalışma topluluk üyelerinin köylülerle kaynaşmasına vesile olur. Fakat çocukları asıl ilgilendiren kulakların iktisadi konumlarıdır. Açlık ve yoksulluk çekerken bu kulakların

birden fazla ineğe sahip olması, sofralarından bal, kaymak, tereyağının hiç eksik olmaması onlara hiç adil gelmez.

Toplulukta özel mülkiyet, köylülük vb. politik konulara olan ilgisizlik bir gerçeklikken insanoğlunun hayatta kalabilmek için karnını doyurma gerçeği öte taraftan köylülerin ellerindeki servete karşılık onların ellerinde hiçbir şey olmaması çocuklarda özel mülkiyete karşı savaşımayı doğal bir davranış, tutum olarak ortaya çıkarır. Yaşamın pratiği devrimci teoriye ilgiyi doğurur böylelikle.

Toplulukta tüm çocukların değişip dönüşümünü sağlamak mümkün olmaz fakat, Makarenko da ahlaksal gelişmeye balta vurmaktansa hastalıklı dalı kesmekten geri durmamaktadır. Hırsızlıkta, soygunda ayak direyenler topluluktan gönderilirken diğer taraftan dünün serseri, hırsız, aylak takımı toplulukta aldıkları eğitimle işçi üniversitelerine tarım, teknik, askerlik okullarına ya da başka topluluklara "öğretmen" olarak gitmeye başlar.

Toplulukta açılan işliklerle çocuklar marangozluğu, terziliği, tarlada ve sebze bahçesindeki işleri, sığır çobanlığını, domuz yetiştirmeyi, traktör kullanmayı öğrenir. İlerleyen dönemlerde toplulukta çocukların çalıştıkları işlere göre müfrezeler oluşturulur. Marangozlar, demirciler, seyisler, domuzların bakımından sorumlular vb. birçok müfreze oluşmuştur. İhtiyaçların giderilmesi için toplulukta ya da topluluk dışında yapılan tüm işler başlarında hiç bir ayrıcalığı olmayan komutanların bulunduğu müfrezeler üzerinden gerçekleştirilmektedir. Çocuklar müfrezeler yoluyla bir çok beceri kazanmakta, birbirinden çok ayrı, değişik işleri aynı ustalık ve beceriklilikle gerçekleştirmektedir. İş örgütlenme ve tasarlama işlerinde, yaşamı örgütlenme noktasında bir deneyim elde etmektedirler. Yapılan işin değişmesi herkesin hem denetleyen hem de denetlenen olmasını sağlamakta, herkese yönetme olanağı tanımakta bu da topluluğa hayat vermektedir.

Son derece katı, acımasız ama aynı ölçüde eşsiz bir öğretmen olan yaşam bu çocuklara çok şey öğretmiş ve öğretmektedir. Eski düzenden yeniye doğru giden yol elele vermiş çocukların adımlarıyla aşılmaktadır.

Bugünün gerçeğinden sosyalizm deneyimine uzanan yolculuğumuz burada son buluyor, fakat yaşam yolu devam ediyor. İnsanın insan tarafından sömürüldüğü bu günün dünyasından geleceğe doğru attığımız adımlar Ekim Devrimi'nin ışığında büyük bir güvenle ilerliyor.

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu

Sovyetler'de çocuk topluluklarından bir eğitim destanı; Makarenko'nun Gorki Çocukları Topluluğu

Ekim Devrimi'nin yeni insanı yaratma mücadelesinde karşımıza çıkan bir başka örnek, bir eğitimci olan Makarenko'nun önderliğinde kurulan çocuk topluluğudur.

İç savaşın yıkıntılarının henüz atılmadığı, ülkenin açlıktan kırıldığı bir dönemde çocuklar ciddi bir sorundur. Savaşta aileleri ölen kimsesiz, evsiz barksız kalan çocuklar çetelerin eline düşmekte, birer hırsız, soyguncu olmaya başlamaktadır. Eğitim alanında çalışmaya başlayan Makarenko 1920 yılında çalışma, yaşama ve öğrenme okulunu kurar. Topluluk üyeleri devrim öncesinde hırsızlıktan, soygundan, adam öldürmekten vb. işlerden dolayı hapishaneye atılmış, köprü altlarında yaşamını sürdüren, içki içen, yaşamını aylakça sürdüren çocuklardan oluşur. Devrim sonrasında boşaltılan hapisanelerden çocuklar bu topluluklara gönderilir.

Toplulukta içki içen, sarhoş olan pek çok çocuk vardır. Makarenko, bunların önünü alabilmek için ne çocukları dövmek ne de topluluktan atar. Onları dövmek bir acizliğin ürünü olabilir ancak ve dayakla kimse yola gelmez. Onları topluluktan atmak ise baştan yenilgiyi kabul etmektir çünkü topluluğa gelen tüm çocukların içki, hırsızlık, vb. birçok alışkanlığı ve geçmişiyi vardır. Toplulukta içki içenlerin önünü alabilmek için öncelikle içki satışı yapanlarla savaşmak gerekir diyor Makarenko bulundukları Köy Sovyetleri'nin desteğiyle yasadışı olan votka imbiklerini kırmaya ve votka kaçakçılarıyla savaşmaya başlar.

Peki çocuklar bu işin neresinde yer alır? Sadece içkilerin temin edilmesini engellemek bu çocukların özneleşmediği bir pratik, dışarıdan bir müdahale sınırında kalmaktadır. Bunun için çocuklar bizzat işin başına getirilir. Hem içki kaçakçıları yakalamak iki, üç fedakar öğretmen için zor bir iştir fakat hayatın tüm acımasızlığıyla çok küçük yaşlarda tanışmış ve suçlarda ustalaşmış çocuklar bunları kolaylıkla yakalamakta da pek uzatır.

Birlikler oluşturulur; içkiyle savaş birliği arada bir tek atmaya seven topluluk üyelerinden, hırsızlıkla savaş birliği ise yol kesip hırsızlıkta ustalaşmış çocuklardan oluşmaktadır. Çocuklar ilk başta bu birliklere hele de kendilerinin bu birliklerin başına geçirilmesine çok şaşırırlar; fakat Makarenko gösterdiği güvenle onların insan niteliklerinin ortaya çıkmasını sağlar ve her birini

Mamak'ta binler festivalde buluştu!

Bir hafta boyunca yoğun bir etkinlik programıyla süren, binlerce işçi, emekçi ve gencin katıldığı 11. Mamak Kültür Sanat Festivali, 31 Ağustos akşamı gerçekleştirilen coşkulu final etkinliğiyle sona erdi. Çalışmaların kolektif bir ruhla gerçekleştirildiği festivalin 4. gününde (28 Ağustos) "Futbol borsada değil, arsada güzel!" şiarıyla çağrısı yapılan, "Kapitalizm, Futbol ve Direniş" başlıklı forum yapıldı. Festivalin ilk gününden sonuna kadar süren devlet tacizi festivalin dördüncü gününde keyfi elektrik kesintisi ile devam etti. Elektrik sorununun jeneratör aracılığıyla çözen Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları forumun ardından bu baskılara bir yanıt olarak festival programını saat 23.00'a kadar çekti.

Festivalin başından bu yana süren sermaye devletinin saldırıları festivalin dördüncü gününde elektrik kesintisi ile devam etti. Buna karşın jeneratörleri ile alanda eksiksiz şekilde faaliyetini sürdüren Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları forum ardından bu baskılara bir yanıt olarak festival programını saat 23.00'a kadar çekti.

Forumda yapılan ilk konuşmada, futbolun günlük hayatımızda kapladığı yere dikkat çekilerek, en çok takip edilen spor dallarından biri olarak birey, devlet, politika, para ve hepsinden daha genel olarak kapitalizmle olan ilişkisine vurguda bulunuldu.

Birçok gencin katılımıyla dinamik bir hal kazanan forumda emekçiler futbolun bir "takım oyunu" olarak "kolektif ruhuna" dem vuran konuşmalar yaptılar. Emekçiler, bireyciliği dayatan kapitalist kültüre karşı alternatif bir kültürün futbol aracılığı ile kitlelere kazandırılabilineceğine vurgu yaparak, endüstriyel futbola sert eleştiriler yönelttiler.

5. gün

Festivalin 5. gününde Emekçi Kadın Komisyonları tarafından "Direnen ve özgürleşen kadınlar" etkinliği yapıldı. Etkinlik öncesinde parka kurulan standda gözleme yapan emekçi kadınlar, festivale maddi katkıyı da örgütlediler. EKK tarafından hazırlanan "Yaşamın yarısından kavganın yarısına" adlı belgeselin gösterimi ile başlayan etkinlik, Emekçi Kadın Komisyonları adına yapılan kısa bir açılış konuşmasıyla devam etti.

Özgür Karagöl'ün festivale gönderdiği mesaj...

Merhaba yoldaşlar! Merhaba Mamaklı emekçiler! Sizleri yüksek duvarlar, tel örgüler, demir parmaklıklar ardından Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden devrimci coşkuyla selamlıyoruz.

11. Geleneksel Mamak Kültür Sanat Festivali'nde buluşan siz emekçi dostlarımızla beraber atıyor yüreğimiz. Sesimizle soluğumuzla festival alanında bedelimiz tutsak olsa da. 2009 yılında 6. Mamak Kültür Sanat Festivali'nin ardından Mamak İşçi Kültür Evi ve yoldaşlarımızın evleri siyasi polis tarafından basılmış, 3 kadın yoldaşımız tutuklanmıştı. Açılan davada işçi kültür evi çalışanları hakkında Türkiye

Daha sonra söz alan Greif'in direnişçi kadın işçilerinden Emel Özyön, kadın işçilerin fabrikada yaşadıkları sorunları anlattı ve bu sorunların kadınların örgütlenme eğilimlerini körüklediğine dikkat çekti. Özyön, fabrikada kurulan Emekçi Kadın Komisyonu'nun faaliyetlerini ve 8 Mart deneyimlerini paylaşarak, özgürleşme deneyimi olarak işçi kadınlar tarafından gerçekleştirilen Boğaz Köprüsü eylemini örnek gösterdi. Daha sonra birçok emekçi kadın söz alarak sorunlarını dile getirdi.

6. gün

6. güne gelindiğinde Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu tarafından "Dünya, Ortadoğu ve Türkiye" başlıklı panel gerçekleştirildi. Panelde Ortadoğu'ya dair güncel sorunlar tartışıldı.

Sınıf devrimcileri, konserin yapılacağı alanı pankartlarla donattılar, alanın girişine direniş temalı fotoğraf sergisinin yanı sıra "kömür" temalı resim ve şiir ürünleri sunuldu.

Etkinlik belgesel gösterimi ile başladı. Soma Katliamı'nın hemen sonrasındaki görüntüleri içeren belgesel, Haziran Direnişi ile devam etti. Direnişin zindanlarda da sürdüğü vurgulanarak festival tutsakları Evrim Erdoğan ve Özgür Karagöl'ün görüntü ve videolarından oluşan bir çerçeveye büründü. Mamaklı emekçilere tutsakların ağzından hoşgeldiniz denildi. Böylece, onların festival alanında olduğu, tel örgülerin

kâr etmediği gösterilmiş oldu.

Belgeselin ardından yapılan açılış konuşmasında Soma başta olmak üzere iş cinayetlerinde katledilen işçilere ve emperyalist savaflara ve dinci-gerici çetelerin zulmüne maruz kalan emekçi halklara ithaf edilen festivalin bir direniş ve dayanışma çağrısı olduğu söylendi. Konuşmaların ardından tutsak Evrim Erdoğan ve Özgür Karagöl'ün festivali selamlayan mektupları okundu.

Daha sonra dünya halk şarkılarını seslendiren Grup Redro sahneye çıkarak Arapça, Kürtçe, İtalyanca, İspanyolca'nın yanı sıra birçok dilde söyledikleri şarkılarla, festivalin içeriğine uygun bir dinleti gerçekleştirdi. Grup Redro'nun ardından sahne alan PSAKD Ankara Şubesi 2 Temmuz Sanat Topluluğu Semah Ekibi, semah gösterisi gerçekleştirdi. Ardından sahneye çıkan Caner Gülsüm, festivalle dayanışmanın yükseltilmesi çağrısında bulundu. Gülsüm, bir bestesini Berkin Elvan'a attetti.

Greif işçisi Orhan Purhan ise işgal boyunca neler başardığını ile baskı ve saldırıları da anlatarak örgütlenme çağrısı yaptı. Purhan, ayrıca Mamak İşçi Kültür Evi'ne teşekkür etti.

Purhan'ın ardından sahne alan Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu devrimci ezgileri ile devrim şehitlerine ve Soma'da katledilen işçilere adadıkları bestelerini seslendirdiler. Daha sonra mahallede oturan liseli gençler coşkuyla politik rap şarkılarını

Komünist İşçi Partisi'ne üye olduğumuz iddia edilerek örgüt üyeliğinden yargılanmıştık.

Örgüt üyeliği suçlaması ile verilen ceza 2 ay önce yargıtay tarafından onandı. Evrim Erdoğan yoldaş şu an Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nde tutsak. Ben de 10 Ağustos günü polis tarafından göz altına alınarak Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne atıldım.

"Yeni bür dünya, yeni bir kültür" şiarıyla düzenlenen festivalde yan yana gelen binlerce emekçinin sesini boğmak hedefiyle yapılan polis operasyonları fiyasko ile sonuçlanmıştır. Ne şafak vakti yapılan polis baskınları ne de yağdırılan hapis cezaları festivallerin gelenekselleşerek bugünlere gelmesine engel oldu. İşte bu yıl 11.'si düzenlenen kültür sanat festivali de tüm bu saldırılara karşı bir

yanıttır aslında. Siyasi polisin fezlekesine dayanılarak yağdırılan hapis cezalarının hükümsüz olduğunu gördük bir kez daha. Yaşanan saldırılar beyhude. Zira yüksek duvarlara karşın devrimci tutsaklar olarak omuz omuza çekilen halaylarda sizinleyiz! Sincan zindanlarından eşlik ediyoruz söylediğiniz türkülere. Gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan günler için verilen mücadelede Mamak 11. Kültür-Sanat Festivali'ni bir kez daha selamlıyor, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme, kavgaya, bu kurtuluş mücadelesine omuz vermeye çağırıyoruz. Bu davet bizim!

**Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden
Özgür Karagöl**

seslendirerek, Berkin Elvan, Soma ve Haziran Direnişi'ne selam gönderdiler.

Coşkulu final...

Festivalin son günü yapılan ilk etkinlikte Metin Yeğin ve Greif işçilerinin katılımıyla "Türkiye ve dünyadan işgal ve direniş deneyimleri" konulu panel gerçekleştirildi. Panel kapitalizmin niteliği ve ona karşı mücadele noktasında önemli ve verimli tartışmalara sahne oldu.

Akşam saatlerinde yapılan final etkinliğinde sahneye ilk olarak Şoreş çıktı. Kürtçe ezgiler, Alevi deyişleri ve muhalif türkülerini seslendiren Şoreş, emekçiler tarafından büyük ilgiyle karşılandı.

Şoreş'in ardından sahneye BDSP adına konuşma yapmak üzere bir sınıf devrimcisi çıktı. Ortadoğu'da emperyalizmin barbar yüzü olan IŞİD çetelerinin kadınlar ve çocuklar başta olmak üzere Ezidi ve Kürt halkları üzerine uyguladığı terörden bahseden sınıf devrimcisi kapitalizmin Türkiye'de ise kendisini iş cinayetlerinde ve en yakın zamanda Soma'da katledilen işçilerde gösterdiğini vurguladı. Seçim oyununu teşhir eden sınıf devrimcisi, işçi ve emekçilerin ancak bir araya gelerek bugün gücü elinde bulunduran sermaye sınıfını devirebileceğini söyledi. Sosyalizm saflarında bu örgütlü mücadelenin anlam kazanacağına vurgu yaptı.

Sincan İşçi Birliği ve Emekçi Kadın Komisyonları'nın gönderdiği mesajların okunması ile devam eden festivalde Kızıl Bayrak gazetesi adına da konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada, 20 yıl içerisinde tutuklamalar, toplatmalar, yayın durdurular hatırlatılarak Kızıl Bayrak'ın 20 yıl dimdik ayakta durmasının gerisinde sağlam bir ideolojik-politik birikim olduğu vurgulandı. "Kızıl Bayrak'a sahip çıkmak devrime sosyalizme sahip çıkmaktır" denildi.

Özgür Bayram'ın birçok dilde seslendirdiği türkülerle devam eden final etkinliğinde Bayram'ın ardından Devrimci Liseliler Birliği adına konuşma yapıldı. Liselilerin bugün her türlü yozlaştırma ve politikadan uzak tutma saldırıları ile karşı karşıya olduğunu kaydeden DLB'li saldırılara geçit vermeyeceklerini ve devrim mücadelesini yükselteceklerini ifade etti. Devrimci Gençlik Birliği adına yapılan konuşmada ise bugünün görevinin Deniz, Mahir, İbo olmak olduğu söylendi ve gençliğe DGB'de örgütlenme çağrısı yapıldı.

Burhan Mervan Akşahin ve ardından sahneye çıkan Halil Sansar'ın dinletileri ile tamamlanması gereken etkinlik, fiilen devam etti. Şiir dinletileri ve gençlerin politik rap parçaları ile süren etkinliğin kapanış konuşmasında katılım sağlayan emekçilere teşekkür edildi. Alandaki temizlik ve teknik meselelerin kolektif olarak halledilmesinin ardından, hep birlikte Enternasyonal Marşı söylendi.

Kızıl Bayrak / Ankara

EKK'dan festivale mesaj...

Merhaba dostlar!

Sizleri emeğine sahip çıkan New Yorklu dokuma işçisi kadınların, zindanlarda işçi sınıfının haklı ve onurlu mücadelesi uğruna bedenini ölümsüzlüğe yatıran Hatice Yürekli'nin, Kürdistan dağlarında özgürlük ateşini tutuşturan Zilanların, Haziran barikatlarında en önde zalime başkaldıran direnişçi kadınların coşkusuyla selamlıyoruz.

Her yeni güne kadın cinayetleri haberleri ile uyanıyoruz. Çalıştığımız fabrikalarda patronun türlü sömürsüne maruz kalıyor, evde sokakta her türlü şiddete, tacize, tecavüze uğruyoruz. Bunun yalnızca Türkiye'de değil dünyanın her yerinde yaşandığını biliyoruz. Şengal'de, Rojava'da, Filistin'de, savaşın en ağır yükünü kadınların çektiğini biliyoruz. Buradan Ortadoğu'da özgürlük ve eşitlik için direnen tüm kadınlara selam gönderiyoruz.

Dostlar bizler tüm bunlara sessiz kalmıyoruz. Nasıl ki Soma'da madende eşlerini kaybeden kadınlar için

dayanışma kampanyası örgütlediyssek, nasıl ki Greif'te emeğine sahip çıkan kadınların yanında olduysak, bugün de Ortadoğu'da IŞİD çetesinin zulmüne karşı direnişi seçen kadınların yanında olma zamanıdır.

Yaşamın yarısıyız, kavganın da yarısı olmalıyız dedik. Bu zorlu ve çetin yolda beraber yürüyebilmek için hepinizi Emekçi Kadın Komisyonları'nda örgütlenmeye çağırıyoruz.

Kadın-erkek el ele örgütlü mücadeleye!

Mamak Kültür Sanat Festivali devrimci kitle mücadelesinin tok bir sınıf mevzisidir!

Evrin Erdoğdu*

Yapılmaya başlandığı daha ilk günden itibaren sermaye düzenini rahatsız eden Mamak İşçi Kültür Sanat Festivali; devrimci politikanın gücünün ve kitlelere güvenin somut bir göstergesidir. Sınırlı sayıda sınıf devrimcisinin öncülüğünde adımları atılan ve zamanla Mamaklı işçi-emekçi ve gençlerin kolektif birlikteliğine mal olan festival, 11 yıl boyunca ayakta kalmayı başaran bir çınardır artık.

Reformizmin ve yılgınlığın hüküm sürdüğü bir süreçte işçi sınıfına, emekçilere “yeni bir dünya, yeni bir kültür için” yaşamın her alanında “direniş” adres olarak gösterilmiş, 11 yıl boyunca düzene karşı devrim çizgisi üzerinden binlerce emekçiyle buluşulmuştur. Her türlü araç istisnasız bir şekilde devreye sokulmuştur. 2001’de açılan Mamak İşçi Kültür Evi; çıkarsız, sömürsüz, savaşırsız bir dünyanın mümkün olduğunu ve böylesi bir dünyanın emeği sömürülen işçi sınıfının, emekçilerin ve gençlerin devrimci mücadelesinin eseri olacağını haykırdı. Mamak İşçi Kültür Evi’nin faaliyetleri her aşamasında devrimci dünya görüşüne dayanan bir yaklaşımla, sınıfın yıkıcı, dönüştürücü, kolektif gücünü açığa çıkarma bilinci üzerinden örgütlenmiştir. Bu çerçevede İşçi Kültür Evi, Mamaklı emekçilerin elinde devrimci bir kitle örgütü olarak sarsılmaz, tok, varlığı ile güç veren bir soluk borusuna dönüşebilmiştir. Milyonlarca emekçinin emeğinin sömürüldüğü, aşağılandığı, hiçleştirildiği, sosyal mücadelelerin alabildiğine zayıf ve durgun olduğu bir süreçte sayısız engeli aşarak cüret etmek ve başarmak, sınıfın devrimci programını kesintisiz bir şekilde kitlelerle buluşturma ısrar ve çabasıyla mümkün olmuştur. Bu çabanın yarattığı kitle desteği ve enerji, Mamak Kültür Sanat Festivali’ni Mamaklı emekçilerin ellerinde yaşayan canlı bir organizmaya dönüştürdü. Burjuva düzenin bireyci, dejenere, çıkarıcı, çürütücü değerler sisteminden ve kültüründen bunalmış emekçilerin, her aşaması kendilerinin ürünü olan bir etkinliğin var olabildiğini görmeleri devrimci politikanın somutlandığında yaratacağı etkiyi açığa çıkarmıştır. Bu söz konusu enerji, kitlelerin nesnesi değil öznesi olduğu, kendine ait ve kendi emeğinin ürünü olan bir aracın var edilmesi sonucu yaratılmıştır. Kitle ve sınıf hareketinin zayıf olduğu günlerde bu konuda gösterilen başarı kendi sınırlarında büyük bir adıma dönüşebilmiştir.

Kapitalizme, onun kurum ve değerler sistemine bir savaş çağrısı olan festival, bu sayede 11 yıldır kızıl bir bayrak olarak dalgalanmıştır. Mamak’ta kurulan bir kardeşlik sofrası olarak tanımlanan festivalin, her türlü gericilikten, yozlaşmadan bunalmış kitlelerde yarattığı etki ve sahiplenme bunun kanıtıdır. Devrimci enternasyonalist bir çizgi ile yükseltlen “işçilerin birliği-halkların kardeşliği” şiarı Irak işgalinden Filistin Direnişi’ne, Kürt halkı ile dayanışmaya kadar ete kemiğe büründürülmüş, Sümerbank’ın, Telekom’un, Tekel Direnişi’nin ve sayısız işçi direnişinin sesini Mamak’a taşımaya kadar sayısız gündem somut bir eylemin, komitenin, örgütlenmenin, etkinliğin konusu haline getirilmiştir. Emekçi Kadın Komisyonları,

Kapitalizme, onun kurum ve değerler sistemine bir savaş çağrısı olan festival, bu sayede 11 yıldır kızıl bir bayrak olarak dalgalanmıştır. Mamak’ta kurulan bir kardeşlik sofrası olarak tanımlanan festivalin, her türlü gericilikten, yozlaşmadan bunalmış kitlelerde yarattığı etki ve sahiplenme bunun kanıtıdır.

sanat atölyeleri, işçi-emekçi komisyon çalışmaları, inisiyatifler, gençlik komisyonları vd. ile kitlelerin tabandan örgütlenmesini sağlamak için her yol denenmiştir. Bugün ile gelecek arasında önemli bir köprü olan bu örgütlenme yaklaşımının üzerine ise sanatın bir avuç elitin elinden çekilip alınarak emeği sömürülen milyonlarla buluşturulmuş, onunla da kalmayıp nasırlı ellerin bu sanat üretiminin bizzat öznesi haline getirilmesi sağlanmıştır. Sanat faaliyetleri emekçilerin kendi öz örgütlenme zeminleri üzerinden emekçilerin maddi yaşamının bir parçası olarak gerçekleştirilmeye çalışılmıştır. İşçi demokrasisi tüm bu çalışmalarda temel eksen olmuş, kültür-sanat üretimleri devrime hazırlığın küçük nüveleri olarak kendini şekillendirmiştir. Mamaklı emekçiler siyasal sorunlarda taraf yapılmaya, devrimci bir odaklaşmanın etrafında harekete geçirilmeye çalışılırken sınıfın bilinçlenmesi ve sosyalist devrimci politika ile buluşması temel alınmıştır. Mamak İşçi Kültür Evi Bedreddinler, Pir Sultanlar, Paris Komünarları, Ekim Devrimi’nin yaratıcısı Rus proletaryasının, Denizlerin, İboların, Mazlum Doğanların ve toplam mücadele deneyiminin yarattığı devrimci mirası sokaklarda, barikatlarda, direnişlerde var etmiştir. Bu nedenle Mamak Kültür Sanat Festivali “sanatçılar” tarafından değil, zenginlikleri üreten işçiler, emekçiler ve gençlerin örgütlediği sermayeye karşı bir direniş odağı olmuştur.

Krizler, bunalımlar, savaşlar ve devrimler

döneminin ürünü olan yoğun baskı, sömürü ve büyük direnişlerle tarihin tekerleği hızla ilerlemektedir. Bu tekerleğin hızını kesmek mümkün değildir. Ortadoğu ve Ukrayna’da süren savaş ve saldırganlık, bununla birlikte dünyanın dört bir yanında süren eylemler kapitalizmin sonunun geldiğini gözler önüne seren gelişmelerdir. Filistin, Rojava ve Şengal’de direniş iradesini kırmaya dönük vahşi, gerici barbarlık, etnik-mezhepsel-dinsel ayrımcılıklar üzerinden oluşturulmaya çalışılan gerici politikalar emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnişin yakıcılığını ortaya çıkarmaktadır. Örgütlenmek ve sınıf olarak birlik olmak bu nedenle hayati bir önemdedir. İşte bu yüzden milyonları örgütsüz bırakmaya, dağıtmaya; sınıfı etnik, mezhepsel ayrımcılıkla bölmeye çalışıyorlar. Düşlerimizi, hayallerimizi, gelecek güzel günlere olan umutlarımızı karartmayı, zulüm ve baskı ile devrimci-ileri güçleri hareketsiz bırakmayı amaçlıyorlar. Kürt halkını, Alevileri, Ezidileri, Süryanileri ve diğer birçok halkı hedef alan bu yoğun şiddet ve asimilasyon politikalarının arkasında sermayenin tüm dünyada hüküm süren egemenliğini sonsuza dek sürdürme isteği vardır. Kapitalizmin yarattığı tüm eşitsizlikler, adaletsizlikler, ücretli kölelik düzeninden beslenmektedir. Kapitalizm savaş, açlık, sömürü, iş cinayeti, gericilik, ırkçılık, yozlaşma, doğanın yıkımı, ulusal baskı, cinsiyetçi ayrımcılık demektir.

Mamak İşçi Kültür Evi ve onun örgütlediği Mamak Kültür Sanat Festivali, kapitalizmin temellerini hedef

alan mücadele pratiğine ve programına sahip olması nedeniyle sermaye iktidarı tarafından tehlikeli görülmektedir. Sermaye düzeni gündüzünde sömürülmeyen, gecesinde aç yatılmayan bir dünya mücadelesi yürüten bizleri cezalar yağdırıp tutuklayarak engelleyemeyeceğini bilmekte, ancak geleceğe olan yürüyüşümüzü sekteye uğratmak için her türlü yolu denemektedir. Bu nedenle devrimci kültür sanat mücadelesine ve devrimci bir kitle örgütü olan Mamak İşçi Kültür Evi'ne ve Mamak Kültür Sanat Festivali'ne sahip çıkmak tüm öncü işçi-emekçilerin ve ilerici-devrimci güçlerin sorumluluğudur. Bizi tutuklayarak gücümüzü kesemezler. Komünist şair Nazım Hikmet'e sermaye devletinin uyguladığı baskı ve zulüm bugün nasıl sökmemiş, Nazım şiirleri ile sınıf mücadelesi içerisinde capcanlı yaşıyorsa, Yılmaz Güney sürgüne mahkum edilerek teslim alınamadıysa, nasıl ki kurşunlarla milyonların mücadele azmi yok edilememişse; şimdi de inandıkları dava uğruna tereddütsüzce yaşamını vermeye, zulüm ve sömürünün son bulması için direnmeye kararlı olan sınıf devrimcilerine güçleri yetmeyecektir. Sömürü düzeniniz tarafından binlerce insanın fabrikalarda meydanlarda, rant ve egemenlik savaşlarında katledildiği bugün, düzeninize karşı direnmek, mücadele etmek ve bedel ödemek büyük bir onurdur.

Mamak Kültür Sanat Festivali'nin 11 yıl boyunca her türlü zorbalığa ve sermaye iktidarının baskısına karşı ayakta kalmayı başarması, devrimci politikayla kitlelerin buluşmasından elde edilen gücün ürünüdür. Festival türkülerle, şiirlerle, semahlarla, eylemlerle, barikatlarla, tiyatroyla dile getirilen aynı dünya özleminin çağrısıdır. Barış, adalet, eşitlik ve özgürlük, insanca bir yaşam ve çalışma talebinin dalga dalga yayıldığı bugün, sınıfın örgütlenme araç ve yöntemlerinin geliştirilmesi hayati bir önemdedir. İşçi Kültür Evi ve festival şahsında özel mülkiyetin kalelerine yönelik mücadele yürüten tüm sınıf mevzilerini savunmak, yılların bedelleri ile kazanılan mücadelede araçlarını korumak kirli savaş ve sömürü politikalarına karşı direnişin büyütülmesi demektir. Bugün adeta cadı avına çıkan dinci, gerici sermaye iktidarının işçi ve emekçilere gözdağı vermek için uyguladığı baskı ve zor "gündüzünde sömürülmeyen gecesinde aç yatılmayan" bir dünya mücadelesinin içerisinde hükümünü yitirecektir ve yitirmektedir. Haziran Direnişi'nden itibaren artık kitleler için hiç bir şey eskisi gibi değildir. Sokaklardaki öfkeyi zorla, cinayetlerle dindiremeyenlerin fiziki ve ideolojik araçlarla milyonları aldatarak, oyalayarak teslim alma çabaları da beyhudedir. Evet bugün henüz sınıf hareketi devrimci politika ile bütünleşmiş değildir. Ancak sınıf için artık hiçbir şey eskisi gibi değildir. Sınıf ve emekçilerde biriken bu öfkeyi artık dindirmek imkansızdır. Buna devrimci bir yön vermek kitlelerin devrimci kolektif enerjisini açığa çıkartmak güne yüklenmekle mümkündür.

Mamak Kültür Sanat Festivali'nin yarattığı örgütlenme geleneği somut bir deneyimdir. Bu deneyimi sınıf zeminlerinde çoğaltmak fabrikalarda, sanayi havzalarında ete kemiğe büründürmek bu enerjiyi daha da büyütecektir. Bu çerçevede Sincan'da açılan İşçi Kültür Evi önemli bir araçtır. "Dolaşacaktır en şanlı elbisesi ile, işçi tulumlarıyla, bu güzelim memlekette hürriyet" düşünün gerçek kılmak için, sınıfı devrime örgütlenme seferberliğini güçlendirmenin zamanıdır.

*** TKİP dava tutsağı**

Hasta tutsakları yalnız bırakmamalıyız...

Evrin Erdoğan yoldaşın tedavisi uygun koşullarda yapılmalı

Faşist sermaye devleti F tipi hücreleri, devrimci tutsakları, tutsaklar şahsında devrimi teslim almak amacıyla uygulamaya soktu. Ancak devrimci ve komünist tutsaklar can ve kan bedeliyle sermayenin bu amacına ulaşmasını engelledi. Hücreler üzerinde süren savaşım bitmedi ama devrimci tutsaklar sermayenin hücreleri açmadaki amacının yaşam bulmasına engel oldular. Ne var ki halen hücrelerdeler. Yani sermaye devleti, siyasal olarak yenemediği tutsakları, fiziki olarak yenemese bile yok etmeyi hedefliyor. Hapishanede tedavisi mümkün olmayan hasta tutsakları serbest bırakmayıp hücrelerde tutmak, sadece intikam duygusuyla açıklanamaz. İhmal hiç değil. Sessiz ve sinsice katliamlar yapılıyor. Faşist sermaye devleti, hapishanelerde seri katilden farksız olarak cinayetler işliyor.

Dışarıda en son Soma Katliamı'nda olduğu gibi, kâr için işçi, emekçileri katleden sermaye devleti, içerde de kâra dayalı sisteminin yıkılmaması için tutsakları katlediyor. Sermaye devleti kâr için cinayetler işleyen bir seri katilden farksızdır. Böyle bir ortamda, Evrim yoldaşın hastaneye sevkini hastalığı olan kronik bronşiyel astım tedavisi amacıyla değil, hastalığını daha da ağırlaştırmak amacıyla yapılmasını, belki normal karşılayanlar olabilir.

Ama hiç de normal değil.

Dışarıda "özgür" olan birisi, kendi sağlığından kendi sorumludur. Sağlığın paralı olduğu koşullarda, bu sorumluluk kişinin parası olduğu oranda mümkündür. Hapishaneye konulan bir kişinin özgürlüğü elinden alınmıştır. Bu durumda o kişinin tedavisinden, onun özgürlüğünü elinden alan sorumludur. İğrenç diye niteleyebileceğimiz suçlardan hapishaneye konulan adli tutuklular için bile durum aynen böyledir. Parası olan tutuklu devletin "ekstra" hizmetlerinden bile yararlanarak tedavi oluyor! Parası olmayan tutuklu ise ölüme mahkum oluyor. Tabii bu durum hapishane idaresiyle de ilintili bir şey. Devrimci tutsakların durumu ise, devletin tutsaklara ilişkin katliamcı politikasıyla ilintili. Hapishane idaresi sadece saldırının şiddeti konusunda bir role sahip.

Evrin Erdoğan yoldaş kronik bronşiyel astım

hastası. Yaz-kış kriz geçiriyor ama yazın krizleri yoğunlaşıyor. Evrim hastalığına rağmen, bu yıl 11.'si yapılacak olan Mamak Kültür-Sanat Festivali'nin gelenekselleşmesi için yoğun emek harcayan yoldaşlardan biridir. Özellikle festival sürecinde, kriz geçirdiği zamanlar dışında sürekli faaliyette Evrim yoldaş. Bugün Mamak Festivali göğsümüzü kabartıyorsa, bunda Evrim yoldaşın payı epeyce büyüktür. Aldığı hapis cezası da yine festivalle ilintilidir.

Evrin yoldaş yine hapishanede ve kronik bronşiyel astım hastası. Hastaneye gitmesi gerektiğinde, her seferinde kriz geçiriyor. Evrim yoldaşın anlattığı koşullarda, astımı olan biri bir yana, sigara içen biri bile kriz geçirebilir. Geçen seferki yazısında, hapishane doktoru, kendisine dokunan ve kriz geçirmesine neden olan bir ilacı yazıyor. Evrim itiraz edince isminden başka diğer bütün özellikleri aynı olan başka bir ilaç veriyor. Yoldaş yine kriz geçiriyor.

Evrin yoldaş dahil hasta tutsakları, tedavi olmak için verdiği mücadelede yalnız bırakmamalıyız. Evrim yoldaş nakillerin ambulansla ya da hasta nakil araçlarıyla yapılması gerektiğini söylemiş. Buna hastane nezaretini, havalandırmak için klima takılmasını eklemek gerekiyor. Evrim yoldaşın tedavisi için en azından bu koşullar sağlanmalı. Faşist sermaye devleti, kendi yasalarına göre bile, hukuksuz bir şekilde yoldaşın özgürlüğünü gasp ediyorsa, tedavi koşullarını da sağlamalı. Bunun sağlanması için bizim yapabileceğimiz azımsanmayacak eylemler var. Bu konuda basın açıklaması yapılabilir. Ama açıklamanın dışında başka hiçbir şey yapılmazsa, bu açıklamanın da bir anlamı yok. Hapishane idaresine tedavinin uygun koşullarda yapılmasını isteyen dilekçeler gönderilmeli. Adalet Bakanlığı'na da benzeri dilekçeler gönderilebilir. Aynı talebi sosyal medyada da yaygın bir şekilde dillendirebiliriz. Bütün bu yapacaklarımız, tedavi koşullarının bir nebze bile iyileştirilmesini sağlar. Ama her şeyden önemlisi yoldaşa büyük bir moral sağlar.

Yaşananları seyreden değil, onlara müdahale eden olalım. Bunun içinde hasta tutsakları yalnız bırakmayalım.

M. Kurşun

Devrim sinemasında delikanlı bir komünist, militan bir Don Kişot: Yılmaz Güney

Yılmaz isminin anlamı çok açık, azimli, korkusuz. Ama soyadının anlamı da bunu bütünüyor. Pütün: bir dağ yemişinin kırılmaz, parçalanmaz çekirdeği anlamına geliyor. Can Yücel'in dediği ile o da herkes gibi geldi dünyaya. Sonrası kandan davalar, davadan kanlar. Sonrası voltalar, votkalar, smith wessonlar... Curalar, bakaralar, aşklar, çocuklar ve halklar...

Yılmaz Pütün'den Yılmaz Güney'e uzanan yolda bir insanın diyalektik gelişimi ve kısıtlı koşullar ile imkânları materyalist okuyarak sürdürülen bir yaşam savaşı, diğer bir deyişle diyalektik materyalizmin temel ilkeleri doğrultusunda bir gelişim seyri uzanmaktadır. Ve o hayatta karşısında durduğu bir sınıfın sinemadaki tahakkümüne karşı da sanatsal bir tutum geliştirerek, sanat kuramıyla devrimci düşüncüyü ilk kez böylesine katışıksız harmanlayan isimdir. Böylece "devrim sinemasını" inşa eder. O, hor görüldüğü, dalga geçildiği, kalıplarına sığmadığı Yeşilçam'ın yel değirmenlerine karşı, atıyla ve kılıcıyla savaş açan Don Kişot'u'dur sinemanın!

Yılmaz Güney bugün Türkiye'de devrim denildiğinde akla ilk gelen isimlerden biri olduğu gibi aynı zamanda sinema denildiğinde de akla gelen isimlerden biridir. Bu bir tesadüf mü? Asla! Bu, devrimci bir sanatçının disiplinli ve hedefi doğrultusunda iradeli eylem ve üretimlerinin bir sonucudur. Yılmaz Güney tarihe adını kendi elleriyle, kendi filmleriyle, kendi tutsaklıkları ve kendi kavgasıyla kazımış bir isim olarak burjuvaziye karşı verilen savaşın hayat ve sanat olmak üzere, pratik ve teori olmak üzere her iki cephesinde de zafer kazanmış bir militandır. Yılmaz Güney proletaryaya ve sosyalizme aittir! Şan olsun insan, militan ve sanatçı Güney'e! Şan olsun Güney'i 27 yıldır mücadelesinde yaşatan komünistlere!

Devrimci-pratik kimliğin sanatçı-teorik kimlikle diyalektik bütünleşmesi

Yılmaz Güney üç şeyi birleştirmeyi dener: İçinden geldiği emekçi halkı, yazacağı senaryoları ve oyunculuğunu. Bu süreçte aynı zamanda kendini bir yönetmen olarak da yetiştirecekti. Büyük üne kavuştuğunda, kendi elleriyle kuracağı mitosunu yıkmayı, halkı bu kez bir aydın-sanatçı olarak başka mecralara çekebileceğini, ancak o zaman istediği senaryoları yazıp, yönetip oynayabileceğine inandı. "Çirkin Kral" dönemi bu anlamda Güney'in piyasanın sığ formüllerini alt üst etme, Anadolu insanına bir yer açma dönemi. '60'lardan sonra sinema dünyasında büyük bir üne ulaştı. Ama onun planı başkaydı. Yeşilçam batağındaki krallığa dönüp bakmadı bile. Bundan sonrası gerçek bir dönüşümün hikâyesidir...

Buraya kadar hırçın bir delikanlı, ezilenlerin safını seçmiş bir mazlum olan Yılmaz Güney bir sosyalist, bir teorisyen, bir devrimci ve ilkeli bir yönetmen olarak kendini tutsaklıkları döneminde geliştirecek ve her senaryosunda, yönettiği her filmde kendini yeniden aşarak dünya sinema tarihinde bir ekol yaratacaktır. Bu yıllarda gelişen devrimci gençlik hareketiyle bağ kurar,

hareketi destekler. Bu nedenle 71'den sonra tekrar hapse girer. Bu hapislik döneminde pek moda olan yılgınlığa ve savrulmaya karşı koyacaktır.

Tüm bunların yanında; politik olarak ajitasyondan çok daha öteye giden bir söylem, duygusal bir mücadele anlayışını aşan bir ideolojik birikim ve revizyonizme karşı açık bir devrimci duruşun simgesidir o. İşte onu esas farklı kılan da budur: ne daha yüksek bir sanat için gerçeklerden ve devrimci ideolojiden uzaklaşmış, ne devrimci ideoloji adına dogmalara ve kuru ajitasyona dönerek estetiği ve sanat kuramını kurban etmiştir.

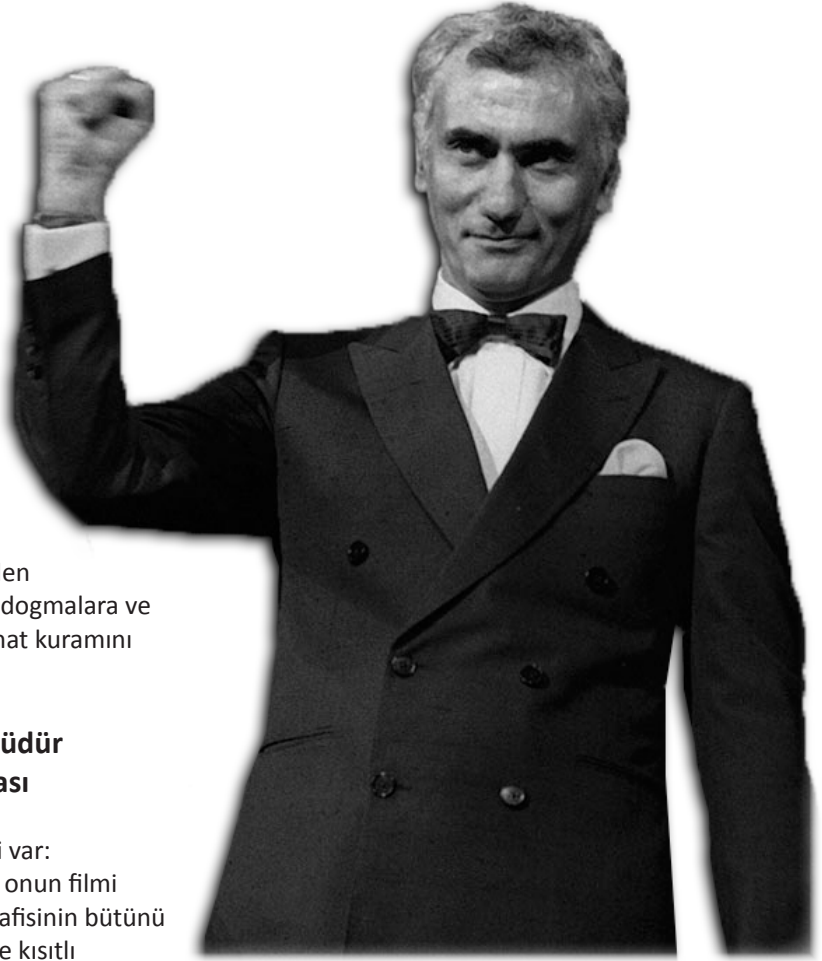
Başka bir dünyanın düşüdür Yılmaz Güney sineması

Yılmaz Güney'in bir sinematografisi var: hemen tanınan bir beyin etkisi bize bu onun filmi dedirtebiliyor. Yılmaz Güney'in filmografisinin bütünü -yalnızca Umut, Yol, Sürü gibi filmleri ile kısıtlı olmadan- yaşamı ayırt edilemez bir bütün olarak sunabilme yeteneğine sahipti. Yani tıpkı kendi kişiliği gibidir filmleri de. O yüzden Yılmaz Güney'in filmlerini anlamayan biri Yılmaz Güney'i anladığını iddia edemez.

Yalındır ve serttir Güney sineması, tıpkı çocukluğu gibi. Yeşilçam'ın içinden çıkmış, ama aynı zamanda Yeşilçam'a en sert cevap olmuştur. Yeşilçam'ın içkin eleştirisidir bir bakıma. Sinemasal teknikleri tersyüz ederek kendi oluşturduğu sinema dilinin olanaklarını geliştirmiştir. Dönemin birçok senaristi ve yönetmeninin elinde klişelerle dolu melodramlar haline gelecek konularla ezilenlerden yana bir sinema geleneği inşa etmiştir Güney.

Yılmaz Güney sinematografisinin ayırt edici bir özelliği; "vurdulu kırdılı" ("Çirkin Kral" dönemi) diye tanımlanan ilk filmleri ile Umut, Arkadaş gibi filmleriyle başlayan sonraki süreç arasında yapılan bütün ayrımların ötesinde yer alan sürekliliğidir. Sadece yönettiği filmlerde değil Ali'den Kasımpaşalı Recep'e kadar canlandırdığı karakterlere de dikkatle bakmak gerekir ki bu süreklilik görülebilsin. Bu süreklilik aynı zamanda "modern politik sinema" adı verilebilecek ve Güney'in bir taraftan Latin Amerikan sinemasıyla, öte yandan etno-poetik belgeselcilerle paylaştığı bir filmografik tarza cevap vermektedir. İçerdiği Romantizm etkisi, Yeşilçam klişelerinden pek de uzak olmadığı filmlerde bile politik yaşam konusundaki bu güçlü içeriği hissettirebilir.

Mit ile gerçekliğin, kahramanlık ile sokaktaki adamın tanımlarıyla oynar; anlamları öyle kayar ki artık hangisi hangisidir karıştırırız, iç içe geçer. Yani yine diyalektiği sanata ve insana uyarlar. Tez ve anti-tez karakterler, diyaloglar ve güçlü imajların muntazam montajlarında bir araya gelir. Başka bir dünyanın düşüdür Yılmaz Güney sineması. Bugün olmakta

olani, anlamak ve anlatmanın, yalanı ise sokakta ve kitapta yenmenin sinemasıdır; yani Nazım'ın gözleriyle bakmaktadır kameraya. 'Yol' ya da 'Sürü' filmleri hiçbir politik çözümleme, hiçbir slogan barındırmamalarına rağmen, sloganlarla ve burjuva yaşam biçimine yöneltilen tehditkâr saldırılarla bezenmiş 'Arkadaş' veya 'Duvar' filminden daha az politik değildir. Ulus Baker az önce yukarıda vurgu yaptığımız diyalektik çözümlemeye -yeni bir kavrayışla- Güney'in bu filmlerinde yarattığı dünyada Eski ile Yeni'nin, kişisel olan ile politik olanın, özel meseleler ile kamusal meselelerin birbirlerinden ayırt edilmelerinin imkânsız olduğu yorumunu getirirken haklıdır. Toprak ile hava, ateş ile gök ve insanlar, Güney sinemasında hepsi tek bir burğaça dönmektedirler.

Bu güçlü politik ajitasyon etkisini neye borçludur Güney sineması? Bu ne Yılmaz Güney'in filme o an dışsal kalan politik kimliğine, ne de ortamın politik gerçeklikle dopdolu olduğu bir döneme bağlanarak keşfedilmemelidir. Bizzat filmin bütününe içkin olan bir anlamlandırma düzlemi üzerinde kavranmalıdır. Nasıl ki politik faaliyetin çok yalın bir görünümünü Güney kadraja yedirebilmişse, Güney'in izleyicisi de perdeye yayılan tüm bir görüntü içinden bu anlamı çekip çıkarabilme bakışıyla izlemelidir sahneyi. Her kameraman, her montajcı, her yönetmen "kuvvetli" görüntüler arar -ama Güney sineması kuvvetlerin kuvvetini, bir üst dereceyi, seyir ettiği ölçüde seyredilen suratların duygulanışlarını kaydetmenin peşindedir. Yılmaz Güney'in filmlerini biz de Nazım'ın, Brecht'in ve öncelikle de kendisinin bu bakışı ile izlemeliyiz: hep bir sonraki sahneye doğrultulmuş, perdenin arkasındakini görmeye yönelik, karakterin doğrulttuğu tetiğin nişanını kendi alıyormuşçasına dikkatli bir bakış.

Kavganın tüm kızılığıyla Kızıl Bayrak'a selam olsun!

Merhaba kavgaya dostları, merhaba emeği ile dünyayı yaratanlar. 20 yıl önce sosyalizm için yayın hayatına başlayan Türkiye işçi sınıfının rehberine selam olsun. Yıllardır işçi kaniyle beslenen ölüm makinası kapitalizmin barbarlığına ve onun savunucuları sermaye devletine karşı işçi sınıfının mücadele bayrağını yükselten Kızıl Bayrak'a ve Kızıl Bayrak'a sahip çıkan tüm emekçilere selam olsun.

Evet ben de bir emekçi olarak Kızıl Bayrak'a sahip çıkıyorum. Kölelik düzenine karşı ezen ve ezilenin olmadığı, özel mülkiyetin olmadığı eşit bir şekilde yaşanılır bir dünyayı bizlere gösrediği için Kızıl Bayrak'a sahip çıkıyorum. Bir Kürt olarak Kızıl Bayrak'a sahip çıkıyorum. Bir ulusu katliamlardan, işkencelerden, değerlerini parçalayıp ayaklar altına alan, kültürünü yok etmeye çalışan bu düzen karşısında kardeşçe

yaşanabilir bir dünya olduğunu gösterdiği için Kızıl Bayrak'a sahip çıkıyorum. Kürt ulusunun kurtuluşunun sosyalizmde olduğuna inandığım için sahip çıkıyorum. Bir kadın olarak Kızıl Bayrak'a sahip çıkıyorum. Kadını her alanda cinsel bir obje olarak kullanan, kadınlara tecavüzü, şiddeti, cinayeti dayatan bu düzen karşısında kadınların dünyasını cehennemden cennete çevirecek özgür bir dünyayı bize göstrediği için gazeteme sahip çıkıyorum. Emperyalist savaşımlara, katliamlara, yoksulluğa, baskı ve zulüm düzenine karşı eşit ve özgür bir yaşam için işçilerin birliği halkların kardeşliğini temsil eden Kızıl Bayrak'ı sahipleniyorum. Bu nedenlerle de tüm işçi ve emekçileri Kızıl Bayrak'ı sahiplenmeye yeryüzünü kızıla çevirmeye çağırıyorum.

Aliağa'dan bir KB okuru

“Haksızlık karşısında susmak korkaklıktır, korkmuyoruz!”

Merhaba;

Ben Kırac'ta plastik fabrikasında 9 aydır çalışan bir kadın işçiyim. Birçok fabrikada olduğu gibi sessiz kaldıkça problemler ve sorunlarımız daha da artıyor.

Sesimizi çıkarmadıkça patronların köle gibi çalıştırma koşullarına katlanmak zorunda kalıyoruz. Yapılan haksızlıklara karşı durmak gerek. Bunun için de işyerlerimizde örgütlenmemiz gerek.

Bir haksızlık karşısında susmak korkaklıktır, korkmuyoruz. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok.

Esenyurt Kırac'ta plastik fabrikasında çalışan bir kadın işçi

“Haksızlıklar bizleri mücadeleye çağırıyor!”

Merhaba;

Ben Kırac'ta bir plastik fabrikasında çalışıyorum. Asgari ücretle hergün 12 saat çalışıyorum, bunun 2 saati mesai olarak geçiyor. 3 aydır çalışıyorum, bir ay önce de sigortam yapıldı. Sigortasız çalışmak orada çalışanların ve çocuk işçilerin hiçbir güvencelerinin olmadığını gösteriyor. Ne sağlık güvencesi ne de hayat güvenceleri bulunuyor. Bunun yanı sıra 7.30'dan 13.00'e kadar hiç molaya çıkarılmıyoruz, yemek problemi, mola problemi, ücret problemi yaşıyoruz. Bizler fabrikada 12 saat köle gibi çalıştırılıyor. Hiçbir sosyal faaliyet yapamıyoruz, kendimize vakit ayıramıyoruz. Hafta sonları mesailer zorunlu değil ama az ücret verildiği için insanlar gelmek zorunda hissediyor kendilerini. 12 saat çalışıyoruz 45 dakika mola kullanıyoruz. Önceden kahvaltı veriliyormuş, patron yemeklerimizden suyumuzdan çalarak, eksilterek karına kar katarken bizleri az ücretle 12 saat çalıştırıyor.

Ustalar insanlara hayvan muamelesi yapıyor, bizler biliyoruz ki hiçbir hakkımız gasp edilemez ve mücadelesiz hiçbir şey düzelmez, değişmez. Bütün bu haksızlıklar bizleri mücadeleye çağırıyor. Ses çıkarmalıyız çünkü biziz bu hayatı yaratan.

Esenyurt Kırac'ta plastik fabrikasında çalışan bir kadın işçi

Ethem'in katiline sadece 7 yıl 9 ay 10 gün hapis!

Haziran Direnişi'nde Kızılay'da Ethem Sarısülük'ü katleden polisin yargılandığı davanın 7. duruşması 3 Ağustos günü görölerek karara bağlandı.

Sabah saatlerinden itibaren adliye önünde toplanmaya başlayan devrimci ve ilerici güçler de Ethem'in hesabının sorulacağını haykırdı. Berkin Elvan'ın annesi Gülsüm Elvan da duruşma için Ankara'ya geldi. Duruşma başlarken Ankara Dayanışması adliye önünde basın açıklaması yaparak katil polisten hesap sormak için mücadeleye devam edeceğini vurguladı.

Sarısülük ailesinin avukatları, sanığın kasten adam öldürmek suçundan ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılmasını istedi. Savcı da olayda meşru müdafaa olmadığını, katil polisin ölüm olabileceğini ön görerek silahını ateşlediğini, bunun olası kastla öldürme olduğunu belirtti.

Son sözlerinde “Panik halinde olduğunu” ve “çok korktuğunu” iddia eden katil polis Ahmet Şahbaz, yüzüzce Sarısülük ailesinden özür diledi. Katil polisin riyakarlık ve yalanlarla dolu savunmasının ardından mahkeme heyeti karar için çekildi.

Göstermelik yargılamadan göstermelik ceza Mahkeme heyeti Kasten adam öldürmekten müebbet kararını açıklarken cezadaki indirimler sonrasında katil polise sadece 7 yıl 9 ay 10 gün hapis cezası verildi. Aile ve avukatlar cezanın müebbetten 7 yıla düşürülmesine tepki gösterdiler.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/36 * 5 Eylül 2014 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Millet Cd. Selçuk Sultan Cami Sk. No 2 / 9 **Fatih / İstanbul**

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

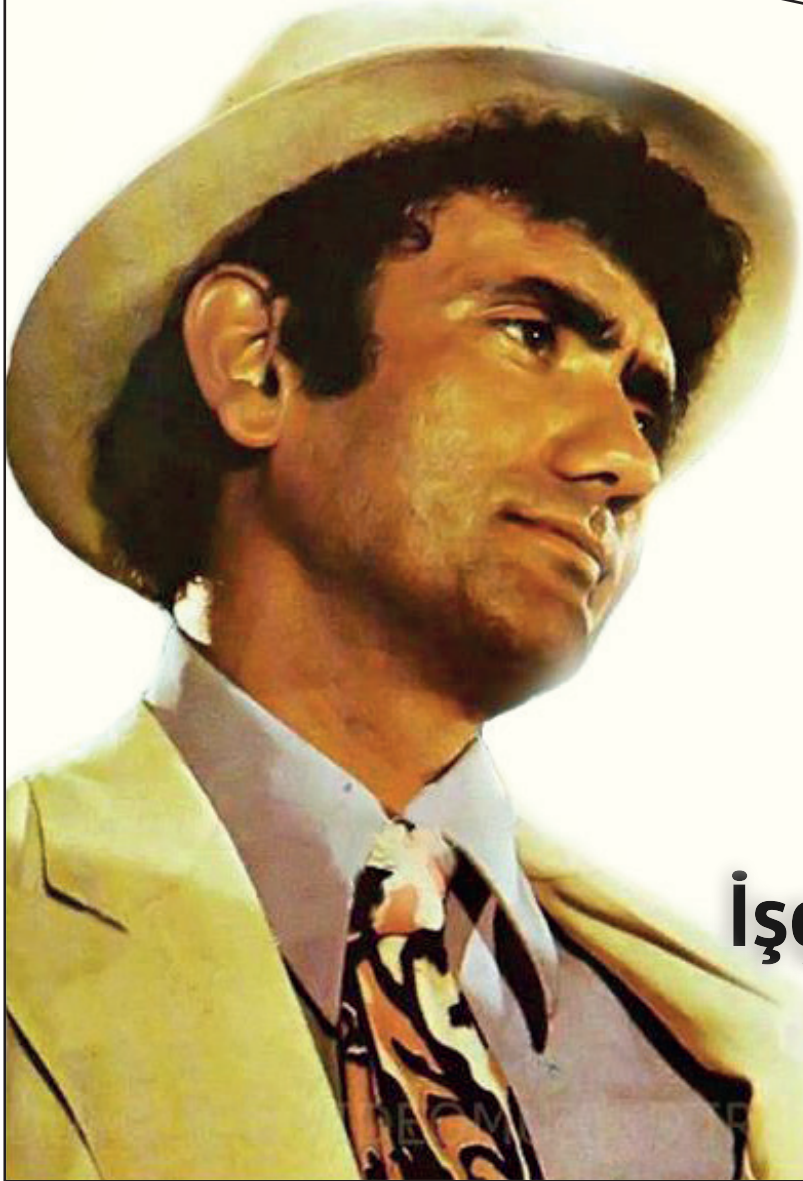
Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezir Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19 **Güngören / İstanbul**

Emperyalizme karşı devrimci direnişin sembolü

MAO ZEDUNG

Mao Zedung, 1921 yılında kurulan ÇKP'nin (Çin Komünist Partisi) 12 kurucu üyesinden birisidir. Devrimci teoriye hakimiyeti ve üstün taktik dehasıyla öne çıkan Mao, parti içinde hızla yükseldi ve 1935'de parti genel sekreterliğine getirildi. Çin'in feodal yapısı yüzünden kır çalışması ve toprak devrimi üzerinde yoğunlaşan ÇKP, Mao'nun önderliğinde gittikçe güçlenmeye başladı. Japonya'ya karşı direnme savaşına önderlik bu güçlenmeye yeni boyutlar kazandırdı. Devrim her geçen gün güçlenmekte ve kurtarılmış bölgelerle zaferi müjdelemekteydi. 1945'ten sonra Amerikan emperyalizminin her yolla desteklediği Çan Kay Şek rejimini parça parça ezen devrim hızla zafere ilerledi.

Nihayet Büyük Çin Halk Devrimi 1949 yılında zafere ulaştı ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşu ilan edildi. Çin Halk Cumhuriyeti, emperyalizmin Asya'daki önemli bir kalesinin düşüşünü müjdelirken, tüm dünya halkaları için yeni bir umut oldu. Mao, Halk Cumhuriyeti'nin çok yönlü iktisadi, sosyal ve kültürel kuruluşu için partisine ve ülkesine uzun yıllar önderlik etti. Çin halkı onun önderliği altında gerilikten ve kölelikten kurtuldu, dünyanın onurlu ve başı dik uluslarından biri haline geldi. Çin halkının kendisini andığı sıfatla Başkan Mao, 9 Eylül 1976 yılında hayata gözlerini kapattığında ardında önemli bir deneyim bıraktı.

Yılmaz Güney politikayı -o günkü kötü örneklerde olduğu gibi- sınıf hareketinin gerçek sorunlarından kopuk moda meselelerde anlamsız kavram tartışmaları ve yığınların mücadelesinin dışında gürültü çıkarmak olarak anlamadı. Kişilikli ve eleştireci bir gözle öğrenmeye, üretmeye çalıştı. Hiçbir zaman da, pek yerinde olarak, yaptıklarını yeterli bulmadı, sahip olduğu yetenekler ve haklı saygınlığıyla kendinden hoşnutluğun sarhoşluğuna düşmedi. O, gözünü hiçbir zaman yapılıması gerekenden, ihtiyaçtan ayırmadı. İşte onun gerçek devrimci ve sanatçı kişiliğinin, bitmek bilmeyen öğrenme ve yaratma azminin, vurduğu yerden ses getirmesinin sırrı burada yatar.

Yine bu nedenledir ki, Yılmaz Güney, sanatı siyasal mücadelenin bir aracı olarak ele almış ve kaba slogancılığa, suniliğe, zorlamacılığa, kuruluğa, gösterişe, abartmaya düşmemiş; sanatçı yeteneğiyle ezilenlerin dünyasını kendine özgü zengin bir dille beyaz perdeye aktarmıştır.

Kimileri kendilerine karşıt bir kampta olduğundan, kimileri de ideolojik düşüncelerindeki bazı yetersizliklerini ya da anlaşmazlıklarını neden göstererek, onun siyasal kişiliğini ve eylemini yok sayıyorlar.

Yılmaz Güney proletaryaya ve sosyalizme aittir.

İşçi sınıfının devrimci sanatçısı

YILMAZ GÜNEY